

Büyük fırtınalar kaçınılmazdır!

Ekonomik ve siyasi bunalımlar, içeride sınıflar arasındaki mücadelelerin yolunu düzlemekte, dışarıda da egemenlik uğruna savaşları gündeme getirmekte; savaşlar da sosyal yıkımı ağırlaştırmakta, siyasal gericiği ve baskıları azdırmaktadır.

Gerici-faşist rejimin şefleri Haziran hareketini gözden düşürmek amacıyla onu "dış güçler" in planlı bir oyunu olarak göstermekten bıkmadı. Hareketin patlak verdiği ilk günlerde bizzat Tayyip Erdoğan tarafından öne sürülen bu iddia, daha sonra yandaşlarınca defalarca tekrarlandı. Sayısız kez ve hiçbir maddi kanıt gösterilmeksizin ileri sürülen bu savı diline dolayan son AKP'li, İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş oldu. Haziran günlerinde bizzat kendi şeflerince de itilip kakılan ve korkudan ne yapacağını bilemeyen bu zat, Haziran hareketinin Şubat'ta planlandığını, üstüne de planın yapıldığı toplantının kayıtlarının da ellerinde olduğunu iddia ediyor. Dahası Haziran'ı planlayanların önümüzdeki aylar için yeni bir plan yapmaya çalıştıklarını söylüyor, bununla ilgili ses kayıtlarının varlığından da dem vuruyor.

AKP'lilerin ağızlarına sakız olan bu sözler hem görkemli bir kitle hareketini kriminalize etme çabasının bir parçası, hem de gelecekte duyulan büyük korkunun bir yansımasıdır. Öyle ki AKP şefleri Haziran'da dalga dalga yayılan ancak bir yerden sonra sönmüş hareketin Eylül'de yeniden büyüyeceğini düşünüyorlar. Bundan dolayı da ellerindeki tüm imkanları bu olasılığı ortadan kaldırmak için kullanıyorlar.

AKP'nin bu korkusu yersiz de değildir. Çünkü Haziran'da ayağa kalkanlar sokaklarda çekilmekle birlikte boyun eğmediler. Dahası örgütlenmek, yeniden ama daha güçlü bir biçimde meydanlara dönmek için hazırlık yapıyorlar. Haziran'dan sonra sular bir parça duruldu, ama havada fırtına bulutları birikmeye devam ediyor. Bu yönüyle "dış güç" çarpıtması bir yana bırakılırsa AKP'lilerin iddiası doğrudur: Haziran hareketi içerisinde olan örgütlü güçler yeniden harekete geçmek için kararlı bir çaba gösteriyor. Ama bunu da öyle gizli yapmıyorlar. Niyetlerini açık açık ortaya koyuyor, olduğunca da açıktan çalışıyorlar.

Fakat sonuçta Haziran'daki ayağa kalkış planlı olmadığı gibi, bundan sonra olacaklar da sadece örgütlü güçlerin hazırlık düzeyine bağlı değil. Ancak şurası açıktır ki, iktisadi, siyasal ve toplumsal durum, yeni bir ayağa kalkış için yeniden ve hızla olgunlaşıyor. Zira Haziran'ı yaratan dinamikler çalışmaya devam ederken kitleler de pek çok bakımdan çok daha donanımlı bulunuyorlar. Böylelikle egemenlerin gözünde bilinçli bir hazırlık olarak görünen şey, aslında devrimleri doğuran nesnel ve öznel süreçlerin üst üste düşerek gelişmesinden ibaret. Kaldı ki hiçbir şey 31 Mayıs'tan önceki halinde değil ve geri dönüş ise mümkün değil.

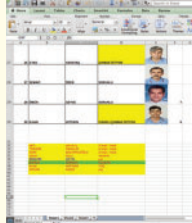
» Sayfa 26

Boşaltma hareketi katliama dönüştü

» Sayfa 15

Türk Metal Arçelik işçilerini fişlemiş

» Sayfa 16

10. Mamak Kültür Sanat Festivali...

Planlı bir halk hareketi onun şu ya da bu biçimde bir önderliğe sahip olduğunu, bu önderlik tarafından belirli amaçlar doğrultusunda sistematik olarak yönetildiğini-yönlendirildiğini gösterir. 31 Mayıs'ta patlak veren halk hareketinin en büyük kusuru da böyle bir önderliğe sahip olmamasıydı. Bu nedenle pek çok şey geçerken ve el yordamıyla çözüldü, ya da çözülemedi. Ama şimdi hem deneyimler hem de örgütlenme ve harekete geçme zeminleri bakımından hareketi oluşturan kitleler daha ileri bir noktada. Ama yine belirtelim ki yeni bir ayağa kalkış için bu kadarı yeterli değildir.

Haziran hareketi sözkonusu olduğunda da, en başından itibaren örgütlü güçler hareketin içerisindeydi ve süreç içerisinde de her biri kendi programı ve amaçları doğrultusunda ona yön vermeye çalıştı. Taksim Dayanışması bu öznelerin bir koalisyonu olarak ortaya çıktı ve önderlik boşluğunu bir süreliğine doldurmaya çalıştı. Fakat belli sınırlarda ve bir yere kadar. Daha ileriye gitmek için her şeyden önce devrimci bir parti ve sınıfın önderliğine ihtiyaç vardı ki, bunlar olmayınca hareket de daha ileriye gidemedi. Yani devrimci bir yoldan AKP'nin gerici-faşist rejimini ve bu rejimin hizmet ettiği sınıf egemenliğini yıkacak bir güç ve doğrultu kazanamadı.

Ayrıca belirtelim, devrimci bir parti ve sınıfın önderliği olsa dahi, hiçbir toplumsal hareket masa başında, öznel niyetlerle yaratılamaz. Bunu tarihin hiçbir anında göremezsiniz. Ama hiçbir toplumsal hareket de siyasal özneler olmaksızın yoluna devam edemez. Toplumsal hareketler siyasal öznelerin iradesinden bağımsız olarak ortaya çıkarlar, ama onlardan bağımsız kalamazlar. Devrimler söz konusu olduğunda ise, devrimci partiler ve bu partilerin toprağı olan devrimci sınıflar olmaksızın toplumsal hareketler devrimle sonuçlanmaz.

Ama harekete bir mimar aranacaksa, önceliği bu ülkedeki kurulu düzen ve özeldede son on yılda onun dümeninde duran AKP'ye vermek gerekir. Öyle ki emperyalizmin uşağı, kapitalist yağma ve talanın bir numaralı aktörü olan AKP, Haziran'daki büyük patlamayı da hazırlamıştır. Bunun için Haziran hareketi önden planlanmamıştır, ama rüzgar ekenler hep olduğu gibi bir kez daha fırtına biçmiştir. Yine bugün kesin olarak söyleyebiliyoruz ki Haziran'daki büyük toplumsal kalkışmaya rağmen AKP'nin şefleri hala rüzgar ekmeğe devam ediyorlar. Bunun için de siyasal öznelerin ne yaptığından bağımsız olarak gelecek yeni fırtınalara gebe dir.

AKP'nin şu bir kaç haftalık icraatlerine ve hazırlıklarına baktığımızda Haziran'daki toplumsal patlamaya yol açan tüm politikaların daha da ağırlaşmış biçimde uygulanmakta olduğunu görmekteyiz. Esneme imkanlarını kaybedenler kırılmak için ellerinden geleni yapıyorlar. "Zulmünü arttır ki çöküşün hızlansın" sözü gerçeğe dönüşüyor.

Örneğin Haziran hareketinin nedenlerinden biri olan toplumun yaşam tarzına yönelik kaba müdahaleler ve hakarete varan saldırılar sürüyor. Öte yandan toplumsal muhalefetin zapturapt altına alınması ve Haziran hareketinin bastırılması için polisiye tedbirlerin genişletilmesi yolunda hiçbir ölçü tanınmıyor. Toplu taşıma araçlarının dinleme ve izleme araçlarına dönüştürülmesi, yeni TOMA alımları, üniversitelerin ve statların polis ablukasına alınması, siyasal hedefler olduğu besbelli polis

operasyonları, Ergenekon yargılamalarında olduğu gibi yargının siyasal mücadelenin silahı olarak kullanımı sadece son bir iki hafta içerisinde yaşanan örneklerdendir. Ama dahası var. AKP bir süredir rafa kaldırdığı kıdem tazminatının gaspını sonbaharda yeniden gündeme getirmeye hazırlanıyor. Suriye başta olmak üzere kardeş halklara karşı savaş ve saldırganlık politikalarında ısrar ediyor. Dahası sözde "çözüm" projesiyle bir parça üstü örtülen Kürt sorunu, bizzat Suriye'deki gelişmelerle birlikte yeniden tüm kapsamıyla ortaya çıkıyor, bu halde de geleneksel inkar ve imha politikası, bu kez Suriye özgülünde Rojava'da sahne alıyor.

Aslında tüm bu olgular kurulu düzenin, onun dümeninde duran dinci partinin üzerine oturduğu çok yönlü ekonomik ve siyasal kriz dinamiğinin boyutlarını gösteriyor. Öyle ki alttan alta dalgalarını daha sert bir biçimde hissettiren ekonomik kriz, AKP'ye, aralıksız biçimde yaptığı gibi faturayı işçi ve emekçilere kesmek dışında başka bir seçenek bırakmıyor. Bununla birlikte de AKP ekonomik kriz tabanı üzerinde yükselen emperyalist rekabet, nüfuz mücadeleleri ve savaşların odağında bulunan Ortadoğu coğrafyasında aktif taşeronluğa demir atmıştır. Geleceğini buradaki yağma savaşlarında, sınırların böylelikle yeniden çizilmesiyle, ya da aşılmasıyla ortaya çıkacak ganimetin paylaşılmasında görüyor. Öte yandan uluslararasılaşan Kürt sorunundaki çözümsüzlük onun soluğunu kesiyor. Tüm bunların üzerine de kendi iç bütünlüğünü sağlamakta zorlanıyorlar.

İşte bu güncel tablo daha genel çizgileriyle bakıldığında, yaşadığımız tarihsel dönemin bunalımlar, savaşlar ve devrimler olduğunu bir kez daha teyit ediyor. Çok yönlü ekonomik ve siyasi bunalımlar, içeride sınıflar arasındaki mücadelelerin yolunu düzlemekte, dışarıda da egemenlik uğruna savaşları da gündeme getirmektedir. Savaşlar ise gerisin geri sosyal yıkımı ağırlaştırmakta, siyasal gericiliği ve baskıları azdırmaktadır. Bu ölçüde de sınıf mücadeleleri büyümekte, isyanlar ve devrimler biçiminde toplumsal ayağa kalkışlar ortaya çıkmaktadır. Yani rüzgar ekenler fırtına biçmektedirler. Bunun için AKP şefleri korkmakta haklıdır, er ya da geç düzenleriyle birlikte sonları gelecektir.

AKP şefleri, güçlü olduklarını düşündükleri, kendilerine onlarca yıllık siyasal ömür biçtikleri bir dönemde bir anda yolun sonunu gördüler. Bugün hala koltuklarını koruyorlarsa bunu, kendi güçlerine değil, halk hareketinin henüz bu kadarını yapabilecek bir güce ve kapasiteye sahip olamamasına borçlular. Fakat şurası açık ki, AKP Haziran hareketine yol açan politikalarından vazgeçemediği gibi, başka türlü de yönetme olanağına sahip değildir. Oysa bu halk artık eskisi gibi yönetilmek istemediğini Haziran'da güçlü bir şekilde gösterdi ve hala da bu isteğini kaybetmiş değil. Baskı ve zorbalığa boyun eğmeyenler, sosyal yıkım, gericiilik ve savaştan başka bir politikası olmayanlara karşı mutlaka yeniden ayağa kalkacaklardır.

İşte bu durumda yapılması gereken açıktır: Daha fazla plan, daha fazla örgütlenme, daha fazla mücadele! Böylelikle geleceğe hazırlanmalı, AKP'nin korkularını gerçeğe dönüştürmeliyiz.

Kızıl Bayrak'tan...

Yazın en sıcak günlerini yaşadığımız şu sıralar, siyasal mücadele bakımından da geçmişle kıyaslanmayacak bir yoğunluk yaşıyoruz. Gazetemizin sayfalarına yansıyan bu yoğunluk, önümüzdeki günlerde neler yaşayacağımızın da habercisi gibi.

Kuşkusuz yoğunluğun en önemli kaynağı şanlı Haziran günleridir.

Gerici-faşist rejimin kalelerini sarsan, karanlık gökyüzünü yırtan isyan ve direniş günlerini geride bıraktık ama mücadele sürüyor. Öyle ki önceki yıllardan farklı olarak kimse tatilde değil. En başta da AKP ve yandaşları!

Haziran'da hiç ummadıkları bir darbe alan bu gerici-faşist güçler, içerisinde bulunduğumuz şu günleri mevzilerini onarmak, açılan gedikleri kapatmak ve üstüne de hareketi bastırmak üzere hazırlık yaparak geçiyorlar. Bu sonuncusu için propaganda aygıtları yalan kasmaya devam ederken, baskı ve zorbalık aygıtı, en başta da polis kuvvetleri tahkim ediliyor. Sayfalarımızda bu kapsamda yapılanlara dair teşhirlere yer verdik, ama bunlar olanın sadece sınırlı bir bölümünü oluşturuyor. Tablo çok daha ağır ve akıllara zarar örneklerle dolu.

Ancak zorbalıkla meydanları boşaltmış olsalar dahi mücadele devam ediyor. Devrimci ve ilerici güçler mücadele bayrağını elden bırakmıyorlar. Böylelikle Taksim'de ve Gezi Parkı'nda olduğu gibi hareketin en kararlı ve soluklu güçleri olduklarını bir kez daha gösteriyorlar. İşte bu nedenle sayfalarımız ülkenin bir dizi kentinden gelen örgütlenme ve mücadele haberlerini içeriyor. Bu haberlerin ortak noktası artan gerici-faşist saldırılara karşı koymak ve sertleşmesi muhtemel yeni döneme hazırlanmaktır.

Bu hazırlığın en önemli boyutlarından biri de kuşkusuz ki yaşanan deneyimleri, yetersizlik ve zayıflıklarıyla açık bir biçimde değerlendirebilmektir. Aynı zamanda ise hareketin önüne kurulması olası tuzaklar konusunda şimdiden ideolojik-politik bir hazırlık içerisine girmektedir. Taksim Dayanışması ve yerel seçimler konularını ele alan yazılarımız her şeyden önce bu amaca hizmet etmektedir.

Rojava'daki gelişmeler her ne kadar farklı bir mecradan ortaya çıksa da, esas olarak gerici-faşist rejime karşı verilen mücadelenin bir başka boyutu olarak değerlendirilmelidir. Çünkü bu düzen açısından çözümlü imkansız gerçek bir sorun olan Kürt sorunu, toplumsal mücadelelerin geleceği açısından ise büyük bir imkandır. Diğer yandan ise Rojava'daki durum gerici-faşist rejimin içeride ve dışarıda savaş ve saldırganlık politikasının güncel bir sonucudur. Ama aynı zamanda tam bir vahşete varmış olduğu ölçüde de gerici-faşist rejimin kendi çevresinde yaratmaya çalıştığı hayallerin sonunu işaretlemektedir. Bu koşullarda Rojava'daki duruma kayıtsız kalınmaz, aktif ve eylemli bir dayanışma içerisinde olmak gerekir.

Tüm bunlar bir arada, mücadele bakımından da oldukça sıcak geçen yaz günlerinin arkasından, düzenin korkularının gerçeğe döneceği kızıl bir geleceğin bizleri beklediğini göstermektedir.

Korkudan polis rejimini tahkim ediyorlar!

Emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı sokaklara dökülen kitlelerin ezilmesi, baskıya karşı çıkan her sesin boğulması anlamına gelen bu militarist hazırlığa işçi sınıfının örgütlü devrimci gücü harekete geçirilerek yanıt verilmelidir.

Yayılmacı hesapları, ekonomik krizin derinleşmesi ve Kürt sorununda içine düştükleri açmazla boğuşan sermaye iktidarı kendi bunalımının faturasını emekçi kitlelere ödeterek bir çıkış yolu bulmanın arayışı içinde. Bu bataklıktan kurtuluşun kolay olmadığını farkında olan dinci-gerici parti, yeni bir fırtınanın önünü kesmenin telaşı ile saldırılarının dozunu artırıyor. Bu nedenle Eylül ayında yeni Gezi olayı benzeri olayların gelişmesi beklentisi içerisinde olan dinci-gerici iktidar muhalif olan tüm kesimleri hedef tahtasına çakmış durumdadır.

Tarafar gruplarına ve öğrenci gençliğe yönelik tehditler, Gezi direnişçileri üzerinde keyfi tutuklama ve yargı terörü estirilmesi, devrimci güçlere yönelik artan baskı sermaye hükümetinin daha şiddetli sosyal mücadelelere hazırlanmasının telaşını dışa vuran yalnızca bir kaç göstergedir. Kitlelerin yılların sosyal-siyasal-ekonomik sorunlarının birikiminin sonucunda sokağa taşan öfkesinin ve taleplerinin ürünü olan direnişe ilişkin AKP'nin hazırladığı 'Gezi raporu' da bu yaklaşımla hazırlanarak kamuoyuna servis edilmiştir. Direnişe yönelik sergilenen devlet terörünü koordine eden ve yöneten AKP şefini aklamaya çalışan rapor; dinci-gerici parti başta olmak üzere sermaye iktidarının tüm kurumlarının maskesinin düşmüş olmasında duyulan endişenin ürünüdür.

AKP şeflerinin ve kuklaları olan bürokratların halk hareketini hedef alarak ardı arkası kesilmeyen açıklamaları bu endişenin en açık kanıtıdır. Bir taraftan hareketin geriye çekilmiş olmasından kaynaklı derin bir nefes alan sermaye uşakları diğer taraftan da milyonların sokağa çıkma iradesini kırmak için pervasız polis şiddetini sahipleniyor, topluma korku salıyor ve bu şekilde sınıf kinlerini kusuyorlar. Bu sayede direniş şahsında işçi ve emekçilerin mücadele azmini dizginlemeye çalışıyorlar. Olası kitle hareketlerini azgınca bastırmak üzere zor ve baskı aygıtlarını tahkim ediyor.

Direniş süresince sermaye devleti kitlelerin üzerinde vahşice kullanılan plastik mermiler, envai çeşit kimyasallardan oluşan gaz bombaları, tazyikli

sular, sopalı-palalı saldırganlar ve tüm bu vahşeti koruyan kollayan yargısı ile tam anlamıyla bir cinayet şebekesi olarak hareket etmiştir. Sermaye devletinin katiller sürüsü olarak icraatlarına devam eden polis aygıtı direnişçileri katletmiş, gaz bombaları ve plastik mermilerle sakat bırakmıştır. Arkasından ise bunu yapan kolluk kuvvetleri korunmuş ve mükâfatlandırılmıştır. Sermaye devleti katliam aygıtı olarak çalışan polis kuvvetlerini, Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Abdullah Cömert cinayetleri soruşturmalarında gözler önüne serildiği gibi himayesi altına almıştır. Okmeydanı'nda Berkin Elvan'ın başına isabet eden gaz bombası nedeniyle komaya sokulmasına ilişkin soruşturmada aynı zihniyet devreye sokulmuş, ölümlü mücadele eden genç ise adeta suçlu ilan edilmiştir.

Azgın polis şiddetini yöneten İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu ve Emniyet Genel Müdürü Hüseyin Çapkın AKP şefinin de 'kahraman' ilan ederek ödüllendirdiği çevik kuvvet polislerini övmeye devam ediyorlar. Polislerin kitlelere gözü dönmüş saldırganlıklarını 'centilmence' bulmaları ve bu katilleri 'gözbekleri' olarak ilan etmeleri pervasızlıklarının bir göstergesidir. Bu arsızlık AKP iktidarının toplumsal muhalefete yönelik savaş ilanının açık bir itirafıdır. Bu övgüler polis teşkilatını daha şiddetli sokak eylemlerine hazırlamak, sermaye devletine büyük bir kararlıkla hizmet etmelerini sağlamak amacıyla moral vermek, sırtlarını sıvamak anlamına gelmektedir. Bu sözler kitle eylemlerine yönelik sermayenin kolluk kuvvetlerinin saldırganlığının dozunu arttıracığının, demokratik hak ve özgürlüklerin sergilenen vahşetle boğulacağına kanıtından başka bir şey değildir.

Yani sermaye devleti direniş sürecindeki azgın polis şiddetine karşın kararlı ve militan-kitlesele direnişle sokaklara çıkma iradesini gösteren kitlelerin sarsıcı eylem dalgasından edindiği tecrübe ile kitle eylemlerine daha büyük bir zorbalıkla yanıt vermek için hazırlanıyor. Sermayenin kolluk kuvvetlerine düzenin hukuk kurallarını bile hiçe saymakta serbest oldukları mesajı veriliyor. Yeter ki sömürüye ve baskıya

karşı sokaklara dökülen kitlelerin mücadelesi bastırılsın. İşte bu nedenle sermaye hükümeti kapsamlı bir savaş hazırlığına girişmiştir. Dinci-gerici parti daha etkili saldırı silahlarına sahip olmak için polis teşkilatının mühimmatını ve donanımını yenilemeye başlamıştır. TOMA ihaleleri, plastik mermi denemeleri, polis kuvvetlerinin sayısal olarak arttırılmaya çalışılması, biber gazı siparişleri ile polis devleti uygulamalarına tam gaz hız verilmiştir. 103 adet TOMA, Güney Kore ve Brezilya'dan 400 bin adet biber gazı sipariş edilmiştir. 10 milyon lirayı bulan TOMA alımı ve diğer saldırı hazırlıkları başbakanlık örtülü ödeneğinden finanse edilmektedir.

Elbette ihalenin güvenlik gerekçesiyle 'gizli' tutularak AKP'li milletvekiline ait bir şirkete verilmiş olması da dikkati çeken başka bir nokta olmuştur. AKP sermaye iktidarının zor aygıtlarını yeniden tahkim ederken kendisine yakın sermaye odaklarını palazlandırmayı da ihmal etmemekte, milyonlarca işçi ve emekçinin artı değer sömürü üzerinden elde edilen rantı kasalarına akıtmaktalar.

Polis gücünün daha ileri bir donanımla tahkimi anlamına gelen bu hazırlıklar sokak eylemlerinde kullanılan saldırı araçlarının daha etkili hale getirilmesi anlamına geliyor. Haziran direnişinin eylemcilerde yarattığı ağır bilânço düşünüldüğü zaman bu hazırlıklar özgürlükleri ve gelecekleri için sokaklara çıkan kitlelerin üzerine ölüm kusulacağı günlere hazırlanılması anlamına geliyor.

Eylemlerde çevik kuvvetin gaz bombalarının fişeklerini kurşun gibi kullandığı biliniyor. Bunun yanı sıra aktif olarak plastik mermilerini de yoğun olarak kullanıyor. Polisin plastik mermi kullanımını mermi hazinesi daha geniş olan paintball silahları ile denemeye karar verdiği ifade edilmektedir. Yapılan tatbikatlar sonucunda denemeye karar verilen bu silahlar ile FN 303 seri atış ve uzun mesafe özelliği olan plastik mermi silahlarına göre saldırı kapasitesini arttırıyor. Boya içeren plastik mermiler dışında parçaları saçma gibi zarar verdiği organa dağılan bizmut metali olan plastik mermilerin de direniş sürecinde sıklıkla kullanıldığı biliniyor. Atış mesafesi sınırlı olan Paintball silahlarının 30-50 metre menzili bulunduğu düşünüldüğünde yakın mesafeden kullanılacağı şimdiden açıktır. Ayrıca plastik mermilerin bir diğer çeşidi ise yüzde 10-15 oranında biber gazı içermekte ve görüntüde gaz bombası kullanılmazken yakın mesafeden vücuda yüzlerce merminin sıkılmasıyla kitle kimyasal gazla kontrol altına alınmaya çalışılacak.

Metropollerde emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı sokaklara dökülen kitlelerin ezilmesi, baskıya karşı çıkan her sesin boğulması anlamına gelen bu militarist hazırlığa, işçi sınıfının örgütlü devrimci gücü harekete geçirilerek yanıt verilmelidir. Bu, baştan aşağıya örgütlü sermaye iktidarının azgın şiddetine karşı sokakların, meydanların militan-kararlı bir direnişle doldurulması işçi sınıfının devrimci şiddetinin örgütlenmesi için pratik adımların atılması anlamına gelmektedir.

İşgal senaryoları da tutmayacak!

Emperyalist efendileri gibi onlara özenen işbirlikçi taşeronlar için de öncelikli olan halkların özgürlükleri mücadelelerinden çok kendi sefil çıkarlarıdır. Bu yüzden emperyalistlere ve onun uşaklarına bağlanacak her umudun sonu hüsrana olacaktır.

Suriye’de bir türlü istediği sonuçları elde edemeyen ve dahası izlediği politikalarla dünya kamuoyunda her geçen gün daha fazla teşhir ve tecrit olmaya başlayan dinci gerici AKP iktidarı, yenilgiyi hazmedememenin vermiş olduğu saldırganlıkla işi ifrata vardiyyor. Emperyalist efendilerinden bir türlü kopartamadığı savaş “tezkeresine” ve kendi başına da göze alamamasına rağmen savaş “çığırtkanlığından” bir türlü vazgeç(e)miyor.

Zira Amerikancı dinci hükümetin emperyalist efendilerine yaranabilmek adına Ortadoğu’da aktif taşeronluk rolüne soyunduğundan beri işler hiç de umdukları gibi gitmiyor. Bu da onların “itibarının” (uşaklığının) efendilerinin gözünde yerlerde sürünmesine yol açıyor. Bu yüzden ne yapıp edip Suriye’de doğrudan taraf oldukları iç savaş boyutlandırarak sonuca ulaşmayı arzuluyorlar. Bir anlamda buradaki mücadeleyi kendi kaderleriyle doğrudan bağlantılı görüyorlar.

Elbette bununla birlikte Güney Kürdistan’ın ardından şimdi bir de Batı Kürdistan gerçekliğiyle karşı karşıya kalmış olmaları sermaye hükümetini iyice köşeye sıkıştıran temel bir etken olmuştur. Bu yüzden de AKP hükümeti en olmadık senaryoları planlayarak kendince sürece müdahale etmeye çalışıyor.

Dinci gerici iktidarın ortaya koyduğu senaryoların başında ise Suriye topraklarında kurulacak “mülteci kampları” üzerinden Suriye topraklarının açıkça işgal edilmesi hedefi yatmaktadır. Başbakanlık’a bağlı Afet ve Acil Durum Yönetmeliği Başkanlığı’nın (AFAD) geçtiğimiz haftalarda hazırlamış olduğu rapora göre; TSK birliklerinin Suriye topraklarına girerek buralarda “güvenlik koridorları” oluşturarak yeni mülteci kamplarını inşa etmesi öngörülmüyor. İşgal senaryosu ise, Temmuz ayında 500 bini bulan mülteci sayısının 2013 yılı sonu itibarıyla 800 bin ile 1 milyonu bulacak olması öngörüsüne dayandırılıyor.

Böylelikle dinci gerici iktidar açık ilhakçı eğilim ve tutumlarını “insani” bir duyarlılık kisvesi altında gizleyebileceğini-pazarlayabileceğini sanıyor. Oysa ki dinci gerici iktidarının Gezi Direnişi sürecinde ortaya koyduğu “insancıl” yaklaşımlarını bir yana koysak, sadece dinci gerici çetelere sunmuş olduğu destek ve onları yönlendirerek Suriye’de yaşanan katliamların boyutlanmasındaki katkıları düşünüldüğünde bu “insancıl” yaklaşımların gerisindeki gerçeklerin ne olduğu anlaşılabilir.

Suriye topraklarının işgal edilmesiyle kurulacak bu “mülteci kamplarının” El Nusra gibi Ortaçağ kalıntısı çetelerin savaş üssü olarak kullanılacağı ve gerekli görüldüğü her koşulda TSK’nın aktif desteğiyle çetelerle omuz omuza bir savaş yürütüleceği açıktır. Zira işin boyutu daha bu reddeye varmamışken bile ülke sınırları içerisindeki sözde “mülteci kamplarının” işlevi ve misyonu gizlenemez boyuttadır. ÖSO çetelerinin şefleri Şanlıurfa vb. illerde devlet himayesi altında

toplantılar düzenleyerek yeni katliamları planlayıp organize etmektedirler. Askeri birliklerin “angajman kuralları” vb. bahanelerle çatışmalara doğrudan katılma noktasındaki “ataklığı” gözetildiğinde Suriye topraklarında bu tutumun hangi boyutlara varacağını kestirmek pek güç olmasa gerek. Öyle ya daha şimdiden MİT’inden “özel kuvvet” elemanlarına ve sivil faşist beslemelerine kadar tüm ajanlarıyla Suriye’deki iç savaşa aktif olarak katılması sermaye devletinin bir başka ülkenin açık işgaline yeltenecek kadar haddini aşması demektir.

Öte yandan, uluslararası hukuka göre savaştan kaçan mültecilerin savaş alanlarından mümkün olan en uzak yerlerde konuşlandırılması gerektiğine dair temel prensipler düşünüldüğünde doğrudan savaş bölgeleri üzerine kurulması düşünülen “mülteci kamplarının” hiç de insancıl kaygıların ürünü bir düşünceden doğmadığı rahatlıkla anlaşılabilir.

Nitekim sermaye devletinin himayesi altında kanlı katliamlara imza atan Ortaçağ kalıntısı dinci çetelerin, Suriye Arap Ordusu ve Hizbullah güçleri karşısında aldığı ağır yenilgilerle birlikte savaşı Batı Kürdistan’a doğru kaydırmış olması, AKP hükümetinin bu savaş ortamından nasıl “faydalandığını” açıklığa kavuşturmaktadır.

Öyle ki bu güne kadar sürmekte olan yıkıcı savaşın dışında kalan Rojava halkları şimdi dinci gerici çetelerin vahşetine maruz kalmaktadırlar. Dinci gerici çetelerin Rojava’nın ardından savaşı Lazkiye’ye doğru kaydırması ve ele geçirdikleri yerlerde “İslami emirlikler” adı altında vahşi şeriat yasalarını uygulamaya başlamaları sermaye devletinin bilgisi ve onayı dışında gerçekleşmemektedir.

Fakat dinci gerici iktidar ne yaparsa yapsın hangi senaryolara umut bağlarsa bağlasın Suriye’ye yönelik açık bir işgal eylemi hiç de kolay değildir. Zira sermaye devleti, böylesi bir pervasızlık sonucunda karşısında Rusya’yı, İran’ı ve Lübnan Hizbullahı’nı bulacağını çok iyi bilmektedir. Bunun farkında olan AKP şefleri, bir yandan işgal senaryolarına “insancıl bir çaba” görüntüsü vermeye, diğer yandan Rusya yönetimini, işgal konusunda ikna etmeye çalışıyor. Elbette emperyalist hesaplar ve çıkar dengelerinde esasta değişen bir durum olmadığı için de bu çabaları nafiye kalıyor.

Bu vesileyle her ne kadar dinci gerici iktidar eli boş döne de dünya kamuoyu ve mazlum halklar, AKP iktidarının halklara olan düşmanlığını ve çıkarları için ne kadar alçalabilen bir kimliğe sahip olduğunu görmüşlerdir. Emperyalist efendileri gibi onlara özenen işbirlikçi taşeronlar için de öncelikli olan halkların özgürlükleri mücadelelerinden çok kendi sefil çıkarlarıdır. Bu yüzden emperyalistlere ve onun uşaklarına bağlanacak her umudun sonu hüsrana olacaktır. Fakat emperyalizme karşı direnen halklar ise birgün mutlaka kazanacaktır.

Devlet Reyhanlı’da yine katletti

Suriye sınırında El Nusra çetecilerinin giriş ve çıkışına izin veren sermaye devleti, sınır ticareti yapanlara karşı pervasız saldırganlığını sürdürüyor.

Sınır ticareti hakkında bilgi sahibi olan asker 6 Ağustos gecesi geçişlere izin verdikten sonra dönüştü köylülere saldırdı. Saldırı sırasında vurulan İsa İkiz kaldırıldığı Antakya Devlet Hastanesi’nde hayatını kaybetti.

Ardından köye de operasyon düzenlendi. Köylüler, yaklaşık 500 asker ve zırhlı araçlarla köyü basan birliklere karşı direndi. Bu sırada yaralanan askerler oldu. Yaralı askerlerin bazıları İsa İkiz’in kaldırıldığı hastaneye getirilince İkiz’in yakınları tarafından askerlere tepki gösterildi. Hastane güvenliği ve polis de hastane bahçesine çıkarılan İkiz ailesine biber gazı ile saldırdı.

Hastaneye yaralı köylüleri görmeye gelen Muhtar Reşat Cemiloğlu saldırıyı şöyle anlattı: “Olay, köyümüzün içinde yaşandı. Eğer sınırı gece açıp, sabah köye gidip, bu köydeki malı (kaçak akaryakıt) alacaklarsa, bu iş böyle olmaz. Bu gelen askerler, gitsin sınırı beklesin. Bu kadar asker sınırda olsa, zaten kimse sınırı geçemez. İki panzerin ışığında kaçakçılar geçiyor, sabah bizim köye rastgele ateş ediliyor. Bu olacak iş değil. 15 yaşında çocuk kurşunla vuruldu. Birkaç asker yaralandı.”

İsa İkiz’in cenazesini hastaneden alan yakınları basın mensuplarına “Çekin askerler vurdu” diye bağırdı. Hayatını kaybeden İsa İkiz’in cenazesi, toprağa verilmek üzere Konuk Köyü’ne götürüldü. İkiz’in ağabeyi Muhammed İkiz’in de sınır ticareti sırasında geçtiğimiz yıl askerlerin açtığı ateş sonucu aracıyla kaza yaparak yaşamını yitirdiği ifade ediliyor.

Rojava halkı karşı-devrimci koalisyonun hedefinde!

Emperyalistlerin, AKP iktidarının ve körfez şeyhlerinin vahşi katliamları “olağan” sayan tutumları, bu gerici güç odaklarının, Rojava’daki Kürt halkını hedef alan saldırılara destek verdiklerini gösteriyor.

Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) çeteleri ile cihatçı katiller, namluları Kürt halkına çevirdiler. 2.5 yıldan beri Suriye’de vahşi katliamlar gerçekleştiren bu çeteler, bir haftadır Kürtlerin yaşadığı mahalle, belde ve köylere saldırarak kitlesel katliamlar, sivilleri kaçırmalar, yağmalamalar, tecavüzler, tutuklamalar, yıkımlar yapıyorlar.

Adı geçen çete oluşumlarının Rojava’ya da taşınan bu iğrenç icraatları yeni değil. Zira 2.5 yıldır benzer icraatlara imza atıyorlardı. İlke, değer, ahlak, kural yoksunu oldukları için, her vahşet onlar indinde mubahtır. Tetikçi şeyhlerin fetvalarıyla vahşete bir de “kutsal”lık payesi biçiyorlar. Katliamı, yağmayı, tecavüzü, yıkımı ve her tür vahşeti “helal” ilan eden fetvalar yayınlayan tetikçi çetelerin saldırıları devam ediyor. Kürt direnişçileri karşısında hezimete uğrayan çeteler, sivil halkı hedef alarak karşılık veriyorlar.

Tetikçiler efendilerin hizmetinde

Şeriat yönetimi kurarak, halkları Ortaçağ karanlığında boğmak isteyen çeteler, bu kurlsız savaş yöntemlerini emperyalistler, AKP iktidarı ve körfez şeyhlerinin desteği ve himayesi sayesinde uygulayabiliyorlar. Eğer körfez şeyhlerinin petrodolarları, ABD, İngiliz, Fransız emperyalistlerinin silahları, CIA’nın eğitimleri, Türk devletinin yüzlerce kilometrelik sınırı açması, askeri eğitim sağlaması ve lojistik desteği olmasaydı, bu çetelerin varlık göstermeleri bile zor olurdu.

Baas yönetimini yıkmak için çetelere bu çok yönlü desteği sunanlar, onları birer tetikçi olarak kullanıyorlar. Dolayısıyla namluların Kürt halkına çevrilmesinin temel nedenleri arasında, tetikçilerin arkasındaki devletlerin -özel planda AKP iktidarının- Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırma çabasının belirgin bir yeri var.

ÖSO da cihatçılar da Kürt halkının kazanımlarından rahatsızlık duyuyorlar elbette. Gerici iktidar savaşı veren bu güçlerin, ezilen bir halk olarak Kürtlerin kazanımlarına dış bilediklerine kuşku yoktur. Buna rağmen, Suriye Arap Ordusu (SAO) karşısında gerilerken, Kürt halkına savaş ilan etmek, bu tetikçilerin tek başlarına alabilecekleri bir karar değil. Finanse edenler, silahlandırılanlar, eğitenler, aynı zamanda, tetikçilerini yönlendirirler. Bu, işin kuralıdır. Rojava’daki Kürt halkına savaş ilan edenlerin de bu kurala göre hareket ettiklerinden şüphe edilemez.

Emperyalistler, AKP ve şeyhler suç ortağıdır

2.5 yıldır Suriye’ye karşı yıkıcı bir savaş sürdürenler, çatışmaların dışında kalmak için özel bir çaba sarf eden Kürt halkı ve hareketlerini de hedef tahtasına çakmış görünüyorlar. Rojava’daki en güçlü hareket olan PYD’nin Türk devleti ve batılılarla uzlaşma arayışı içinde olmasına rağmen hedef alınması, tetikçi çeteleri yönlendiren güçlerin onayı ile mümkün olabilir.

Emperyalistlerin, AKP iktidarının ve körfez

şeyhlerinin vahşi katliamları “olağan” sayan tutumları, bu gerici güç odaklarının, Rojava’daki Kürt halkını hedef alan saldırılara destek verdiklerini gösteriyor. Hal böyleyken, bu güçleri katliamlara sessiz kalıyorlar diye suçlamanın bir anlamı yok. Zira bu güçler, katliamların sorumluluğunu taşımaktadırlar. Vurgulamak gerekiyor ki, bu güçlerin emri olmadan, 2.5 yıldır devam eden yıkıcı savaşın Rojava’ya da taşınması mümkün olmazdı.

AKP iktidarının “özel rolü”

Gerici cephenin bir bileşeni olarak AKP iktidarı ve Türk devletinin, Suriye’deki yıkıcı savaşta doğrudan taraf olduğu biliniyor. Hem ÖSO çetelerinin hem cihatçı katillerin hamiliğini yapan Ankara’daki dinci-Amerikancılar, Suriye’deki yıkım ve katliamların birinci dereceden sorumluları arasında yer alıyorlar.

Kürt halkının kazanımlarını engellemeye çalışan ancak bunu başaramayan AKP iktidarı, cihatçı katilleri defalarca Rojava halkının üzerine saldı. Daha önce kısa süreli ve belli alanlarla sınırlı kalan çatışmalar son günlerde hem geniş bir alana yayılmış hem çok daha şiddetli bir boyut kazanmıştır.

Çatışmaların hemen öncesinde ÖSO çetelerinin şeflerini Antep’te toplayan AKP iktidarının, bu toplantıda kapsamlı saldırı kararı aldırıldığı belirtiliyor. PYD güçlerinin çatışmalarda ele geçirdikleri belgeler buna işaret ederken, Kürt hareketleri de saldırıdan AKP’yi sorumlu tutuyorlar. Bazı ÖSO çete şeflerinin, Kürt halkını tehdit eden iğrenç açıklamaları da, saldırı kararının Antep’teki toplantıda alındığı kanısını güçlendiriyor.

Bu arada Kürt halkını hedef alan saldırıların vahşetine rağmen, Mesud Barzani liderliğindeki Kürt yönetiminin sessizliği de dikkat çekiyor. AKP ile ilişkileri pekiştiren Barzani yönetimi, Rojava ile arasındaki bazı sınır kapılarını da halen kapalı tutuyor. Barzani’nin bu

utanç verici sessizliği, AKP ile olan ilişkileri zedelemekten korkmasına bağlıyor.

Öte yandan, hükümet borazanı dinci-gerici medyanın, vahşi katliamlar gerçekleştiren cihatçı çetelere arka çıkması da, AKP iktidarının Rojava’daki saldırılarla doğrudan bağlantılı olduğunun göstergelerinden biri kabul ediliyor.

Gericiliğe karşı halkların kardeşliği

Bu katil sürülerinin uğradığı bütün coğrafyalar kan gölüne dönüştürülmüştür. AKP iktidarının özel destek ve himayesi sayesinde Ortadoğu’nun kalbine yerleştirilen bu tetikçilere ve onların hamilerine karşı mücadeleyi yükseltmek, Kürt halkı başta olmak üzere, tüm bölge halklarının ihmal edilmemesi gereken temel görevlerinden biri haline gelmiştir.

Rojava saldırıları, Kürt hareketlerinin gerici güçlerle anlaşarak, ittifak kurarak, onlarla yan yana gelerek elde edeceği bir şey olmadığını birkez daha kanıtlamıştır. PKK ile AKP iktidarı tarafından örülen “barış süreci” devam ederken, PYD liderli Salih Müslim Türk devletiyle ilişkileri geliştirmeye çalışırken, PYD liderleri ÖSO şefleriyle ateşkes imzalamışken Kürt halkına karşı kurlsız bir savaşın başlatılması, gerici güç odaklarının ezilen halklardan yana tutum almalarının imkansız olduğunu kanıtlamaktadır.

Gerici güçlerle anlaşarak Kürt halkının kazanımlarının korunabileceği beklentisi, yanılısamadan başka bir şey değildir. Kürt halkının gerçek dostları bölge halkları ve devrimci-ilerici güçlerdir. Bölge halklarının kaderi, geçmişte hiç olmadığı kadar birbirine bağlanmıştır. Geleceği ve özgürlüğü kazanmak için, emperyalizme ve gericiğin her türüne karşı, halkların birleşik mücadelesinden başka çıkış yolu bulunmamaktadır.

Yerel seçimlerde oylar sandığa değil barikatlara!

Seçim aldatmacasını öne sürerek kitleleri sokakta politika yapmaktan uzaklaştırıp sandığa çekmek, AKP ve sermaye düzenin temel önceliğidir. Ancak şurası bir gerçektir ki, bu oyunla emekçileri avutmak mümkün görünmemektedir.

Sermaye iktidarının en büyük başarısı, sistemin uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları üzerine kurulu olduğu gerçeğini işçi ve emekçilerden gizleyebilmesidir. Bu sistemde biri sefalet ve yoksulluk içerisinde üreten, diğeri üretilenlere el koyarak lüks bir hayat yaşayan iki sınıf olduğu apaçık ortadayken, sermaye düzeni, türlü yöntemlerle emekçi kitleleri aldatarak, çoğu zaman bu temel sorunu karartabilmektedir.

Oysa toplumsal yaşamın her alanı, bu çatışmalardan doğan çelişkileri üretmektedir. Sistemin ürettiği çelişkiler, yaşamın her alanına damgasını vurur. Bunun çarpıcı örneklerinden biri, aynı olgunun iki farklı sınıf için zıt anlamlar taşımasıdır. Bunu burjuvazinin haklar ve özgürlükler oyununda görmekteyiz. Burjuvazi için özgürlük olan durum, işçiler ve emekçiler için köleliğin sürdürülmesinden başka bir anlam taşımaz. Bu düzende insanların özgürlüğü aç kalmak, giderlerini karşılayamamak kadardır. Üretim araçlarını elinde bulunduran kapitalistlerin işçi ve emekçilere sundukları "özgürlükler" in sınırları bu kadardır. Marx'ın dediği gibi, "işçi sınıfı zorunluluklarının kölesidir." Bundan dolayı kapitalizmin diğer adı, ücretli kölelik düzenidir.

Egemenler, bu modern kölelik düzeninin "eşitlik" ve "özgürlük" temeline dayalı olduğu safsatasını kullanırlar. Egemenlerin en iyi kullandıkları aldatmaca ise, seçme ve seçilme hakkı/özgürlüğüdür. Bu vesileyle egemenler kapitalist sistemin ürettiği sorunları, emekçilerin "yanlış partiye oy vermeleri"ne bağlamaya çalışırlar. Gerçekleri bu şekilde çarpıtarak bütün düzen partilerinin sömürücü sınıflara hizmet ettikleri gerçeğini karartmaya çalışırlar.

Bu safsataya göre "iyi bir hükümet olursa, bütün sorunlar çözülür." Bu kaba yalanlarla emekçilere, "bu partiden memnun değilseniz, diğer partileri deneyin" zihniyeti telkin edilir. Böylece emekçiler, bu düzen partisinin kuyruğundan diğer partinin kuyruğuna takılmaya zorlanarak, oyalanıp dururlar. Emekçiler nezdinde yıpranan parti, "günah keçisi" ilan edilerek, çöpe atılır. Çok bilinen bir söz vardır; "şeytanın en büyük hilesi, bütün dünyayı, kendisinin var olmadığına inandırmasıdır." Bu vesileyle günah keçilerini tarlaya süren egemenler, kendilerini gizleyebilmektedirler.

Seçme ve seçilme hakkına daha yakından bakmak bile bu yalan dağlarını devirebilir. Örneğin seçilme hakkına gerçekte sahip olmadığını bir emekçi seçilenlerin burjuvalardan oluşmasından, seçimlere katılmak için devlete ödenmesi gereken yüksek tutarlardan ve seçim kampanyası adı altında harcanan milyonlardan görebilir. Şöyle ki, dünyaya "demokrasi" pazarlayan ABD de bile başkanlık seçimlerini, kapitalistlerden en yüksek parayı toplayan kazanmaktadır.

Ya da seçme hakkını düşünelim. Emekçiler, her seçimde özünde birbirlerinden farksız, temelde düzene sağından solundan hizmet etmeye yeminli partilerden birine destek vermek durumunda kalıyor. Öyle ki, her emekçi sandığa "kötünün iyisine oy atma" mantığıyla gider.

Kısacası seçme ve seçilme "özgürlüğü", kitleler için

boyunlarındaki zincirlerin sıklaştırılmasından başka bir anlam ifade etmemektedir. Bu çerçevede yeni bir seçim aldatmacası önümüzdeki aylarda düzenlenecektir. Şimdiden düzen partileri ve reformist çevreler toplumu yapılacak yerel seçimlere hazırlamaya başladılar.

AKP sandığa çağırıyor

Haziran direnişi ile hiç ummadığı bir darbe alan AKP iktidarı direnişe dönük fiili saldırıların ardından, direnişin moral kazanımlarına da saldırmaya başladı. Bir yandan tutuklamalar, gözaltılar her türlü gösteriye azgın polis saldırısı sürerken, öte yandan ise kitlelerin bu dönemde kazandığı özgüven yok edilmeye çalışılıyor. Öncelikle barikatlar, alternatif yaşam alanları ve doğrudan demokrasi deneyimleri hedef alınıyor. Her şeyden önce tepkilerini düzen dışı yöntemlerde barikatlarda dile getiren kitlelere bu yollar unutturulmak isteniyor.

Her fırsatta yüzde 50 oy aldığını iddia eden dinci-Amerikancı AKP, "bir derdiniz varsa gelin sandıkta çözelim" diyerek, kitlelerin kurduğu barikatların önüne TOMA'lardan sonra seçim sandığını sürmektedir.

Seçim aldatmacasını öne sürerek kitleleri sokakta politika yapmaktan uzaklaştırıp sandığa çekmek, AKP ve sermaye düzenin temel önceliğidir. Ancak şurası bir gerçektir ki, bu oyunla emekçileri avutmak mümkün görünmemektedir. Öncelikle kitleleri isyan ettiren sebeplerden biri, kurulan seçim sandıklarının çözüm olmadığını görülmesidir. İster yerel seçimler ister genel seçimler üzerinden olsun, bu oyunun meşruluğu zayıflamıştır. Henüz doğrudan reddedemeseler de, emekçi kitlelerin nezdinde seçimler, çözüm olarak

görülmemektedir. Dolayısıyla sokaklardaki meşru/militan mücadele devam edecektir.

Reformizmin sandık telaşı

Haziran direnişinin kazanımlarını sandığa gömme manevrasında, düzen güçlerine en büyük destek reformizmden geldi. Gerçekleşmesine aylar varken yerel seçimler üzerinden hesaplara başlayan reformistler, Gezi direnişinin yarattığı birikimi, kendi reformist parlamenterist çıkarları uğruna heba etmek niyetindedir.

Pazarlık sinyalleri vermeye başlayan reformist çatı ve dışındakiler, emekçi kitlelerin düzene karşı barikatlara yığıldığı bir dönemde tekrar yerel seçimler üzerinden kitlelere, çözüm platformu olarak sandığı işaret ediyorlar. Çıkarılığın ve ihanetin doruk noktası olan bu tutum, emekçi kitleleri, burjuva parlamentarizminin tuzakları içine arkadan itmek anlamına geliyor.

Komünistlerin seçime hangi taktikle gidecekleri bir yana, önemli olan ilkesel bir duruş sergileyebilmektir. Komünistler, her seçim sürecinde farklı araçlarla kapitalist sistemin teşhiri, seçim aldatmacasının ortaya çıkarılması, devrim ve sosyalizm propagandasının güçlendirilmesi yönünde çaba harcarlar.

Komünistler için seçim dönemleri sosyalizm bayrağının daha da yükseltilmesinin olanaklarını barındıran bir dönem olmaktan öteye bir anlam ifade etmez. Bu temel ilkesel yaklaşımdan hareketle komünistlerin görevi, yerel seçimlerde kitleleri bu düzenin seçim aldatmacasına karşı barikatlara, en temel talepler için bile fiili meşru mücadeleye çağırarak olacaktır.

Rantsal dönüşümde engel tanımıyorlar...

Rant projeleri son sürat!

Sermaye hükümeti AKP kentsel dönüşüm adı altında rant projelerini devreye sokup bir yandan doğal ve tarihi çevreyi talan ederken bir yandan da biz işçi ve emekçilerin barınma haklarına göz dikmiş durumda.

AKP, sermayenin ihtiyaçları ve çıkarları doğrultusunda şekillendirilen "Hedef 2023" projeleri kapsamında kentsel dönüşümün memleket meselesi olduğunu ilan etmişti. 5 Ekim'de de kentsel dönüşüm projelerinin startı verilmişti. O tarihten bugüne kentsel dönüşüm adı altında gerçekleşen rant projeleri hız kesmeden devam ediyor. Sermaye hükümeti için 5 Ekim'de startı verilen kentsel dönüşüm projelerinin en önemli dayanaklarını ise, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ve Kentsel Dönüşüm Yasası olarak da bilinen "Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun" oluşturmakta.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı rant için çalışıyor...

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı aracılığıyla rant projeleri üreten inşaat şirketlerinin önündeki engeller bir bir kaldırılıyor. Bu icraatlara birkaç güncel örnek:
- İstanbul Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü'nde 6 Ağustos 2013 tarihinde askıya çıkan planlara göre, Kartal'da 23 bin 526 metrekare büyüklüğündeki arazi için belediyenin üç kez verilmiş red kararına rağmen imar izni verildi. Arsa sahiplerinin %43'lük alana inşaat izni verilmesi talebinden daha fazla alana imar izni vermesi, belediyenin uygulama planındaki eğitim alanının küçültülmesi, arazi üzerindeki park lejandının iptal edilmesi ve inşaat yüksekliğinin serbest bırakılması, rant için dönüşüme verilen desteğin açık kanıtı niteliğinde.

- Temmuz ayında bir kooperatife ait olan İstanbul Tarabya'daki 23 bin metrekare büyüklüğünde ve üzerinde 12 bloktan oluşan eski binalar bulunan yoğun ağaçlıklı arazi için hazırlanan plan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından onaylandı. Böylece, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Planlama Müdürlüğü tarafından "Boğaziçi Kanunu'nun ana amacına ve meri plan genel hükümlerine, Plan Yapım Yönetmeliği'ne aykırı, yapı ve nüfus yoğunluğunu arttırıcı, Boğaziçi silüetini bozucu nitelikte olduğu" için reddedilen planın önü Çevre ve Şehircilik Bakanlığı aracılığıyla açılmış oldu.

- Geçtiğimiz günlerde Çevre ve Şehircilik Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Mücahit Demirtaş, "Askeri alanların topyekûn imara açılacağını söylemek de hiç imara açılmayacak demek de yanlış olur" diyerek çoğunluğu orman ve yeşil alan statüsünde olan boşaltılacak askeri alanların rant projelerine açılacağını sinyallerini verdi. İBB İmar ve Şehircilik Daire Başkanlığı Şehir Planlama Müdürlüğü'nün çevre planlaması raporunda askeri alanlar için şunlar ifade ediliyor: "Milli Savunma Bakanlığı'nın programı dahilinde askeri alanına çıkarılması halinde, bu alanların öncelikle sosyal ve teknik altyapı (eğitim, sağlık, kültürel tesis, mezarlık, yeşil alan vb.) alanları olarak kullanılması öngörülmüştür." Ancak daha önce devri gerçekleştirilmiş Zeytinburnu'ndaki tank fabrikası ve Zekeryaköy Hava Füze Üssü'nün başına gelenler nasıl bir talan tehdidi ile karşı karşıya kalındığını örnekler nitelikte.

- Çevre ve Şehircilik Bakanlığı adeta "rant projelerini hayata geçirme bakanlığı"na dönüştürülürken AKP'li belediyeler de benzer icraatları hayata geçirmeye devam ediyorlar. AKP'li Sancaktepe Belediyesi, Aydos Ormanı'na komşu Veysel Karani Mahallesi'nde bulunan ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi 1/5000'lik Nazım İmar Planları'nda sağlık tesisi için ayrılmış olan alanı konut ve ticaret alanı olarak değiştirdi. Alan Sancaktepe Belediyesi tarafından AVM için 70 milyon lira bedelle satışa çıkarıldı.

Rant projelerinin yeni koruma kalkanı: "Afet riskli alan"

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı kentsel dönüşüm adı altında gerçekleştirilen rant projelerinin önündeki engelleri bir bir kaldırırken bunu kolaylaştıran en etkili araçlardan birisi de kentsel dönüşüm alanlarına deprem tehdidi gerekçesiyle "afet riskli alan" statüsü verilmesi. Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun kapsamında ilan edilen "afet riskli alan" statüsüyle ise aralarında Boğaziçi Kanunu, İmar ve Koruma yasalarının da olduğu 13 ayrı yasaya uyma zorunluluğu ortadan kaldırılıyor. Mahkemelerden alınacak yürütmeyi durdurma kararları dahi, mahkemeler yasaya göre yetkisiz olduğu için bir anlam ifade etmiyor. Böylece yasal engellere takılan rant projelerinin önlerindeki engeller, başka bir "yasa"nın öngördüğü "deprem tehdidi" bahanesiyle ortadan kaldırılıyor. Ankara Devlet Mahallesi ve İstanbul Etiler Polis Meslek Yüksek Okulu arazilerinin başına gelenler bu uygulamanın güncel örneklerini oluşturmakta.

Ankara'nın merkezinde bulunan ve "Devlet Mahallesi" olarak anılan, üst düzey bürokratlar ve askerler için yapılmış ve ilk toplu konut alanı olma özelliğine sahip Saraçoğlu Mahallesi, mahalle sakinleri kentsel dönüşüm projesini kabul etmeyince "afet riskli alan" ilan edildi ve mahalleliyi zorla çıkarmanın yolu açılmış oldu. Böylece yeni bir rant projesinin startı verilirken, alanla ilgili planları Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar şöyle açıkladı: "Buralara, kafe, restoran, butik oteller kurulacak. Önemli bir turizm merkezi haline gelecek. Allah aşkına bu konuda beni destekleyin. 'Geziden fena yaparız' diyenler var."

Etiler'de ise Polis Meslek Yüksel Okulu'nun gökdelen arazisine çevrilmesine Şehir Plancıları Odası

ve Mimarlar Odası İstanbul Şubeleri'nin dava açmasının ardından, hızla Çevre ve Şehircilik Bakanlığı devreye girmiş ve "afet riskli alan" simidine sarılmış durumda. Böylece 24 Temmuz'da Resmi Gazete'de yayınlanan "afet riskli alan" kararıyla Polis Meslek Yüksel Okulu'na öngörülen rant projesi için de yasal engeller bertaraf edilmiş oldu.

Sulukule: Bir kentsel dönüşüm klasiği

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı eli ve "afet riskli alan" koruma kalkanı ile rant projeleri "Hedef 2023" projeleri kapsamında devam ederken Sulukule'de yaşanan kentsel dönüşüm uygulaması ise sermaye hükümeti AKP eliyle gerçekleştirilen kentsel dönüşüm projelerinin gerçek yüzünü kanıtlar nitelikte. Sulukule'de gerçekleşen kentsel dönüşüm projesi sonrası Sulukuleliler'in %70'i yerlerinden edilmiş oldu. Sulukule'de kalmak için direnen ve yeni konutlarda hak sahibi olan 199 Sulukuleli aile ise gelinen son durumla birlikte artık direnme gücünü kaybetme aşamasına geldi. Dayanacak güçleri kalmayan Sulukuleliler mülklerini kiraya vermeye veya satmaya çalışıyor.

Sulukuleli Nejla Karaman'ın ifade ettikleri Sulukule'de yaşanan kentsel dönüşümün gerçek yüzünü özetliyor: "Eşim ayakkabı işçisi, üç çocuk okutuyoruz. Bu proje zengine para kattı, fakirler tam dibe battı. İlk anlaşmamız elimizde: Altı senede 50 bin lira borcumuz, olmuş 103 bin lira. Kira yardımı yaptılar ama 20 bin liraya yakın kendi cebimizden kira koymuşuz üstüne."

Barınma hakkımıza sahip çıkalım!

Sermaye hükümeti AKP kentsel dönüşüm adı altında rant projelerini devreye sokup bir yandan doğal ve tarihi çevreyi talan ederken bir yandan da biz işçi ve emekçilerin barınma haklarına göz dikmiş durumda.

Kentsel dönüşüm adı altında gerçekleşen rant projelerinin engellenmesinin tek yolu sokaktan ve mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Çünkü tüm yasal düzenlemeler sermayenin çıkarları ve ihtiyaçları çerçevesinde hazırlanmakta veya revize edilmektedir. Böylece rant projeleri karşısında hiçbir engel tanınmazken bizlerin bu yağma ve talan projeleri karşısında barınma hakkımıza sahip çıkmak için örgütlenmekten başka bir seçeneğimiz bulunmuyor.

Taksim Dayanışması ve direniş

B.Seyit

Taksim Dayanışması'nın sınırları bellidir. Sürece önderlik edemediği gibi bundan sonra da edemez. Hareketin düzeni aşan bir harekete dönüşmesi için önderlik sorununda çözücü adımlar atmak hayati bir yerde duruyor.

31 Mayıs günü düzenin baskı ve zorla sindirdiği kitleler, üzerlerindeki ölü toprağını atarak sokaklara döküldüler. İlk bakışta bir kaç ağaç için başlamış gibi görünen öfke patlamasının sermaye hükümeti AKP üzerinden düzene karşı olduğu, öne çıkartılan taleplerle görülmüş oldu. 31 Mayıs görkemli direniş kitlelerin öfkesinin düzene karşı bir yönelime girdiği, fakat hareketi ileriye taşıyacak, kitlelerle bütünleşmiş, onların taleplerini ve özlemlerini ifade eden güçlü bir önderlikten yoksun kaldığı için sermaye hükümeti AKP'yi militanca protesto etmekle sınırlı kaldı. Böylelikle direniş devrimci önderlik olmadan kitlelerin öfkesinin düzeni aşma iradesine dönüşmeyeceğini bir kere daha göstermiş oldu.

Taksim Dayanışması ve önderlik sorunu

31 Mayıs öfke patlaması yaşandığında öne çıkan Taksim Dayanışması, Taksim yasağı ve Gezi Parkı projesine karşı 1,5 yıl önce kuruldu. Platformun içerisinde çok sayıda meslek odası, sendika ve siyasi kurum yer alıyor. 1,5 yıllık geçmişi ve çok sayıda kurumu bünyesinde barındırması Taksim Dayanışması'nın öne çıkmasına neden oldu.

31 Mayıs direnişi ile birlikte dayanışma dışında kalan fakat direnişte aktif rol alan siyasi hareketler alandaki duruşu ortaklaştırma ihtiyacı ile hareket ettiler. Bunun sonucu olarak BDSP tarafından Taksim Direnişi'nde yer alan kurumlara toplantı çağrısı yapıldı. Aynı saatlerde Halk Cephesi de bir çağrı yaptı. Aynı içerikli çağrılar ortaklaştırıldı. Onun üzerinde kurumun bir araya geldiği toplantıda Taksim Dayanışması'nın toplantısı olduğu, iki farklı odaktan ziyade tek odak oluşturulmasının doğru

olduğu, katılan kurumların büyük bir kısmı tarafından ifade edildi. Böylece Taksim Dayanışması toplantılarına katılma kararı alındı. Dayanışma dışındaki çok sayıda kurum dayanışma içerisine girdi.

Bu süreçte gerici düzen partileri İP ve CHP temsilcileri de dayanışma toplantılarına katılmaya başladı. Asgari bir çerçevede ortaklaşılın kararlar dayanışma toplantılarında alındı. Çok sayıda bileşenin olması rağmen dayanışma içerisindeki sendika ve odalardan oluşan sekreteryaya ayrıcalıklı bir kast olarak hareket etmeye devam etti. Alınan birçok kararı değiştirme ve kendi başına karar almayı kendine hak sayan tutumlar sergilediler. Dayanışma içerisinde bu tutum birçok kurum tarafından eleştirilse dahi sonuca kavuştuğu söylenemez.

Taksim Dayanışması çok farklı yelpazeden bileşenleri içeren bir oluşum olduğu için ancak asgari hedefler çerçevesinde bir yanyana gelişti. Düzen güçlerinden reformist-liberal çevrelere ve onların etkisi altındaki sendika ve odalara kadar birçok farklı anlayış bu oluşum içerisinde yer alıyor. Bileşenlerin ağırlıklı kısmını ise reformist -liberal yapılar oluşturuyor. Doğal olarak Dayanışma'nın sınırları da bu anlayışların sınırları kadardır.

Dayanışma adına atılan her adımda söylenen her sözde reformizmin düzenle barışık fakat bazı aşırılıklarına tepki gösterme eğilimini hâkim kılmaya çalışmışlardır. Bu sınırlılıkla hareket eden Dayanışma kitlelerin tepkilerini temsil etmek bir yana zaman zaman gerisine düşmüştür. Kitle hareketi karşısında adeta bir dalga kıran görevi üstlenmiştir. Direnişin ilk günlerinde yapılan ilk kitlesel mitingde bu tutum "eylem bitti nöbet tutacağız şimdi herkes dağılsın" ifadeleri ile kendini dışa vurmuştur. Kitlenin tepkisi ve ses aracına su şişeleri atılması ile bu tutum karşılık bulmamıştır. Benzer tutumlar zaman

içerisinde tepki çekmeyecek biçimde hayata geçirilmeye çalışılmıştır.

Belirlenen talepler dahi kitlelerin basıncı ile ve hareketin seyri içinde çıkan taleplerin gerisine düşülerek formüle edilmiştir. Kitlelerin basıncı ile istemeye istemeye dahi olsa sınırlı ama bazı önemli talepler kabul edilerek deklare edilmiştir.

Gelinen aşamada devlet terörünün artırılması ile Dayanışma deklere ettiği kararların arkasında dahi duramamaktadır. Düzen saldırıları platform içerisindeki sendikalar, odalar ve reformist siyasi hareketlerde tedirginlik yaratmıştır. Birçok eylemde Dayanışma kitleleri yalnız bırakmıştır. Taksim Meydanı'ndaki çadırları kaldırmak için yapılan saldırı da polis amirlerinin Dayanışma sekreteryasında yer alan temsilcilere ve bazı reformist parti temsilcilerine "Biz sizi tanıyoruz sizinle bir sorunumuz yok bizim sorunumuz marjinal guruplarla. Siz kitlenizi içeri çekin biz marjinallere gereğini yaparız" dediğinde buna uygun davranmaları bile Dayanışma'daki birliğin ve ayrışmanın çizgilerini göstermektedir. Bu temsilciler polis ağzıyla kitlelere parka çekilme çağrısı yapmaya kalkışmışlardır. Sınıf devrimcileri ve bazı ilerici güçler "Direniş alanında dayanışmanın hükmü yok. Burada kararları direnenler verir. Bir daha böyle çağrı yapmayın" diyerek tepki göstermişlerdir.

Meydana yapılan saldırıdaki bu tutum Dayanışma'nın sürece dair yaklaşımını anlamak için fazlası ile yeterlidir. Dayanışma içerisinde yer alan sınırlı sayıda devrimci ve ilerici kurumlar dışındaki bir çok kurum bu tutumun açıktan ya da dolaylı taşıyıcısı olmuştur.

Devlet güçlerinin Taksim ve Gezi Parkı'ndaki çadırları kaldırmasından sonra Dayanışma'daki reformist güçler de yavaş yavaş mevcut geri tutumlarının dahi gerisine düşmeye başlamıştır. Süreç ilk haftalarda kitlesel Cumartesi eylemleri ile sürerken bu eylemler de sonlandırılmıştır. Devletin Taksim Meydanı'nda yapılan eylemlerin alanını daraltan müdahalelerine tepki gösterilmemiştir. Açıklamaların alana girilmeden yapılmaması yönünde kararlar alınmasına rağmen bu kararlar uygulanmamıştır. Polis barikatlarının kurulduğu noktalarda açıklamalar yapılarak devletin müdahalelerine meşruluk kazandırılmıştır. Dayanışma toplantılarında alınan kararların uygulanmamasını sınırlı sayıda kurum eleştirerek mahkûm etmiştir. Bileşen kurumların büyük bir kısmı bu tutumları eleştirme ihtiyacı dahi duymamışlardır. Çünkü bu tutumlar kendilerinin ifade etmeye cesaret edemedikleri düşünceleridir. Ama ilerleyen günlerde bazı kurumlar (TKP başta olmak üzere) bunu açıktan ifade etme cüreti göstermişlerdir.

Taksim Dayanışması'nın her eylemde direnmeden geri çekilmesi kazanılan mevzilerin polislin kontrolüne girmesine neden olmuştur. Direnenlere yönelik "marjinaler" söylemine Dayanışma'daki reformistler bu tutumları ile dolaylı olarak destek olmuştur.

Mevcut yapısı ile Dayanışma kitle hareketinin önderliğini yapabilecek bir işleve ve misyona hiç bir zaman sahip olmadı. Aksine zaman zaman kitle hareketinin ileri çıkışlarının önünü kesen bir dalga kıran görevi yaptı. Bu tutum Dayanışma'ya hakim anlayışlardan bağımsız düşünülemez. Tüm bunlara rağmen kitle hareketinin önünü açacak bir önderlik oluşturulamamıştır. Süreci ileriye taşıma çabası içerisinde olan kurumların nitel ve nicel zayıflıkları güçlü bir önderliğin açığa çıkamamasının en önemli nedenidir. Durum böyle iken kitlelerin karşısında tek odak olarak Taksim Dayanışması zorunlu olarak kalmıştır.

Komünistlerin Dayanışma içerisindeki tutumları

Komünistler, Dayanışma içerisine 31 Mayıs kitle hareketinden sonra girdiler. Taksim Meydanı'nın kazanılmasından sonra oluşan dağınıklığa son vermek için komünistlerin yaptığı çağrı ile yapılan toplantıya katılan bileşenlerin bir kısmının Dayanışma içerisinde olması ve bir kısmının da Dayanışmaya girme eğilimi taşıması sürece müdahale edecek farklı bir birlikteliğin oluşmaması ile sonuçlandı. Bu andan itibaren sınırlılıklarını bilerek Dayanışma toplantılarına katılarak sürece buradan müdahale edilmeye çalışıldı. Aynı zamanda sürece dair bağımsız tutum geliştirilerek kitlelerin öfkesinin devrimci kanallara aktarılması için çaba sarf edildi.

Tüm gerilimlerine rağmen Dayanışma toplantılarında devrimci ilerici güçlerin basıncı ile bazı ileri eylem kararları alındı. Kitle hareketini ileri taşımayan kendiliğindenci, sivil toplumcu, gerici her türlü anlayış ve tutum Dayanışma toplantılarında mahkûm edildi. (Pankart ve flamaların kaldırılması, barikatların kaldırılması, temsili çadır, cumartesi eylemlerinin sonlandırılması...) Toplantıda çoğunluğun kararı ile alınan geri kararlara şerh koyularak bu kararların komünistler tarafından uygulanmayacağı, ayrıca bu geri tutumların kitlelere teşhir edileceği vurgulandı, buna uygun adımlar atıldı.

Taksim Dayanışması içinde olmak komünistlerin sürece dair kendi değerlendirmeleri ve tespitleri doğrultusunda müdahalelerinin önünü kesmedi. Aksine Taksim Dayanışması'ndaki geri eğilimleri ve

tutumları hareketin dinamikleri içerisinde mahkûm eden bir çalışma ile bütünleştirildi. Taksim Dayanışması bu vesile ile ileri sayılan bazı eylemlerin örgütlenmesi ve reformist-liberal, gerici hareketlerle ideolojik ve politik hesaplaşma zemini olarak kullanıldı.

Komünistler her adımlarında ve her eylemlerinde süreci ileri taşımanın kaygısı ile hareket ettiler. Süreci ileri taşıyacak gerçek bir önderliğin oluşturulması için çaba sarf ettiler. Bundan sonraki çabaları da bu yönde olacaktır.

Hareketin geleceği için önderlik sorunu çözümleni

Taksim Dayanışması'nın sınırları bellidir. Sürece önderlik edemediği gibi bundan sonra da edemez. Hareketin düzeni aşan bir harekete dönüşmesi için önderlik sorununda çözümleri adımlar atmak hayati bir yerde duruyor. Sürecin gerici odakların (ulusalçı, reformist) etkilerinden sıyrılması için kendi mekanizmalarını yaratmış önderliklerin oluşturulması hayati bir yerde duruyor. Forum zeminleri bunun için değerlendirilebilir. Fakat forumların da hareketi tartışma platformlarına ya da seçim platformlarına dönüştürme riski var. Bu riskler göz önünde bulundurularak bu zeminlerin hareketin önünü açacak zeminlere dönüştürülmesi için çaba sarf edilmelidir. Üzerine basa basa ifade edilen ikinci eylem dalgasına hazırlık da bu zeminlerin işlevli, karar alan, uygulayan merkezlere dönüştürülmesi ile mümkündür. Forumlar üzerinden hareket ve eylem içerisinde kendini üreten merkezi koordinasyon oluşturulması önderlik sorununu kısmen çözecek bir adım olabilir. Hâlihazırda böyle bir girişim var fakat, bu girişim bu günkü haliyle böyle bir merkez olma iddiası ve hedefinden fazlası ile uzak. Bu zeminleri bu yönlü güçlendirerek adım atmak sürecin önemli ihtiyaçlarından biridir. Komünistler de bu zeminlere kendi politik eksenleri doğrultusunda güçlü müdahaleler yapmakla yüz yüzedir. Önümüzdeki süreci kazanmak için forumlar arası koordinasyon ve eylem birliğini açığa çıkaracak mekanizmalar yaratmak önderlik ihtiyacını karşılamak için atılmış sınırlı fakat anlamlı bir adım olacaktır. Reformizmin ve ulusalcı siyasetlerin kitle hareketi üzerindeki dalga kıran rolü de böyle boşa düşürülebilir.

Şahintepe'de etkinlik

Şahintepe Dayanışması 11 Ağustos'ta, "Haramilerin saltanatını yıkmak için buluşuyoruz!" şiarıyla çağrısını yaptığı etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinlik 18.00'de Ramazan Şenlikleri Alanı'nda başladı. Şahintepe Dayanışması adına yapılan konuşmada mücadele vurgusu öne çıktı.

Şahintepe Dayanışması adına yapılan konuşmanın ardından Gezi Direnişi boyunca yaşanan devlet terörü teşhir edildi. Gözaltı ve tutuklamalara dikkat çekildi ve BDSP'li sınıf devrimcisi hasta tutsak Burcu Koçlu'ya özgürlük talebi yükseltildi. Ardından da Taksim Direnişi'nde yitirilenler şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Saygı duruşunun ardından konuşan BDSP temsilcisi de direniş sürecini değerlendirirken devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısında bulundu.

Mikrofon müzik dinletisini sunması için Tahtakale'den bir gence bırakıldı. Ardından da sahneye Hasan Ali Sezer davet edildi. Türküler ve halaylarla gerçekleştirilen dinletinin ardından da Şahintepe'yi tehdit eden kentsel dönüşüm projeleri ile ilgili bilgilendirme konuşması yapıldı. Konuşmanın ardından etkinlik Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu'nun şiir dinletisi ile devam etti. Tanyeri Şiir Topluluğu'nun ardından da rap müzik sanatçısı Ozbi sahneye davet edildi.

Etkinlik, Şahintepe Dayanışması'nın "Haramilerin saltanatını yıkmak için mücadeleyi büyötmek" yürüyüşüne çağrı ile sonlandırıldı.

BDSP imzalı "Haramilerin saltanatını yıkacağız!" şiarlı pankartla gerçekleştirilen yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar atılırken Gezi şehitleri anıldı, tutsak direnişçilere özgürlük talebi yükseltildi. Yürüyüş tekrar etkinlik alanına dönülmesi ile sonlandırıldı.

Etkinlik alanına "Haramilerin saltanatını yıkacağız!" pankartının dışında emperyalist savaş politikalarını teşhir eden ve halkların kardeşliği çağrısı yapan, Gezi Direnişi şehitlerini anan pankartlar asıldı. Ayrıca Kızıl Bayrak ve Eksen Yayıncılık standı açıldı.

NOT: Etkinlik programında yer alan ve alan gelen Yaşar Kurt, sahne koşullarını ve ortamı beğenmeyerek alanı terketti. Bunun üzerine Şahintepe Dayanışması etkinliğin ardından yazılı açıklama yaparak, sergilediği davranıştan dolayı Kurt'u kınadı.

Kılıç'tan taraftarlara ve üniversitelilere tehdit!

Zorbalığı elden bırakmayan dinci parti, taraftarlara ve üniversite gençliğine yönelik tehditler savurmaya başladı.

Dinci-gerici AKP iktidarının 'Gezi korkusu' sürüyor. Direnişin yakın zamanda başlayacak olan Süper Lig'de ve üniversitelerde yankılanacağından korkan AKP, kurmayları tarafından yapılan açıklamalarda bu korkusunu dile getirmişti. Dinci parti, bir yandan stadlarda "siyasi içerikli pankart ve tezahüratı" yasaklayarak, bir yandan da üniversitelerde ÖGB yerine polisi konuşlandırarak kendince önlem almaya da başladı.

Ancak AKP'nin hesabı tutmadı. Yaz döneminde gerçekleştirilen futbol müsabakalarında taraftarlar baskı ve yasağın sökmeyeceğini gösterdiler. Stadlarda "Hükümet istifa!" ve "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganlarını haykırdılar.

Zorbalığı elden bırakmayan dinci parti, taraftarlara ve üniversite gençliğine yönelik tehditler savurmaya başladı. Son olarak, Gençlik ve Spor Bakanı Suat Kılıç, taraftarları ve üniversite öğrencilerini 'olayı yargıya intikal ettirmekle' tehdit etti.

Kılıç'ın taraftar ve üniversiteli korkusu

Zaman gazetesine konuşan Kılıç, "Gezi olaylarını tribüne taşımak futbolu bitirir" diyerek stadların siyaset yeri olmadığını söyledi. Kılıç, önümüzdeki dönemde stadlarda yaşanacak olası durumların "terörle mücadele hassasiyetiyle" değerlendirileceğini belirterek taraftarlara sopa gösterdi. Kılıç, kulüp ve

taraftarlara yönelik tehditlerini "Polisle, yargıyla kimseyi korkutmuyorum ama bir eylem için senelerce men cezası almak, kulübü ve kendini ateşe atmak kimseye bir şey kazandırmaz" sözleri ile sürdürdü.

Kılıç'ın tehditlerinden üniversiteliler de payına düşeni aldı. Direnişin üniversitelere taşınmaması için üniversitelileri tehdit eden Kılıç, "Kimse hayatını karartmasın, geçmişine sabıka kaydı düşürmesin" dedi. Böylece üniversitelerden yükselecek direniş seslerinin soruşturma-ceza-gözetli-tutuklama terörü ile karşılanacağını sinyali verdi.

"İlk kurşun" dinci partinin şefinden

Üniversitelilere yönelik ilk tehdit dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan'dan gelmişti. 12 Temmuz günü yaptığı konuşmada üniversitelerde "farklı şeylerin" olduğunu gördüklerini iddia eden Erdoğan, bu "farklı şeyler" nedeniyle üniversitelere polis yerleştirileceğini açıklamış ve şöyle demişti: "Eğer şiddet varsa şiddetin karşılığı şiddettir. Bunu herkes böyle görecek. Onun için de devlet üniversitelerinde artık güvenlik gücü olarak çok kısa zamanda onu da söylüyorum artık biz özel güvenlik değil, devletin kendi güvenlik güçlerini üniversitemize yerleştireceğiz. Çünkü buralarda da çok farklı şeylerin olduğunu görmek, yaşamak bizi ayrıca bir sorumluluğa itiyor."

Palalı kaçmıyor, çünkü aranmıyor!

Taksim'deki eylem sırasında polisin yanında direnişçilere palayla saldıran Sabri Çelebi, hakkında yakalama kararı çıkarılınca Fas'a kaçmıştı. Aile ziyareti için gittiğini ve döneceğini iddia eden Çelebi haftalardır dönmüyordu. Fakat ortaya çıkan mahkeme kararıyla Çelebi'nin 5 Ağustos'tan beri kaçak olmadığı öğrenildi.

İstanbul 53. Asliye Ceza Mahkemesi, 5 Ağustos'ta taraflar olmadan gördüğü tensip duruşmasında, Sabri Çelebi hakkındaki yakalama kararını kaldırdı. 3 kişiyi palayla yaralayan saldırganın yakalama kararının hangi gerekçelerle kaldırıldığıysa şu an bilinmiyor. Fakat bu çok da önemli değil. Turizm şirketi sahibinin pala taşımaması 'mesleki araç' olarak gerekçelendirilen, "kaçma şüphesi bulunmadığı" için tutuklama istemeyen yargının direniş eylemlerine yönelik saldırıları gerçekleştirenleri koruduğu aşıkardır. Alınan karar için de elbet bir gerekçe yaratılacaktır.

Yeni TOMA'lar yolda...

"Sonbahar sendromu" yaşayan dinci parti, yeni dönemde olası eylemlerin baskı ve zorbalıkla ezilebilmesi için polis gücünü arttırıyor. Bu kapsamda, dinci parti, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne mühimmat ve teçhizatının yenilenmesi amacıyla 44 milyon liralık özel ödenek tahsis etti. Emniyet Genel Müdürlüğü (EGM), iki ayrı kaynaktan tahsis edilen özel ödenekle yeni TOMA, Shortland, zırhlı otobüs ve biber gazı alımını planladı. Alımlarla ilgili ihale süreci başlatıldı.

Biber gazı stoklarında azalma olduğu söylenen polisin söz konusu "eksikliklerinin" giderilmesi için AKP devreye girdi. Direniş eylemlerine yönelik azgın saldırısı nedeniyle polisi birçok kez kutlayan dinci şef Erdoğan'ın talimatıyla Emniyet Genel Müdürlüğü'ne "acil ihtiyaçların giderilmesi" kapsamında 44 milyon liralık ek ödenek gönderildi.

Kaynak örtülü ödenek

Ödeneğin 32 milyon liralık kısmı Kalkınma Bakanlığı ve Maliye Bakanlığı'ndan, 12 milyon liralık kısmı ise Başbakanlık Örtülü Ödeneği'nden gönderildi. Ödeneğin gelmesiyle birlikte EGM'de, özellikle eylemlere yönelik saldırılarda kullanılacak teknik teçhizat ve mühimmat alımına karar verildi. Bu çerçevede; EGM, ilk aşamada 43 TOMA, 12 Shortland, personel taşımak için zırhlı otobüs, kask, kalkan ve cop alacak. Bu "ihtiyaçlar", bütçeden gönderilen 32 milyon liralık ödenekten karşılanacak. Yapılan planlamada, Başbakanlık Örtülü Ödeneği'nden yaklaşık 400 bin adet biber gazı alınması öngörüldü.

Bu alımların dışında, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün kendi bütçe olanakları kapsamında 2013 için 60 TOMA alımı yaptığı ve bu TOMA'ların Eylül'den itibaren "ihtiyaç" planlaması yapılan kentlere gönderileceği öğrenildi. İstanbul ve Ankara'nın yanısıra Kürdistan'ın bazı kentlerine gönderilecek.

Biber gazı Brezilya'dan

Bu arada, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün stoklarını arttırmak amacıyla alımını planladığı biber gazlarının büyük bölümünü Güney Kore ve Brezilya'dan gerçekleştireceği öğrenildi.

Ayrıca, direniş eylemleri sırasında Güney Kore'nin Ankara Büyükelçiliği'nin elektronik posta yağmuruna tutulduğu ve Türkiye'ye biber gazı satılmasının protesto edildiği öğrenildi. Güney Kore'nin bu nedenle önce satışı yapmak istemediği ancak, daha sonra biber gazı alımının gerçekleştirildiği kaydedildi.

“Burcu Koçlu’ya özgürlük!”

“Güler Zere bırakıldığında ölümün eşğine getirilmişti. Burcu Koçlu için de aynı olmamalı. Burcu sağlıklı olabilmesi için, yaşam hakkı için serbest kalmalıdır.”

Gezi Direnişi nedeniyle tutuklanan sınıf devrimcisi Burcu Koçlu, zindanda ölümle burun buruna. Kırıklar F Tipi’nde tutuklu bulunan Gezi direnişçisi Erhan İnal da Burcu Koçlu’nun sağlık durumuna dikkat çekerek serbest bırakılmasını istedi. Erhan İnal’ın mektubunu sunuyoruz.

Şakran Kadın Hapishanesi’nde ölüme terk edilen Gezi direnişçisi Burcu Koçlu’ya özgürlük!

Diline pelensk ettiği “tarihin acılarını” mütemadiyen kürsülerden dillendirerek siyasi koz gibi kullanmasını “iyi bilen” siyasi iktidar, sonunda “tarihimizin yeni acılarının” faili oldu.

Şimdi her fırsatta tekrarlayarak gına getiren “kefenle çıktığı demokrasi yolu”, kefenlenmiş evlatlarının cenazelerini yüklenmiş katillerini arayan ailelerce kesiliyor; “şahane mazlumlar” jargonuyla pekiştirdiği otoriterliğini peyderpey yükselten iktidarının ülkemizin bağrında açtığı hakkaniyet yarası kapanmaz boyutlara vardı.

Gezi Parkı Direnişi’nden kısa bir süre evvel “ileri demokrasi”den, “özgürlük alanlarının gelişmesi”nden dem vuran iktidarın kendisi ve iktidara destek veren yandaş medya ve çizerleriydi. Her gün demokrasinin bu yeni aşamasından söz ediyorlardı. “Konuşan Türkiye” diye metropollerin billboardlarını süslüyorlardı.

Gezi Direnişi ile anladık ki, “konuşan Türkiye” derken “sadece biz konuşalım” diyorlarmış.

Gezi Direnişi’nin bedeli ağır. En doğal hak olan demokratik haklarını kullanan on binlerce insan darp edildi, cadı avına çıkan iktidar sayesinde binlerce insan gözaltına alındı, yüzü geçkin ilerici, demokrat, devrimci direnişçi tutuklanarak “F tipi” hapishanelerine gönderildi. Halen hastane köşelerinde yaşam mücadelesi veren 14-17 yaşlarındaki gençler ve öldürüldükleri andan itibaren “anma törenleri” yasaklanan beş fidanımız “muhaliflerine kefen giydiren” demokratlığı apaçık ifşa ettirdi. Dikta

dönemleri ile sözümona arasına koyduğu sembolik sivilleşme maskesine son birkaç yılda dünya rekoru kıran gazeteci yazar, öğrenci, siyasetçi, avukat, sendikacı tutuklamalarıyla çıkarıp attı. Gerçek yüzleri apaçık ortaya çıktı.

Gezi Direnişi’nin İzmir etabından dolayı 14 arkadaşımınla beraber bir ayı aşkındır Kırıklar F Tipi Hapishanesi’ndeyim. Cadı avı halen İzmir’de devam ettiği için İzmir Gezi direnişçileri sayısı her gün artmakta. Şakran Kadın Hapishanesi’ndeki kadın arkadaşlarımız ile beraber 49 kişi olduk.

Ben size kendi durumumu anlatmayacağım. Burada, Şakran Kadın Hapishanesi’nde ölüme terk edilen, %52 engelli raporu olan Burcu Koçlu’nun durumunu anlatmak istiyorum.

Burcu haksız yere tutuklandığını unutmuş, hastalığı ile uğraşılıyor. Çünkü yapısal bir bozukluktan kaynaklı timus bezi ameliyatla alınıyor. Burcu Koçlu’nun ameliyat sırasında kaburga kemikleri kesiliyor, kapanırken de kaburgalarına demir halkalar takılıyor. Timus bezi kas düzenini ve gelişmesini sağlıyor insanların. Timus bezi olmayan bir insan vücudu dışarıdan gelen mikroplara karşı korumasız oluyor. Buna karşın verilen ilaçlar da ağır kimyasallar içeriyor ve depresyonlara neden oluyor. Kriz geçirmesine yol açıyor. Nefes almakta zorlanıyor. Doktorların da dediği gibi, bu hastalık ölümcül krizlere de yol açabiliyor.

Burcu Koçlu şimdi bu halde Şakran Kadın Hapishanesi’nde ölümle yaşam arasında gidip geliyor. Tıpkı diğer 450 civarındaki hasta tutsak gibi.

Güler Zere bırakıldığında ölümün eşğine getirilmişti. Burcu Koçlu için de aynı olmamalı. Burcu sağlıklı olabilmesi için, yaşam hakkı için serbest kalmalıdır.

**Burcu Koçlu ölüme terk edilemez!
Burcu Koçlu derhal serbest bırakılmalıdır!
Tutuklular ölüme mahkum edilemez!
Yaşasın devrimci dayanışma!**

*Tutsak Gezi direnişçisi
Erhan İnal
Kırıklar F Tipi Hapishanesi
Buca / İzmir*

İzmir Dayanışması’ndan tecrite karşı eylem

İzmir Dayanışması olarak, Şakran Kadın Hapishanesi önünde basın açıklaması gerçekleştirilerek yaşanan saldırılara dikkat çekildi.

12 Ağustos’ta saat 14.00’de hapishane önünde toplanan kitle “Gezi tutsaklarına özgürlük” pankartı açtı. Eylemcilerin ayrıca açtığı dövizlerle de “Hasta tutsaklara özgürlük!”, “Burcu Koçlu serbest bırakılsın!” şiarları yükseltildi. Eylem atılan sloganlarla başladı. Basın açıklamasından önce İzmir Dayanışması adına kısa bir konuşma yapılarak Şakran Kadın Hapishanesi’ndeki uygulamalara değinildi. Daha sonra İzmir Dayanışması adına basın açıklaması okundu. Açıklamada 31 Mayıs’ta Gezi Parkı’nın sahiplenilmesiyle başlanan direnişin, yıllardır yoğun baskı, sömürü koşulları altında yaşayan milyonlar tarafından büyütüldüğünü ve bu direnişin devlet şiddeti, polis terörü ve medya karalamalarına rağmen sahiplenildiği vurgulandı.

Açıklamanın devamında Gezi Direnişi’yle beraber İzmir’de 51 kişinin tutuklanmasına değinilerek tutsaklara uygulanan baskı ve saldırganlık aktarıldı.

Geçtiğimiz ay İzmir’de Gezi Direnişi operasyonları kapsamında tutuklanan Elif Kaya, Şakran Cezaevi’nde onursuz arama dayatmasını kabul etmeyip ret ettiği, direndiği için darp edilmiş ve avukatları bu işkence uygulaması için savcılığa suç duyurusunda bulunmuştu.

3. dalga Gezi Direnişi operasyonlarında tutuklanan Burcu Koçlu’nun %51 engelli raporu olduğu ve diyet yemek alması gerekirken ilk günlerde hakkının gasp edildiği söylendi.

Koçlu’nun içerde verdiği mücadeleyle diyet uygulaması için yemek alabildiği ancak tecrit uygulamalarıyla Koçlu’ya yönelik baskının sürdüğü ifade edildi. Tüm tutsakların görüşçüleri ile görüşebiliyor olmasına rağmen, Koçlu ailesi dışında kimseyle görüştürülmemekte, savcılığın ‘görüşçüleri araştırmaya aldık’ talimatıyla engellemenin sürdüğü belirtildi.

“Burcu Koçlu’nun da diğer hasta tutsaklar gibi hapishane koşulları altında yaşamını sürdürebilmesi mümkün değildir” denilerek hasta tutsakların ve Burcu Koçlu’nun serbest bırakılması istendi.

Açıklamada ayrıca Kırıklar’daki tecrit koşulları aktararak, saldırıların devrimcilerin ideallerini ve mücadelesini engellemeye yetmeyeceği vurgulandı. Açıklamanın ardından eylem sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Mustafa Ali Tombul taburcu edildi

17 yaşındaki Mustafa Ali Tombul 13 Ağustos’ta taburcu edildi. 8 Temmuz’daki polis saldırısında ağır yaralı olarak Taksim İlk Yardım Hastanesi’ne kaldırılmıştı. Uzun süre uyutulan Tombul iyileşme belirtileri üzerine uyutulması için verilen ilaçlar kademeli olarak kesilmişti.

Kontrollerinin devam etmesi için kısa bir süre daha İstanbul’da kalması gereken Tombul’un, ardından ailesiyle İzmir’e döneceği ifade edildi.

Cinayet şebekesi katliamlara doymuyor...

İşçi katliamları, gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almayarak iş cinayetlerine davetiye çıkaran kapitalistlerin devlet kurumları tarafından nasıl kollandığına da ayna tutuyor.

Cengiz-Limak-Kolin OGG tarafından satın alınmasının ardından BEDAŞ'ta işten atılan 540 işçiden biri olan Murat Göçmen, 70 liralık ilacı alamadığı için kalp kriz geçirerek yaşamını yitirdi. Göçmen'in ölümü, bir kez daha kapitalistlerin gözünde işçilerin kullanılıp atılan bir kağıt parçasından ibaret olduğunu gösterdi.

Kocaeli'de Yıldız Sunta fabrikasında gece saatlerinde çıkan yangında bir işçi iş cinayetine kurban gitti. Önceki yıllarda da birçok işçiye mezar olan fabrikada yaşanan katliam gibi "kazalar" şimdiye kadar devlet kurumları tarafından görmezden gelindi. Bu fabrikada uzun yıllardır sendikal örgütlülüğün bulunması ise ortaya daha da vahim bir tablo çıkardı.

Zonguldak'ta 17 Mayıs 2010'da 30 madencinin iş cinayetine kurban gittiği grizu patlamasıyla ilgili davada 5. bilirkişi raporu tamamlandı. Raporda, kazanın "öngörülebilir-önlenilebilir" olduğu vurgulandı. İş cinayetleri konusunda göstermelik yasal düzenlemeler yapan devletin, katliamdaki sorumluluğu da bir kez daha teyit edildi. İşçi katliamının faturası ise taşeron firma Yapı-Tek'in ortağı ile dönemin TTK Karadon Müessese Müdürü'ne yıkılarak devlet parmağı örtbas edilmek istendi.

İstanbul Esenyurt'ta Marmara Park AVM şantiyesindeki çadır yangını sonucunda hayatını kaybeden 11 işçi ile ilgili açılan davada sorumluluk işçilere yıkılmak istendi. Davaya sunulan iki ayrı bilirkişi raporundan birinde firmaların tamamının kusurlu olduğu ifade edilirken mahkemeye sunulan ikinci rapor şirket yetkililerini aklarak işçileri "kusurlu" ilan etti. Kapitalistlerin pervasızlığına bilirkişi pervasızlığı eşlik etti.

Son olarak Aliğa'daki tersaneler bölgesinde 2 işçinin ölümü patronların kurlsız çalışma dayatmalarının düzen kurumlarının sözde denetlemeleri örtüsü altında sürdürdüğünü gösterdi. Aliğa'da son sekiz ayda altı işçi öldü. Tehlikeli koşullarda çalışan işçiler tersane patronlarının gözünde değer taşıyor.

Katliamların ortağı devlettir!

Listeyi uzatmak mümkün... Sermayedarlar açısından dikensiz gül bahçesine çevrilen tüm çalışma alanlarında bu katliamlar artık "olağan" bir hale geldi.

Tümü de önlenilebilir olan bu cinayetler her geçen gün yeni örneklerle karşımıza çıkıyor. İşçi katliamları, gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almayarak iş cinayetlerine davetiye çıkaran kapitalistlerin devlet kurumları tarafından nasıl kollandığına da ayna tutuyor. Şimdiye kadar Tuzla tersaneler bölgesinde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle yüzlerce işçinin yaşamını yitirmesi hafızalardaki yerini korurken tersane patronlarının TBMM'de temsil edilmesi iş cinayetleri konusunda devletin sorumluluğuyla ilgili yoruma dahi ihtiyaç bırakmıyor. İşçileri ölüme gönderenler meclise yollanarak bir de ödüllendiriliyor.

TOKİ inşaatları mezar yeri gibi...

İşçi katliamları konusunda devletin rolü ve sermayenin koruyucu meleği olma misyonu geçtiğimiz Temmuz ayında ülke genelinde yaşanan iş cinayetleri tablosuna baktığımızda dahi görülebiliyor. Daha önce yaşanan işçi katliamlarında "özel sektörü denetliyoruz, ceza kesiyoruz ama engelleyemiyoruz" bahanesi arkasına saklanmaya çalışan sermaye devletinin maskesi, kentsel dönüşümün rantını yiyen TOKİ'de yaşanan iş cinayetleriyle düşmüş durumda.

İşçi katliamları fabrikalardan, atölyelerden çıkıp son yıllarda sermaye devine dönüşen Toplu Konut İdaresi Başkanlığı'na uzanıyor.

8'i çocuk 120 işçinin iş cinayetine kurban gittiği Temmuz ayında İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin raporuna göre işçilere en büyük mezar yeri TOKİ inşaatları oldu. Başbakanlığa bağlı olan TOKİ, güvencesiz, düşük ücretler gibi kölece çalışma

koşullarının yanısıra kurlsız çalışma koşulları nedeniyle Temmuz ayında 41 işçinin can verdiği bir mezara dönüştü. Artık kayda dahi geçirilmesi zorlaşan işçi ölümleri devam ederken devletin yetkili kurumları ise ölümlerin istatistiklerini dahi tutmakta zorlanıyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na bağlı Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) 2012 yılı iş kazası ve meslek hastalığı istatistiklerine göre bu yıl içerisinde 745 işçi can verdi. 2011 yılı istatistiklerinde ise hayatını kaybeden işçi sayısı 1710 olarak belirtilmişti. Yani SGK'ya göre işçi ölümlerinde yüzde 56'lık bir azalma meydana geldi. Bu rakamlarla böbürlenen Bakan Çelik istatistikleri tutamadıklarını kabul etmek yerine, varolan durumu "iş güvenliği kültürünü" yaygınlaştırmanın bir sonucu olarak sunma gayretine girişti.

Sadece İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin 2012 yılı boyunca kayıt altına aldığı işçi cinayetleri tablosuna baktığımızda dahi ÇSGB ve SGK'nın işçi ve emekçilere yönelik yalanları açığa çıkıyor.

SGK yalan makinesi gibi...

İSİG Meclisi, 2012 yılında SGK'nın 745 işçinin hayatını kaybettiği iddiası karşısında en az 878 işçinin iş cinayetleri sonucu can verdiğini tespit etti. Özetle, iş cinayetleri karşısında patronlar üzerindeki yasal denetimleri yapmayan bakanlık, üstüne bir de rakamları çarpıtarak katliamlar tablosunu örtbas etmeye kalkıyor. Kapitalistlerin ihtiyaçları doğrultusunda mesai yapan devlet kurumları son örnekte olduğu gibi 'yalan makinesi' gibi çalışıyor.

Özellikle Taksim Gezi Direnişi sürecinde milyonların ayağa kalkışı karşısında estirdiği polis terörü ile emekçi düşmanı kimliği iyiden iyiye teşhir olan sermaye hükümeti AKP, yeni dönemde de tüm imkan ve olanaklarını sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda seferber edecek. Cinayet şebekesi yeni patlamalara, kıyımlara davetiye çıkaracak.

Anti kapitalist mücadelenin önemi...

Artık "kaza" olmaktan çıkıp katliam halini alan iş cinayetleri sömürü, baskı ve güvencesizliğe karşı mücadeleyi örgütlemenin yanısıra yaşam hakkı üzerinden de güçlü bir mücadele kanalı açılmasının önemini ortaya koyuyor. Toplumsal muhalefetin yükselmesi, insanlık dışı bir sistem olan kapitalizmin kitleler nezdinde teşhir edilebilmesi ve anti kapitalist bir bilinç yaratmak açısından paha biçilmez olanaklar sunuyor. Sömürünün kol gezdiği fabrikalar, sanayi havzaları her geçen gün öfke biriktiriyor. Davutpaşa, OSTİM-İvedik, Dursunbey gibi patlamalarda yaşanan işçi katliamları halen daha hafızalardaki yerini koruyor.

Öyleyse, iş cinayetlerini durdurmak için devletten ve sermayeden bağımsız bir örgütlenme ve mücadele hattı geliştirmek büyük önem taşıyor.

Aliağa ölüm kusuyor...

Çare örgütlülükte!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Aliağa bölgesinde çalışan bütün işçileri öz örgütlülüklerini kurmaya çağırılmaktadır.

Aliağa Türkiye'de ağır sanayi fabrikalarının en yoğun bulunduğu bir sanayi kenti. Bakırçay havzasında demir-çelik ve hurda fabrikaları, PETKİM, TÜPRAŞ başta olmak üzere büyük fabrikalar ve gemi söküm tesisleri.

PETKİM ve TÜPRAŞ sendikal örgütlülüğün ve Türkiye kapitalizminde tuttuğu yer açısından işçi ücretlerinin ve işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin daha üst düzeyde olduğu işletmelerdir. Ancak bu işletmeler sadece şu an için bu konuma sahiptir. Kapitalistler bu işletmelerde de yıllar öncesinden işçi haklarına göz diktiklerini özelleştirmeler yoluyla ortaya koymuşlardır. Bu işletmeler parça parça özelleştirilerek işçilerin ellerindeki bütün haklar yavaş yavaş alınmaya başlıyor. Hak kayıplarının yanısıra çalışan işçilerin her an soluduğu gaz eklendiğinde alınan önlemlerin sadece göstermelik olduğunu kanıtlamaya yeterlidir. Bu iki firmanın doğaya saldırdığı gaz, geleceği tehlikeye atacak düzeye çıkmıştır. İşçiler Aliağa'dan uzaklaşıp oksijeni bol olan bir ağaçlık alana gittiklerinde baş ağrıları çektiklerini temiz havaya bünyelerinin alışmasının zaman aldığını söylemeleri bunu gösterir. Bu iki şirkette iş kazaları yaşanmıyor ancak işçiler solunum yoluyla ağır ağır zehirleniyorlar.

Gemi söküm tesisleri ise ölümün nereden ve nasıl geleceğinin belli olmadığı çağ dışı çalıştırılmanın adresidir. Bu alanda 21 lisanslı firma çalışır durumdadır ve patronları Gemi Geri Dönüşüm Sanayicileri Derneği'nde örgütlüdürler. Patronların örgütlülüğüne karşın işçiler kölelik koşullarında çalıştırılmaktadırlar. Taşeronlaştırma, günlük yada gemi sökümü bitimine kadar çalıştırma, sigortasızlık burada işçilerin kaderi haline getirilmiştir. İşçilerin büyük bölümü burada taşeron firmalarda yakın ilişkide oldukları akrabaları üzerinden iş bulmaktadırlar. Yaşanılan iş cinayetlerinde firma sahiplerinin aileye ödediği kan parası şimdiye kadar

buradaki cinayetlerin üzerini örtmüştür. Örgütsüzlük burada en ufak bir hak alma mücadelesinden bile geri durmayı getirmiş ve işçiler yıllardır korku duvarlarını yıkamadıkları için kölelik koşullarına razı gelmişlerdir. Bu tesislerde toplamda bin beş yüz işçi çalışmaktadır.

Bakırçay Havzasında Demir-Çelik fabrikaları iş kazalarında baş rolü oynamaktadır. İş kazaları rutinleşmiş, yanmalı yaralanmalar ise görmezden gelinmeye başlanmıştır. Burada sözde sendikal örgütlenmenin olduğu fabrikalar olsa da iş cinayetlerinin önüne geçilememiştir. Hemen hemen her fabrikada her gün, her saat iş kazaları yaşanmaktadır. Bakırçay havzasının her metrekaresi ölüme davetiye çıkartılan bir alana dönüştürülmüştür.

Aliağa kapitalist asalakların bel kemiğini oluşturan bir öneme sahipken işçi sınıfının kazanımları açısından son derece yetersiz bir yerde durmaktadır. İş cinayetleri Aliağa'nın herhangi bir yerinden ayda bir karşımıza çıkmaktadır. Bunlara karşı yapılan ise en fazlasından bir basın açıklaması olmaktadır. Üretim alanlarında patronlara karşı örgütlenilmeyen ve gerekirse sarı sendikal anlayışları da karşısına almayı beceremeyen bir örgütlenme modeli bu alanda hak almada etkili olamaz. Patronların örgütlülüğüne karşın işçi sınıfının tabandan gelen örgütsel birlik ve dayanışma ruhuna ihtiyacı var. Bu başarılardan kalıcı çözümler üretilemez. İstanbul Tuzla Tersane işçilerinin deneyimleri Aliağa işçi sınıfına ışık tutabilecek bir deneyime sahiptir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Aliağa bölgesinde çalışan bütün işçileri öz örgütlülüklerini kurmaya çağırılmaktadır. Petkim'inden Gemi Söküm ve demir-çeliklerine kadar işçi sınıfının yaşamı köleleştirilirken ayrı ayrı durmak patronlara kazandırır, işçiye kaybettirir.

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Ağustos'ta da iş cinayetleri devam etti

Mevsimlik işçilerin otobüsü devrildi

Urfa'nın Siverek ilçesinde 13 Ağustos'ta mevsimlik işçileri taşıyan otobüs bir kamyonu çarpması sonucu yoldan çıkarak devrildi. Yaşanan kazada Ercan Özçelik adlı işçi kaza yerinde hayatını kaybetti. 3'ü ağır olan 41 yaşındaki işçi ise hastanelere kaldırıldı.

Yıldız Sunta'da iş cinayeti

Kocaeli Kartepe İlçesi Beşevler Mahallesi'nde kurulu bulunan Yıldız Sunta fabrikasında 11 Ağustos gecesi patlama sonrası çıkan yangında Celal Öztürk isimli işçi hayatını kaybederken bir işçi de yaralandı.

Yıldız Sunta fabrikasında benzer bir patlama 2006 yılında da yaşanmış iki işçi yaşamlarını yitirmişti. İşçilerin Ağaç-İş Sendikası'nda örgütlü olduğu Yıldız Sunta'da öncesinde de işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmamasından kaynaklı birçok iş cinayeti yaşandı.

Taş ocağında iş cinayeti

Sakarya'nın Geyve ilçesi Akıncı Köyü Beşiktaş Vadisi'nde bulunan taş ocağında geçtiğimiz günlerde patlama sonucu oluşan göçük altında kaybolan işçinin cesedine ulaşıldı. İsmail Fethi Tandoğan adlı işçinin cesedine dördüncü günün sonunda ulaşıldı. Akıncı Köyü'nde yaşayan köylüler, yaşanan olayın ihmal sonucu gerçekleştiğini söylediler.

Köylüler yetkilileri uyardıklarını, hatta hükümet yetkililerini olacak felaket dolayısıyla uyardıklarını ama önlem alınmadığını ifade ettiler.

Taşeron patronu işçiyi öldürdü!

Eskişehir'de TOKİ inşaatında çalışan işçiler haklarını istedikleri taşeron şirket ortağının silahlı saldırısına uğradı. Saldırı sonucunda işçilerden biri hayatını kaybetti.

Eskişehir'de Toplu Konut İdaresi tarafından yaptırılan inşaatta taşeron firma için çalışan işçiler, 14 Ağustos günü taşeron şirketin ortaklarına ait tek katlı eve geldiler. İnşaatın karşısındaki evin bahçesinde işçiler hak ettikleri halde ödenmeyen maaşlarını istediler. Bunun üzerine dört ortak Osman isimli olanı, işçilerin üzerine ateş açtı. Vücutlarına isabet eden kurşunlarla işçilerden Hayrettin Türkoğlu ile akrabası Mehmet Türkoğlu ağır yaralandı. Dört ortak daha sona araçla kaçtı. Eskişehir Devlet Hastanesi'ne kaldırılan işçilerden Mehmet Türkoğlu ise kurtarılamayarak öldü.

TOKİ gibi ana firmalar taşeronlar eliyle işçileri sömürürken işçilerin sınırlı haklarının verilip verilmediğini bile kontrol etmiyor. İşçileri sefalet koşullarında çalıştıran sistem kölelik bedeli olan ücretleri bile zamamında yatırmıyor. Mehmet Türkoğlu'nun öldürülmesinde tetiği çeken taşeron kadar TOKİ de sorumludur. Zira TOKİ'nin ülkenin birçok bölgesinde taşeron şirketler eliyle çalıştırdığı işçiler ağır sefalet ve sömürü koşullarına mahkum ediliyor. TOKİ'ye bağlı şantiyelerde sadece Temmuz ayı içerisinde 41 işçi hayatını kaybetti.

MİB MYK Ağustos ayı toplantısı...

Değerlendirme ve sonuçlar

Haziran direnişi sendikal bürokrasiye, onun tahakkümüne, işçinin inisiyatifini ve iradesini hiçe sayan tutumlarına karşı da ayağa kalkma çağrısıdır. Birlik bu çağrıyı enerjik biçimde metal işçilerine taşıyacaktır.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Ağustos ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündemi şu konu başlıklarından oluşturuldu:

- **Büyük Haziran halk hareketi ve yeni döneme hazırlık:**

1. Her günü büyük ve sarsıcı gösterilere sahne olan Haziran ayının ardından görkemli kitle hareketi nispeten durulmuş görünüyor. Fakat bu bir geri çekiliş dönemi değil, daha ileri gidememekten dolayı yaşanan geçici bir durulma, daha ileriye gitmek için bir hazırlık dönemi olmaktadır. Gerici rejim kitle hareketini kırmak, onu siyasal ve moral bakımdan ezmek için ne yaptıysa başarılı olamamıştır. Hareket her ne kadar daha fazla ileriye gidecek gücü bulamamışsa da bozguna uğramamış, kendisini geleceğe taşımak üzere bir arayış içerisine girmiştir. Kuşkusuz hareketin kısa vadede geleceği konusunda net şeyler söyleyemesek dahi, artık ülkemizde toplumsal mücadeleler bakımından yeni bir dönemin içerisinde olduğumuzu kesin olarak söyleyebiliyoruz. Öyle ki gerici rejimin efendilerinin korkuları nedensiz değildir. Haziran günlerinde ayağa kalkan milyonlar bir kez gücünün fakına varmış, neler yapabileceğini görmüştür. Mücadele ateşi içerisinde öğrenilenler kolay kolay unutulmayacaktır.

2. Diğer taraftan ise mücadele devam etmektedir. Gerici rejim Haziran isyanını bastırmak, onun izlerini silmek, en azından etkilerini sınırlamak, yarattığı sarsıntıların toplum içerisinde yayılmasına engel olmak için varını yoğunu kullanmaktadır. Bunun için tüm maharetini kullanmakta, zorbalıkta ve yalanda sınır tanımamaktadır. Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar, saldırılar devam etmekte, propaganda aygıtı ara vermeden çalışmaktadır. Daha fazlası için de faşist rejim her bakımdan tahkim edilmektedir. Sınırsız baskı ve zorbalık için yeni yasalar çıkarılmakta, polis ve medya ordusu güçlendirilmektedir. Halkın bir araya gelmemesi için, ancak faşist rejimlerde görülebilecek yöntemlere başvurulmaktadır.

Bunun için MYK, tüm ileri ve öncü işçileri bu gözünü dönmüş saldırganlığa karşı direnişe, saldırıya uğrayan kardeşlerimizle dayanışma içerisinde olmaya, en temel demokratik hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi büyütme çağırılmaktadır.

3. Gerici rejimin bu ataklarına karşı koymak için mevzilerimizi kararlı bir biçimde savunmalıyız. Bununla birlikte ise büyük bir propaganda, örgütlenme ve mücadele seferberliği yürütmeliyiz. Bunun bulunduğumuz alandaki somut karşılığı şudur:

a) Gerici rejimin kara propagandasını etkisizleştirmeliyiz. Bunun için güçlü bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütmeliyiz. Bu çalışmayla bir yandan rejimin karartmaya çalıştığı gerçekleri anlatmalı, diğer yandan ise bu rejimin sınıf niteliğini teşhir etmeliyiz. Bu amaçla afiş, bildiri, bülten gibi

araçlar yanında sosyal medyayı da etkin bir biçimde kullanmalıyız. Yine bu aynı amaçla çeşitli türden toplantı ve söyleşiler örgütlemeli, en önemlisi halk hareketinin forum pratiğini sınıfımız içerisinde yaygınlaştırmalıyız.

b) Haziran Direnişi mücadelenin geleceği bakımından örgütlenmenin hayati önemini göstermiş, bu ölçüde de hareket halinde bulunan kitlelerde büyük bir örgütlenme arayışı-isteği ve çabası yaratmıştır. Forumlar bunun için hem tartışma zeminleridir, hem de giderek örgütlenme zeminlerine dönüşmektedir. Fakat unutmamak gerekir ki, Haziran'ın en büyük zayıflığı işçi sınıfının kolektif kimliği ve varlığıyla harekete katılamamasıdır. Bunun için ileri-öncü ve devrimci işçilere düşen görev, kitleler içerisinde yayılan bu örgütlenme seferberliğine sınıfımız içerisinde karşılık verebilmektir. Bunun somut anlamı forum pratiğini bulduğumuz alanlara yaymak, metal işçilerini komite, birlik, platform vb. örgütlenme zeminlerinde yan yana getirmek yolunda enerjik bir çaba göstermektir.

c) Propaganda ve örgütlenme çalışmamızı bu mücadeleye etkin bir katılımı birleştirmeliyiz. Gerici rejime karşı devam etmekte olan mücadelelere sınıfımızın katılımını sağlamak için etkin bir çaba göstermeliyiz.

- **İş kolumuzdaki gelişmeler:**

Büyük Haziran hareketi yanıp sönen bir kıvılcım olmadığı gibi rejimin faşizan politikalarına karşı sadece siyasal bir tepki hareketi de değildir. Hareket ağır toplumsal ve sosyal sorunlar temeli üzerinde yükselmektedir. Haziran Direnişi'nin arkasındaki toplumsal ve sosyal dinamikleri ve bu direnişin yarattığı etkileri dolaysız bir biçimde işkolumuzdan görmekteyiz.

Bilindiği üzere sendikal çeteler ve onların korkak izleyicileri engel olmasaydı işkolumuz Haziran'a büyük bir grev dalgasıyla girecekti. Ama ne yazık ki tam da Haziran patlamasının gerçekleştiği gün ihanet sözleşmesine imza atıldı ve olası bir büyük grev dalgasının da önüne geçildi. Önüne geçildi ama yine de hem genel olarak işçi sınıfı içerisinde, hem de onun en dinamik bölümü olan metal işçileri arasındaki sosyal hoşnutsuzluk yatıştırılmış değil. Öyle ki bu hoşnutsuzluk Haziran hareketinin de etkisiyle çeşitli biçimlerde dışa vurmaktadır. Bu dışa vuruş üç biçim halinde görülmektedir:

Birincisi sermayeye karşı yaygın mevzi mücadeleler ve kitlesel grevlerdir. Şu an işkolumuzda en ileri örneklerini İSDEMİR ve MMK grevleriyle göstermektedir.

İkincisi güçlü bir sendikalaşma eğilimidir. Son yılların değişmeyen bu eğiliminin son dönemde daha da güçlendiği görülmektedir. Haziran hareketi bu eğilimi daha da güçlendirecektir.

Üçüncüsü ise sendikal çetelere ve bürokrasiye karşı büyüyen öfkedir. Öyle ki bu son zamanlarda

kendisini güçlü sendika değiştirme eğilimi olarak da ortaya koymaktadır.

Bu temel olgu ve eğilimler üzerine tespit ve değerlendirmelerde bulunan MYK şu sonuçlara varmıştır:

1. Binlerce metal işçisinin katıldığı İSDEMİR ve MMK grevleri çok önemli sınıf eylemleridir. (...)

2. Sendikalaşmak olarak kendisini gösteren güçlü örgütlenme eğiliminin en önemli sorunu, güçlü bir taban örgütlenmesine dayanmıyor oluşudur. İşte bu nedenledir ki sendikalaşmak isteyen işçiler ya patronların yardımıyla Türk Metal'in ağına düşmekte ya da karşı saldırılar sonucunda başarısız olmaktadır. Diğer taraftan ise başarılı olursa da üye sayılarındaki artış, sendika bürokratlarının egemenlik sahası kaldığı müddetçe mücadeleye herhangi bir katkı sağlamamaktadır. İşte bundan dolayı MYK, sınıfımızın güçlü sendikalaşma eğilimine karşılık olarak güçlü taban örgütlenmeleri çağrısıyla çıkmak, bu eğilimi taban örgütlenmeleriyle beslemek için aktif bir çaba içerisinde olmak sorumluluğunun altını çizmektedir.

3. Sendika değiştirmek olarak ifade bulan eğilim ise işçilerin sendikal ihanet çetelerinden ve bürokratlardan kurtulma isteğini yansıtmaktadır. Ama Türk Metal gibi bir çeteden kurtulmak için atılan bu türden adımlar her durumda sınıf mücadelesi için ileriye atılmış adımlar olmakla birlikte, sendikal bürokrasinin egemen olduğu diğer sendikalar arasındaki geçişler sınıf mücadelesi açısından neredeyse olumlu hiçbir sonuç yaratmamaktadır. Diğer taraftan da bu koşullarda, Bosch örneğinde olduğu gibi Türk Metal'den kurtulmak da mümkün olamamaktadır. Çünkü bu tür girişimler ya bir takım koltuk avcısının denetiminde olmakta ya da zaten bağımsız bir taban örgütlenmesine dayanmadığı ölçüde gidilen sendikada da aynı akıbetle yüz yüze kalınmaktadır.

İşte bu gerçeklerden hareket eden MYK, sendika değiştirme girişimleri karşısında temkinli davranmakta, Birlik bileşenlerini de, bu yolu seçen işçileri, mücadelenin havası ne olursa olsun bu gerçekler konusunda uyarmaya ve bağımsız taban örgütlenmelerine kazanmaya çağırılmaktadır. Birlik, sınıf mücadelesinde ileriye doğru atılan her adıma destek verecek, ama işçileri sonu hüsrana olacak girişimlerden uzak tutmaya çalışacaktır.

Kaldı ki bu, Haziran günlerinin işçi sınıfına verdiği en büyük derslerin başında gelmelidir. Haziran direnişi sendikal bürokrasiye, onun tahakkümüne, işçinin inisiyatifini ve iradesini hiçe sayan tutumlarına karşı da ayağa kalkma çağrısıdır. Birlik bu çağrıyı enerjik biçimde metal işçilerine taşıyacaktır.

- **Bülten:**

MYK, bültenin Eylül sayısını planlamıştır. (...)

**Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
6 Ağustos 2013**

Türk Metal Arçelik işçilerini fişlemiş!

Satıcılıktan personel müdürlüğüne...

Türk Metal çetesinin bulunduğu fabrikalarda patronlarla işbirliği kurması alışlagelmiş bir durumdur. Fakat Türk Metal'in yaptığı işbirliği sadece işçi haklarından feragat etmek, toplu sözleşme dönemlerinde işçiyi satmak sınırında kalmıyor. Bizzat patronun uşaklığı üstlenilerek personel müdürü gibi işçiler içerisindeki hak arama mücadelesi yürütenler tespit edilip ihbar ediliyor. İmzaladığı TIS'lerle işçilerin sömürü ve sefaletine imza atanlar işbirliğini böylece sürdürüyor. Arçelik fabrikasından elimize ulaşan belgeler de bu ihaneti kanıtıyor.

Metal İşçileri Birliği tarafından yayınlanan belgeler Arçelik'te Türk Metalciler'in tuttukları 'işten atılacakların kayıtlarını' gösteriyor. "Çıkış listesi" olarak adlandırılan dosyada fabrikadaki işçilerin fişlendiği görülüyor. Türk Metal İstanbul Anadolu Yakası Şube Başkanı Halil Faki Erdal ve yöneticiler tarafından tutulduğu bildirilen kayıtlarda, işçilerin karşısına "Sorunlu", "İhbarlı çıkma istiyor", "Birleşik Metal", "Çalışmıyor ve mallara zarar veriyor" gibi notlar düşülmüş. Böylelikle de işten atılacaklar saptanmış.

Alınan bilgilere göre bu listedeki pek çok işçi daha önce işten atıldı, bir kısmının ise bundan sonraki işten atılacaklar arasında olması bekleniyor. İşçileri fişleyen Türk Metal atılacakları da fabrika yönetimine bildiriyor. Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda işyeri temsilcilerinin patronların personel müdürü gibi çalıştığı biliniyor. Tüm işten çıkarmalarda Türk Metal patronlarla işbirliği yapıyor. Çalışan işçileri fişleyen Türk Metalciler kimin işten atılacağını kimin Birleşik Metal'e çalıştığını da tespit edip fabrika yönetimlerine iletiyorlar. İşte bu belgeyle bilinen bu işbirliği kanıtlandı.

"Patron sekreteri Türk Metal"

Son olarak işten çıkarılacaklar listesiyle gündeme gelen Arçelik fabrikasında, işçiler haklarını aradığı için işten atılmışlardı. 14 Nisan 2012'de başlayan kıyım da 20'si kadrolu, 60 işçi, 27 Aralık'ta ise 20, 10 Ocak 2013'te ise 80 işçinin işine son verilmişti.

İşçi kıyımının arkasındaki neden fabrikada yükselen mücadele eğilimi olurken sendika yöneticileri işten atılmaları karşısında sağır ve dilsiz olmuşlardı. Elimize geçen belge sağır dilsiz sendika bürokratlarının nasıl da fabrikada işçileri fişlediğini gösteriyor.

İşten atılan işçiler fabrika önünde yaptıkları eylemle Arçelik yönetimiyle sendika yöneticilerinin kurduğu ilişkiyi teşhir etmiş "Patron sekreteri Türk Metal" dövizleri açmışlardı. İşte bu deyiş bu belgeyle tümüyle gerçek çıkmıştır.

Sabıkalı bürokrat Halil Faki Erdal

Türk Metal Anadolu Yakası Şube Başkanı Halil Faki Erdal sendika içerisinde özel konuma sahip bürokratların başında geliyor. Mustafa Özbek'e en çok sahip çıkan şubeler arasında bulunan İstanbul Anadolu Yakası Şube Başkanı olan Halil Faki Erdal, hakkında

Ad	Unvan	Notlar	Fotoğraf
26 İLYAS	KARATAŞ	ÇIKMAK İSTİYOR	[Fotoğraf]
27 SEMAVİ	ÖZER	SORUNLU	[Fotoğraf]
28 ÖMÜR	GEYVE	SORUNLU	[Fotoğraf]
29 İLHAN	AYTEKİN	İHBARLI ÇIKMAK İSTİYOR	[Fotoğraf]
31	aslı	yabancı	birleşik metal
32	TRAKÇIN	ÖZGELE	birleşik metal
33	ASLA	SAKINMADOLU	birleşik metal
34	hanan	aslan	malvarlık
35	BERKALP	ÇETİN	YOK
36	BENİM	BERKALP	YOK
37	ferhat	AKPINAR	YOK
38	CEYHAN	KARIN	YOK
39			
40			
41			
42			
43			
44			
45			
46			
47			
48			
49			
50			
51			
52			

açılan yolsuzluk davasını Türk Metal çetesinin ayak oyunlarıyla örtbas edebilmeyi başarmıştı.

Erdal'ın hakkında geçtiğimiz yıl sendika üyesi metal işçilerinin ücretlerinden kesilerek oluşturulan 10 ayrı banka çeki üzerinden usulsüz harcama yapılmasıyla ilgili olarak dava açılmıştı. "Hizmeti nedeniyle güveni kötüye kullanma ve resmi belgede sahtecilik" yapmaktan yargılandığı davada Türk Metal Genel Merkezi mağdur işçilerin "savunması" için hukukçularını görevlendirmişti.

Mahkeme sürecinde çekler üzerinde yapılan incelemede bilirkişi 5 çek üzerinde Halil Faki Erdal'ın imzası olduğunu kesinleştirmişti. Erdal da zaten "6132293 nolu çeki kendi şahsına kullandığını" mahkemede itiraf etmişti. Ancak bu itiraf ve açılan davaya rağmen, genel merkez tarafından şube başkanlığı görevini sürdürmesinde bir "engel" görülmemişti.

İhanet ve işbirliği düzenini kırmak için...

Kirli işbirliği, ihanet üzerine kurulu çete anlayışı Türk Metal içerisindeki bürokratların ortak özelliğidir. Bir bütün olarak bunun için Türk Metal'in ihanet seceresi kapanmıyor. Hangi şubesine bakılsa başka bir işbirliği ve ihanet ortaya çıkıyor. Metal işçileri, tabandan kurulacak birlikteliğiyle çetenin karşısına dikilmedikçe bu pervasız, riyakar zihniyet istediği gibi at koşturmaya devam edecektir. Bugün bu ihanet şebekesinin gerçeğini açığa çıkarmak dünden daha büyük bir sorumluluktur. Zira çete Bosch işçisinin kalkışmasıyla on yılların ardından sendelemiş, bürokratlar yedikleri darbeyi telafi etmek için gerçeği tersyüz ederek kendilerini mücadeleciler ve şeffaf bir sendika olarak göstermeye çalışmışlardır. Bir yandan tüm bu aldatmaca oyunlarını devreye sokarken diğer yandan aynı ihanet ve işbirliği düzenini yürütmeye devam etmişlerdir. Arçelik, Arobus, DiSA, Taral Tarım gibi son bir yıllık ihanet ve kirli işbirliği çetesi bile Türk Metal'in gerçek yüzünü gösteriyor. İhanet ve işbirliğine karşı görev öncü metal işçilerine düşüyor.

EKU işçileri direnişin 3. haftasında kararlılıklarını sürdürüyor

Taşıt Araçları Yan Sanayicileri Derneği (TAYSAD) Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan EKU Fren Kampana işçileri Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası'ndan istifa ederek Birleşik Metal Sendikası'na üye oldular.

Fabrikada 340 çalışanın 240'ı işçi. BMC, DAF, Hyundai, Isuzu, Iveco ve daha bir çok otomobil şirketine fren diski ve kampanası üretiyor. Bir çok ülkeye de üretilen disk ve kampanalar yedek parça olarak gönderiliyor.

Dökümhane ve talaşlı imalat bölümünde meslek hastalığının yüksek oranda yaşandığı ağır çalışma koşulları var. Bu koşullardan kaynaklı fabrikada bir çok işçi sağlığından oluyor. İşçiler ağır çalışma koşullarından kaynaklı yakalandıkları hastalıklar için tedavi görüyor ve rapor alıyor. Ancak yeniden işbaşı yapmasının önüne geçmek için "başka bölümde çalışabilir" raporu getirmesi gerekiyor ya da işten atma dayatılıyor. İşçi sağlığı ve diğer birçok konuda da ortada olmayan Çelik-İş Sendikası'na ise tepkiler son dönemde yoğunlaşarak artmış.

İşçilere yoğun bir baskının olduğu EKU'da sorgu ve istifa odaları da kurulmuş durumda. Arobus Fabrikası'nda da benzer bir yol denenerek Türk Metal Sendikası zorla getirilmek istenmiş, işçiler zorla istifa ettirilmiş, istifa etmeyen işten atılmıştı. Bu konuda "deneyimli" olan Türk Metal basın açıklaması yapmış ve işçileri nasıl da kendisinin "örgütlediğini" utanmazca dile getirmişti. Burada da aynı yöntemi Çelik-İş Gebze Şubesi uyguluyor. Burada baskı ve her türlü tehdidin işletildiği işçiler tarafından dile getiriliyor.

Diğer taraftan işçilerin dışarıdan haber almasının önüne geçmek için fabrika içerisine sinyal kesiciler yerleştirilmiş bulunuyor. Böylelikle içerideki işçilere ulaşım engelleniyor. İşçilerin aralarında açtıkları bir facebook adresine girmesi için de parayla bir bilgisayar korsanı tutulmuş. Bu adrese giren korsan hangi işçilerin olduğunu tespit ediyor ve işten atılacakların listesi çıkarılıyor.

Tüm baskı ve yıldırma politikalarına karşın kararlılıklarını vardiya giriş-çıkışlarında eylemli bir şekilde gösteren işçiler sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "Çelik-İş defol!" sloganlarını atıyorlar. İçeride ise "benimle görüşmeyin, sendikamla görüşün" diyorlar.

Direnişin üçüncü haftasında işçiler tatil dönüşünün ardından direnişlerine kaldıkları yerden devam ediyorlar. Sabah kurulan çadırın ardından gelen işçiler karşılanıyor. Vardiya giriş-çıkışlarında sloganlarla kararlılık dile getiriliyor. Öğle tatili ve molalarda çalışan işçilerle, atılan işçiler kapıda yine biraraya gelerek kararlılıklarını EKU yönetimine gösteriyorlar. EKU yönetimi son hafta işe alımları yoğunlaştırarak Çelik-İş'e üyeliklerin artmasını hesaplıyor.

“Festivalimiz 10 direnışı büyütme hedefi”

“Barikatın türküsü bizi çağırıyor, sanatın dili devrim diyor” şiarıyla gerçekleşecek olan 10. Mamak Kültür Sanat Festivali öncesinde Festival Hazırlık Komitesi sözcüsü ile konuştuğumuz...

- Mamak Kültür Sanat Festivali'nin bu yıl 10.sunu gerçekleştiriyorsunuz. Festivalin geçmişten bu güne kadar gelişen sürecini anlatabilir misiniz?

- Kültür sanat festivalimizi 10 yıllık deneyim ve birikim üzerinden gerçekleştiriyoruz. İşçi ve emekçileri, devrimci kültür sanat ile buluşturmak ve sanatı kitlelerin olağan etkinliği haline getirmek, emekçi kitlelerin devrimci dönüşümüne hizmet etmek amacıyla kurulan Mamak İşçi Kültür Evi, bundan 10 yıl önce Mamak İşçi-Gençlik Kültür Evi'nin açılış vesilesiyle ilk festivalini gerçekleştirdi. Yıllar boyunca gerçekleştirilen festivallerde, gerek ön sürecinde, gerekse festival günlerinde işçi ve emekçilerin devrimci sanat ve sanatçılarla buluşması hedeflenirken, öbür yandan da içinden geçilen sürecin gündemlerinin devrimci bir bakış açısıyla ve farklı araçlarla emekçilere taşınması, böylelikle emekçilerin taraflaştırılması hedeflendi. Yıldan yıla yayılan festivaller sürecinde mahalle emekçilerine yönelik mücadele çağrısı “yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız” sloganında somutlaştı. Aynı zamanda, festival içinde bulunan dönemin politik gündemlerine dair tutumların ortaya konulduğu kürsülere dönüştürüldü. Yeri geldi, Ankara’da su sorununun olduğu süreçte “bir bardak su bile sosyalizmde” şiarı öne çıkartılırken, yeri geldi, kapitalizmin krizine karşı mücadele çağrısı yükseltildi. Geride kalan son 2 yılda olduğu gibi emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliğini büyütme çağrısı öne çıkartıldı.

Özetle, 10 yıl boyunca devrimci şiarlarla örgütlenen festivalde binlerce emekçi devrimci kültür sanat faaliyetleri ile buluştu. Her şeyden önemlisi, binbir emek ve çabaya dayanan festivalleri, her türlü baskı ve teröre rağmen gerçekleştirme iradesidir. Tutuklama terörüne, baskı ve tehditlere rağmen, kazanılmış mevzilerin korunması ve büyütülmesi ısrarıdır.

- 10. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin politik çerçevesini özetleyebilir misiniz?

- Tarihsel önemde bir süreçten geçiyoruz. 31 Mayıs’ta patlak veren halk hareketi, geri çekilse dahi, toplum üzerindeki sarsıcı etkisi halen devam ediyor. Festival çalışmalarımız, tam da Haziran Direnişi üzerinden şekillendi. Festivalimiz, direnişin sesi, soluğu olmayı, direnişin çağrılarını emekçilere taşımaya önüne koydu. Yılları bulan sosyal yıkım politikalarına, baskı ve teröre, son 11 yılda AKP’nin yaşamın her alanına yönelik müdahalelerine karşı

alanlara çıkan on binler, günler boyunca sadece taleplerini haykırmadılar. Üzerlerindeki ölü toprağı atarak, yeni bir dünyanın özlemiyle kolektif yaşamın, dayanışmanın en güzel örneklerini sergilediler, direnişle birlikte yaratıcılığın, üretkenliğin eşsiz örneklerini de ortaya koydular. Direniş, kendi mizahını, sanatını da ortaya çıkardı. Dolayısıyla 10. Kültür Sanat Festivalimiz, şiarından politik çerçevesine, programından ön hazırlık çalışmasına kadar Haziran Direnişi’ni ve halk hareketini emekçilere taşımak, direnişi büyütme ve geleceğe taşımak amacıyla örgütlenmektedir.

- Festivalin ön hazırlık çalışmaları konusunda bilgi verebilir misiniz?

- Bu yılki festivalimizi yukarıda ifade ettiğimiz politik çerçevede, “Barikatın türküsü bizi çağırıyor, sanatın dili devrim diyor!” şiarı ile örgütlüyoruz. Öncelikle şunu belirtelim ki, önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da festivalimiz, kolektif bir çabayla örgütleniyor. Oluşturulan Festival Hazırlık Komitesi, emekçilerin de katkılarıyla, festivalin şiarından programın şekillenmesine, festival çağrısının emekçi kitlelerle buluşmasını hep birlikte planlıyor ve örgütlüyor. Programın hazırlığı da bu temelde gerçekleşti. Destek olmak isteyen aydınlar, sanatçılarla görüşerek festivalin içinden geçtiğimiz süreçle bağı ele alınarak festivale destek talep edildi. Program, müzik dışında tiyatro, belgesel ve halk oyunları zenginleştirildi. Bir süredir farklı araçlarla (bülten, afişler, el ilanları vb.) festivalin etkin duyurusu yapılarak emekçilere festivalin politik içeriği anlatılarak, davet ediliyor. Aynı zamanda gençliğe ve kadınlara yönelik çağrılarla festivalin özneleri olması çalışması da yürütülüyor. Bu temelde toplantı ve forum hazırlıkları devam ediyor.

Ek olarak vurgulamak istediğimiz nokta, hem festivalin 10. yılı olması, hem de içinden geçtiğimiz süreçle bağı kurarak festivalimizi Mamak sınırlarını aşarak, Ankara geneline yayma çabasını sürdürüyoruz. Bu temelde yaygın duyuruların yanı sıra, hem festivale katılım, hem de festivalin ikinci günü gerçekleşecek direniş kürsüsü için ziyaretler devam ediyor, sendika, kitle örgütleri ve sanatçılara ise festival deklerasyonunu imzaya açarak katkılarını alıyoruz.

Aynı zamanda bu yıl festival programının ön günlerinde Tekmezar Parkı’nda alternatif devrimci kültür sanat üretiminin ifadesi olan atölyeler kurulacak. Şu an bir yandan da atölyelerin duyuruları ve teknik olarak hazırlık çalışmaları devam ediyor. Geçtiğimiz yıllarda da atölye çalışmaları yapmamıza rağmen, festival alanına yayılan atölye çalışmalarının Gezi Direnişi’nin özel katkısı olduğunu belirtmek gerekir.

Aynı zamanda festivalin organizasyonunun eksiksiz

bir şekilde gerçekleşmesi için oluşturduğumuz komisyonlarla çalışmanın her ayrıntısını planlayarak, eksiklikleri adım adım geride bırakan bir süreç ölüyoruz.

- Festival programı konusunda bilgi verebilir misiniz?

- Festivalin programında bundan önceki yıllarda olduğu gibi, bu yıl da sanatçı dostlarımız, Mamaklı emekçilerle birlikte olacaklar. Grup Abdal, Ümmüşen, Erdal Beyazgül, Ezgi Saykan, Barış Çetin, Burhan Akşahin, Ersin Perçin, Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu türkü ve şarkılarıyla, Mehmet Özer şiirleriyle, Temel Demirer sunumuyla bizlerle olacak. Haziran Direnişi’ne atfedilen festivalin 2. gününde direniş kürsüsü kurulacak. Şehit ve tutsak yakınlarından direnişin öznelerine, oluşturulan kürsüde direniş süreci ele alınacak. Aynı zamanda 3 gün boyunca halk oyunları, tiyatro ve belgesel gösterimleri olacak. Geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yıl da devrim şehitleri anması yapılacak. Bu yıl anma, Gezi Direnişi şehitlerine atfedilecek. Beraberinde Gezi Direnişi’ni ele alan sergiye yer verileceği gibi, 19 Ağustos Pazartesi gününden itibaren atölye çalışmalarının kimi ürünleri de festival sürecinde sergilenecek. Aslında festival programı 3 gün olarak duyurulmasına rağmen, Tekmezar Parkı 19 Ağustos tarihinden itibaren etkinlik alanına dönüştürülecek. Programımızı 23 Ağustos günü gerçekleşecek festival yürüyüşü ile başlatmayı düşünüyoruz. Barikatın çağrısına yanıt verenleri, ilerici devrimci güçleri, aydınları, emekçileri festival yürüyüşüne davet çalışmalarımız ise tüm hazırlıklarımız ile birlikte devam ediyor.

- Mamaklı emekçilerin festival hazırlık çalışmalarına ilgileri nasıl?

- Mamaklı emekçilerin, gençlerin festivale yoğun ilgileri olduğunu gözlemliyoruz. Son 2 haftada yoğunlaşan çalışmalarımıza emekçilerin katkı ve desteğinin arttığını da özel olarak söyleyebiliriz. Kuşkusuz bu ilginin gerisinde Mamak İşçi Kültür Evi’nin ve 10 yıldır yapılan festivalin yarattığı meşruluğun, etkili olduğu kadar içinden geçtiğimiz sürecin, Haziran Direnişi’nin yarattığı politizasyon ve atmosferin emekçiler üzerindeki etkisi olduğunu söylemek mümkün. Emekçiler, kapılarını çaldığımızda konuşmak, tartışmak ve destek olma isteklerini belirtiyorlar. Festivale katılacaklarını özel olarak ifade ediyorlar. Bugün bizler için de önemli olan emekçilerin festival alanında, devrimci kültür sanat ürünleriyle ve politik şiarlarla biraraya gelmelerini sağlamak.

- Ön hazırlık çalışmalarında kültür evi çalışanları polis tacizleri ile karşı karşıya kaldı. Nedenleri

yılın birikimiyle, lefiyle örgütleniyor!”

konusunda ne düşünüyorsunuz?

- İlk andan itibaren çeşitli baskı ve engellemelerle karşı karşıya kaldık. Hatta bilindiği üzere 6. ve 7. festivallerin ardından kültür evi çalışanlarına yönelik operasyonlar gerçekleştirildi, çalışanlarımız tutuklandı. Bunların hepsinin gerisinde devrimci şiarların emekçilerle buluşması korkusu yatmaktadır. Ancak bugünkü tablonun biraz daha farklı olduğunu düşünüyoruz. Yükselen halk hareketi kısmi olarak geri çekilse dahi egemenler, yeni yükseliş ve patlamaların derin korkusunu taşıyorlar. Emekçiler evlerine çekilseler dahi, yıkılan korku duvarlarıyla birlikte enerjiyi biriktirdiklerini, sokakları terk etmeye ve boyun eğmeye niyetli olmadıklarını görüyoruz. Dolayısıyla, emekçileri birleştirmeye ve mücadeleye sevk etmeye dönük her çabaya da saldırmaktan geri durmuyorlar. Bugün bizlere yönelik baskı ve tacizlerin ardında yatan ise emekçilerin biriken öfkesinin yeniden patlamasından duyulan korku yatmaktadır. Ancak daha önce dediğimiz ve bugün de ifade ettiğimiz gibi biz kararlı bir şekilde yolumuzu yürümeye devam edeceğiz.

- Program kapsamında 3 gün olmakla birlikte atölye çalışmaları ile festivalin 1 haftaya yayılan bir süreçte gerçekleşeceğini ifade ettiniz. Atölye çalışmaları ile neyi hedefliyorsunuz?

- Hatırlanacağı üzere bundan önceki festivallerimizde de Kültür Evi bünyesinde çalışmalarını sürdüren gençlerin ve emekçilerin kendi öz emeğinin ürünü olan çalışmaları sergilemiştik. Dahası sanatın, elit bir kesimin değil, kitlelerin olağan yaşamının bir parçası olması bakımımızın bir gereği idi. Bu yıl ön sürece yayılan ve kolektif temelde örgütlenmesi planlanan atölye çalışmalarını (halk oyunları, resim, ebru, tiyatro, çocuk korusu, seramik) bu bakışla örgütlemeyi planlıyoruz. Aynı şekilde gençlerin ve emekçilerin üretkenliğini açığa çıkarmayı, Gezi Direnişi'nin ruhunu Tekmezar Parkı'na taşımayı amaçlıyoruz. Adımlarını attığımız atölye çalışmalarını festivalin ardından sürdürmek konusunda da bir fikre sahibiz. Ek olarak festivalin ön günlerinde yapacağımız 2 forumla (işçi ve gençlik forumu) Haziran Direnişi'ni, gençliğin ve işçi sınıfının tarihsel rolünü, gençlik ve sınıf mücadelesinin sorunlarını tartışmayı hedefliyoruz.

- Son olarak eklemek istedikleriniz nelerdir?

- Bugün halk hareketinin sarsıcı etkileri halen devam ediyor. İşçiler, emekçiler, gençler artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını büyük bir toklukla ifade ediyorlar. İstiyoruz ki, Kültür Sanat festivalimiz, direnişin büyütülmesine kültür sanat cephesinden bir tuğla olsun.

Kızıl Bayrak /Ankara

**Barikatın türküsü
bizi çağırıyor!
Sanatın dili
DEVİRİM
diyor!**

10. Mamak Kültür Sanat Festivali

23 Ağustos cuma
Ezgi Saykan
Ersin Perçin
MIKE Müzik Topluluğu
Şair Mehmet Özer

24 Ağustos cumartesi
Ümmüşen
Erdal Beyazgül
Direniş Kürsüsü

25 Ağustos Pazar
Grup Abdal
Burhan Merevan Akşahin
Barış Çetin

23-24-25 Ağustos
Tekmezar
Hacı Bektaş Veli Parkı
Saat: 19.00

İletişim:
Mamak İşçi Kültür Evi
Tıp Fak. Cd. 586. Sk. No: 2/A Tuzluçayır
Tel: 0 (312) 368 06 90
e-mail: mamak.iscikulturevi@gmail.com

İşçi Kültür Evi

Mamak'ta festival hazırlıkları yoğunlaşıyor...

10. Mamak Kültür Sanat Festivali çalışmaları Ankara genelindeki çalışmalara paralel olarak Mamak'ta da tüm hızıyla sürüyor.

10. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin programı bugün gelinen noktada kesinleşmiş durumda. 23-24-25 Ağustos günlerinde akşam saatlerinde gerçekleşecek festivale katılacak sanatçılar belli olurken, Gezi Direnişi'ne dair kurulacak kürsü ve 19 Ağustos'tan itibaren başlayacak olan atölye çalışmalarına dair ise hazırlıklar sürüyor.

Direnişin ve kavganın türkülleri söylenecek

23 Ağustos günü için Ezgi Saykan, Ersin Perçin ve Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun müziklerinin yanı sıra Mehmet Özer de şiirleriyle Festival'de yer alacak. İlk gün için Mamak Kültür Sanat Festivali'nin 10 yıllık deneyimine dair de bir belgesel gösterimi yapılacak. Bununla birlikte Ve Sanat Tiyatro Topluluğu da genel olarak işçilerin yaşamlarına, sorunlarına dair, özelden de Gezi Direnişi'ne dair kısa bir gösteri gerçekleştirecek.

24 Ağustos günü ise Gezi Direnişi'ne dair bir kürsü kurulacak. Kürsüde, direnişte ön planda yer alan ilerici kurumlara, örgütlere, forum inisiyatiflerine, şehit ve tutsak ailelerine söz verilerek Gezi Direnişi'nin kazanımları ve önümüzdeki sürece dair bir forum oluşturulacak. Bununla birlikte, ikinci güne Ümmüşen ve Erdal Beyazgül ezgileriyle coşku katacak.

25 Ağustos'ta ise Grup Abdal, Barış Çetin ve Burhan Merevan Akşahin'in türkülleriyle festival sonlanacak.

Atölye çalışmaları 19 Ağustos'ta başlayacak

Bu programa ek olarak 19 Ağustos'tan itibaren hazırlanacak atölye çalışmalarıyla devrimci kültür sanat faaliyetinin daha geniş çevrelere yayılması için bir adım atılmış olacak. 1 hafta boyunca Tek Mezar Hacı Bektaş Veli Parkı'nda çeşitli halk dansları, resim, ebru, seramik-heykel, felsefe ve müzik atölyeleri düzenlenecek.

21 Ağustos günü işçilerin sorunları, kıdem

tazminatı, taşeronlaştırma, sendikal haklar üzerine bir forum gerçekleştirilecek.

22 Ağustos akşamı da gençliğin sorunları, sınavlar, eğitim sistemi, işsizlik, yozlaşma, bireyselleşme ve bunlarla mücadele üzerine bir sunum-söyleşi gerçekleştirilecek.

Mamak'ın dört bir köşesinde festival çalışması

Program bu şekilde oluşurken Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları da festival çalışmalarını yoğunlaştırarak sürdürüyor.

Ege Mahallesi'nden Tuzluca'yı'a tüm Mamak "Barikatın türküsü bizi çağırıyor... Sanatın dili devrim diyor!" şiarlı festival afişleriyle donatılırken, yapılan ev ziyaretlerinde de gençler, kadınlar, işçiler 10. yılında festivali beraber örgütlemeye çağırılıyor.

Festival çalışanlarına yapılan tacizlere karşı da, emekçiler festivali ve İşçi Kültür Evi çalışanlarını sahipleniyor. Genel olarak yapılan sohbetlerde Mamak'taki direnişin parçalı ve dağınık tablosundan şikayet eden emekçilerle direnişi nasıl güçlendirmek gerektiğine, direnişin gelmiş olduğu noktada festivalin önemine ve festivalin hedeflerine dair sohbetler gerçekleştirildi.

Özellikle Ergenekon davası, çözüm süreci, Rojava ve Suriye başlıklarına dair tartışmalar yapıldı. Devletin Kürtlere haklarını vermediği ve vermek gibi bir amacının da olmadığı vurgulanırken, Kürtlerin hakları için Kürt-Türk ortak mücadele yürütülmesi gerektiği belirtildi. Ayrıca Ergenekon davasında tutuklananların, AKP öncesi süreçte devletin içinde belli yerlere gelmiş, sermaye düzeninin korunmasıyla görevli ve devrimcilerin katledilmesinde işbirlikçilik yapmış çeteler olduğu teşhir edildi.

İlerleyen günlerde de siyasi gündem toplantıları, atölye kayıtları ve bülten dağıtımlarıyla festival çalışması yoğunlaşarak sürececek.

Kızıl Bayrak / Mamak

Mamak'ta festival toplantısı

Mamak İşçi Kültür Evi, festival hazırlıklarına 11 Ağustos'ta gerçekleştirdiği toplantıyla devam etti.

Festival hazırlıkları kapsamında yapılan toplantıda programın son hali netleşirken, son bir haftada yapılanlar değerlendirildi. Bunun dışında önümüzdeki günlerde yapılacak çalışmalar, özelden atölye çalışmalarının, bülten dağıtımlarının, program afişlerinin; sanatçılar, aydınlar, ilerici kurum ve basınla kurulacak ilişkilerin planlaması yapıldı.

Pratik işlerin planlanmasının dışında gençlik hareketi ve gençliğin mücadelesi üzerine yapılacak söyleşi öncesinde neler yapılabileceği de tartışıldı. Bu doğrultuda 22 Ağustos günü yapılacak söyleşiden önce 14 Ağustos'ta bir toplantı yaparak liseli, üniversiteli, işçi gençlikle gündemlerin tartışılması kararlaştırıldı.

Ayrıca kadın sorunu ve emekçi kadınların mücadelesi üzerine de 17 Ağustos günü bir toplantı gerçekleştirilmesine karar verildi.

Bütün bu başlıkların, durgunlaşan Haziran Direnişi sürecine yön verme ve yeni patlamalara hazırlanma ekseninde tartışılması gerektiği vurgulandı.

İşçi Kültür Evi atölyelerde özgürleşmeye çağırıyor

Toplantıda yapılan planlamalar doğrultusunda, festival için hazırlanan bültenlerin dağıtımlarına başlandı. Bu çerçevede Tuzluca'yı'da yaygın bir çalışma yürütülürken Şirintepe'de de Kızıl Bayrak satışları gerçekleştirildi.

Mamaklı emekçiler festivale çağırılırken özellikle Kürt halkına Rojava'da yapılan saldırılarla ilgili ön açıcı tartışmalar yapıldı. Kürt sorunu üzerine bu bölgede genel olarak resmi ideolojinin yaratmış olduğu önyargıları kırmak adına anlamlı sohbetler gerçekleştirildi.

Ayrıca yüz yüze gelinen emekçiler, öğrenciler atölye çalışmalarına çağırıldı. Sanatsal faaliyetin özgürleştirici yanı vurgulanırken 19 Ağustos'ta başlayacak atölyelere gençliğin ilgisinin yoğun olacağı görüldü.

Kızıl Bayrak / Ankara

Gelin canlar bir olalım, haklarımız ve geleceğimiz için mücadele edelim!

Şimdi birleşmenin, örgütlülüğü pekiştirmenin, mücadeleyi yükseltmenin, birliğimizi güçlendirmenin, yarın yanağından gayri her şeyin paylaşıldığı sosyalizmi kurmak için kararlılıkla mücadele etmenin zamanıdır.

50. Ulusal, 24. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri için Serçeşme'de buluştuk.

Son bir yıl içinde kapitalizmin egemen olduğu dünya ve Türkiye de acılarımız, açlık ve sefaletimiz büyüdü. Güvencesiz çalışma ayyuka çıktı. Demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğumuz sürdü. Kirli savaşlarda on binlerce emekçi yaşamını yitirdi. Yüz binlerce emekçi sakat kaldı. Kapitalizmin bir şiddet, savaş ve yıkım düzeni olduğu tüm çıplaklığı ile birkez daha gözler önüne serildi.

Savaş kapımızda...

AKP iktidarı, Suriye'ye karşı kaba saldırganlığını sürdürüyor. Türkiye'yi, Suriye halkını hedef alan savaşın ön cephesi haline getirdi. Dinci-Amerikancı partinin şefi Tayyip Erdoğan, dün kardeşim dediği Beşar Esad'ın devrilmesi için Özgür Suriye Ordusu çeteleri ile cihatçı katilleri destekliyor, silahlandırıyor, eğitiyor ve himaye ediyor.

AKP iktidarı Mısır'da, halk isyanıyla alaşağı edilen Muhammed Mursi'yi destekliyor. Bu tutumu ile Mısır halkını aşağılayan, tehdit eden İhvan'ı (Müslüman Kardeşler) şeflere sahip çıkıyor. Malatya Kürecik'e, füze kalkanını kurarak, İsrail'i savunmak adına İran'la karşı karşıya geliyor. AKP iktidarının çatışma ve gerilimi arttıran bu uğursuz bölge politikası, emekçilerin çocuklarını savaş ateşi içine atma riskini arttırıyor. Savaşın bedelini emekçilerin ödemesi, emekçi halk çocuklarının yaşamını yitirmesi özelde AKP iktidarının genelde sermaye devletinin umurunda bile değil. Çağımızın Hızır Paşaları'nın tek

bir derdi var, o da ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarına hizmet etmektir.

"Komşularla sıfır sorun" politikasının iflasının temel nedenlerinden biri, AKP iktidarının ülkemizi emperyalist savaş üssü haline getirme noktasındaki ısrarıdır. Bu nedenle ülkemizde NATO'ya ait askeri üs ve tesisler azalmak bir yana artıyor. Malatya'ya kurulan füze kalkanı bu rezil tutumun ifadesidir. Üstelik bu üssün tüm bilgileri Siyonist İsrail'le paylaşılıyor. Sözde İsrail'e tepki gösteren AKP iktidarı, bu tutumuyla Siyonizme nasıl kalkan olduğunu ispatlıyor.

Bu topraklarda gerçek bağımsızlık bayrağı, artık işçi sınıfının ellerindedir. İMF'nin yıkım, ABD'li haydutların savaş programına karşı tek gerçek alternatif, sınıfın devrimci partisinin sosyalizm programıdır.

Alevi emekçilere yönelik saldırılar artıyor!

Mezhepçi politika izleyen AKP iktidarı, "zamanaşımı" ile Madımak katillerini serbest bırakırken, Sivas Katliamı anmasını yasaklama cüretinde bulundu. Sürgü'de yaşanan katliam girişimi sırasında ırkçı grupların arkasında duran bu iktidar, utanmadan "Alevi açılımı" sahtekarlığı ile Alevileri aldatma densizliğinde bulunuyor.

Günümüzün Hızır Paşaları bu rezil tutumlarıyla Alevilere yönelik saldırıların artışında önemli rol oynadılar. Dünün Hızır Paşalarına sırtını dayayarak Maraş, Çorum, Sivas başta olmak üzere Alevilere yönelik saldırı ve katliamlar gerçekleştirenler, bugün

yine dinci-Amerikancı AKP iktidarından güç alarak katliam provalarına girişiyorlar.

Son süreçte, Alevilere yönelik katliam provaları ve Cemevlerine yönelik kundaklama girişimleri, AKP ile devlet yetkililerinin verdiği talimatların bir sonucudur. Bu talimatın gereğini yapan "mülki erkan", katliam girişimleri ve Cemevlerinin kundaklanması karşısında sessiz kalmıştır. "Durum abartılıyor! Bu münferit bir olaydır!" diyen devlet yetkilileri, AKP'nin asimile etme, inkar, yasaklama, korkutma ve susturma politikasına kan taşıyorlar.

Sermaye devletinin tarihi, Alevi işçi ve emekçilere yönelik kanlı katliamlarla doludur. Bu ülkede binlerce gizli operasyon yapıldı. Çorum, Maraş, Sivas, Gazi, 19 Aralık cezaevleri katliamlarında yüzlerce emekçi ve devrimci hayatını kaybetti. Alevi-Sünni ayrımını yapay olarak kışkırtan sermaye iktidarı, bunu ilerici, devrimci güçlere gözdağı vermenin bir imkanı olarak kullandı. Böylece sermaye devleti, kendi varlık temellerine yönelmekte olan tehlikeyi savuşturmayı hedefledi.

Canlarımızın anısını mücadelede yaşatmanın ve katliamın hesabını sormanın biricik yolu asimilasyon politikalarına geçit vermemek, katil devlete karşı mücadeleyi yükseltmektir. Dersim, Maraş, Sivas ve bir çok katliamda rol almış olan düzen solunun temsilcisi CHP'den çözüme dair adımlar atmasını beklemek, ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdir. Alevi emekçiler, bugün sorunların gerçek çözüm yolunu gösteren, Pir Sultanların, Baba İshakların isyan geleneğini kuşanmış, bu mirası en iyi şekilde temsil den komünistlere ve devrimcilere yüzlerini dönmelidirler.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın dağıtılması, devletin dinsel kurumlara yaptığı her türden yardıma son vermesi, gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi, özelde Sivas Katliamı'nın, genelde tüm katliamların sorumlusu olan sermaye iktidarından hesap sorulması için işçilerin birliği, halkların kardeşliği çağrısını yükseltiyor. Gün, bu çağrıya kulak vermek, kurtuluşun tek başına olmayacağı bilinciyle mücadele bayrağını yükseltme günüdür.

Birleşen emekçiler kazanır!

AKP iktidarı, 2023 yılına kadar planlar yapma densizliği içindeydi. Tayyip ve müritlerinin bu pervasızlığı, emekçileri teslim aldıklarını sanmalarından kaynaklanıyordu. Emekçileri hiçe sayan bu gerici zihniyet, haftalarca süren büyük halk hareketinin duvarına çarptı. Emekçiler ülkenin dört bir yanında ayağa kalkarak, bu dinci-Amerikancılara boyun eğmeyeceklerini gösterdiler.

Büyük halk hareketi, ilkel zihniyetini topluma dayatan dinci parti ve şefinin öfkesini, korkusunu büyüten bir isyandı. Büyük halk hareketi, kitlelerin

yaşam tarzına, kaç çocuk yapması gerektiğine, fütursuzca müdahale eden AKP iktidarı saflarında büyük bir sarsıntı yarattı. Zira işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler korku duvarlarını aşarak, Türkiye tarihinde yeni bir dönemi başlattılar.

AKP iktidarı korktukça saldırganlaştı, bütün gücünü ve zorbalığını kitlelerin direnme iradesini kırmak için kullandı. İsmail'i, Abdullah'ı, Ethem'i, Mehmet'i katlettiler. Onlarca direnişçiye sakatladılar, binlercesini ise yaraladılar. Tüm bunlar yetmedi yüzlerce direnişçiye gözaltına aldılar, tutukladılar. Ancak bu gözü dönmüşlük, yenildikleri gerçeğini karartmaya yetmedi. Zira emekçiler, korkuya teslim olmak yerine savaşmayı tercih ettiler. Bugün Gezi Parkı'ndaki çadırlar zorbalıkla sökülüş olabilir, ama mücadele bitmedi devam ediyor. Yapılması gereken direniş bayrağını her alanda yükseltmektir.

Gezi eylemleri, bu ülkede vahşi sömürüye azgın devlet terörünün eşlik ettiğini gösterdi. Özelde AKP iktidarı genelde sermaye devleti hak ve özgürlük isteyen emekçilerin karşısına baskı, zorbalık, işkence ve katliamlarla çıktı. AKP iktidarının sözde demokrasi söylemlerinin cilası döküldü. Rejimin özü özeti olan tiranlık tüm iğrençliği ile gözler önüne serildi. Düzenin derin sınıfsal eşitsizlikler, sömürü, yağma ve zorbalık üzerine kurulu olduğu, büyük çoğunluğun malumu oldu.

Hızırpaşaların sahte demokrasisi sömürüye ve soyguna, işsizliğe ve yoksulluğa, baskı ve zorbalığa kölece boyun eğmeyi dayatıyor. Bir tarafta açlık sınırında işsiz, eğitimsiz ve geleceksiz bırakılan milyonlar, diğer tarafta her şeye el koyan bir avuç sömürücü asalak! Vampirlerin egemen olduğu sermaye düzeninin demokrasisi işte budur!..

Çözüm, Gezi eyleminde ortaya çıkan büyük halk hareketinin izinden yürümekle mümkündür. Çözüm temel hak ve özgürlüklerimizi örgütlü mücadelenin gücüyle söke söke almaktır. Yasakları hiçe saymaktır. Baskı, terör, işkence ve katliamlara karşı harekete geçmek, hesap sormaktır. Haklarımızı dışı dışı bir mücadeleyle savunmaktır. Çözüm her alanda Hızır Paşalar'a karşı direnmektir, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kurmak için uzun soluklu mücadeleye hazırlanmaktır.

Kürt sorununun çözümü eşitlikte, gönüllü birlikte!

Kür'ü, Laz'ı, Ermeni'si, Rum'u, Çerkez'i, Arap'ı... Kısacası bu ülkenin zenginliğini oluşturan halkların ulusal kimlikleri halen yok sayılıyor, dilsel, kültürel, inançsal özgürlükleri tanınmıyor. Harcı imha ve inkarla karılmış olan sömürgeci sermaye devleti, insanlık dışı baskı ve zorbalığını sürdürüyor. Kürt halkının eşitlik istemini tıpkı Roboski'de olduğu gibi katliamlarla yanıtıyor.

Kürt sorununa "açılım" adı altında süren aldatmaca, Kürt halkının derdine derman olmuyor, olamaz da. Tarih, emperyalistlerin ve sömürgeci devletlerin Kürt sorununu çözmeyi değil, Kürt halkının mücadelesini boğmayı amaçladıklarını defalarca göstermiştir. Sermaye iktidarı var oldukça halkların eşitliği ve gönüllü birliği sağlanamaz. Bu düzenin bütün partileri gibi AKP'de halklar karşısında zorbalığı, inkarcılığı, şövenizmi savunmaktadır. Sermaye düzeninin toplumsal bir devrimle yıkıldığı, sosyalizmin kazanıldığı koşullarda, sınıfsal baskı gibi, ulusal baskı da son bulacak "eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik" temelinde Kürt sorunu kalıcı olarak çözülecektir.

Gençlik geleceğini kazanmak için, devrim ve sosyalizm bayrağı altında birleşmelidir!

Gençlik; herkese parasız, bilimsel demokratik, anadilde eğitim hakkı istiyor. AKP iktidarı ise üniversiteleri emekçi çocuklarının yüzüne kapatıyor, eğitimi paralı hale getiriyor, gerici, şöven ve yoz bir eğitim dayatıyor. Alevi öğrencilere yönelik zorunlu din dersi işkencesini sürdürüyor.

Gençlik; herkese iş/iş güvencesi, herkese insanca yaşamaya yeterli ücret istiyor. AKP iktidarı ise gençliği işsizliğe ve sefalet ücretine, ağır çalışma koşullarına mahkum etmek için saldırıyor.

Gençlik; özgürlük, adalet, eşitlik, söz, örgütlenme ve eylem hakkı istiyor. AKP iktidarı ise faşist terörle, baskılarla, işkence ve katliamlarla, disiplin cezalarıyla, YÖK'üyle, polisiyle gençliğin karşısına dikiliyor.

Gençlik; cehaletten kurtulmak, aydınlanmak, her açıdan özgürleşmek istiyor. AKP iktidarı ise gerici yoz burjuva kültürüyle gençliği uyuşturuyor; ona bencilliği, bunalımı, umutsuzluğu, düşkünleşmeyi dayatıyor.

Gençlik; özgürlük, eşitlik, barış ve kardeşlik istiyor. Amerikancı AKP iktidarı ise, emperyalizmin sefil çıkarları için gençliği Suriye ve İran'a yönelik gerici savaşa alet etmeye hazırlanıyor.

Gençlik; sömürsüz bir dünya, özgür bir ülke, halkların barış içinde, kardeşçe yaşayabileceği sosyalist bir gelecek istiyor. Burjuvazi ve onun vurucu gücü AKP iktidarı ise sömürü, savaş ve zorbalık üretmeye, böylece gençliğin geleceğini tümenden karartmaya devam ediyor.

Bu düzen gençliğe barış içinde bir dünya, insanca yaşanacak bir gelecek sunamaz. Gençlik, haklı taleplerine ulaşmak için kaderini kendi ellerine almalı, karşısına engel olarak dikilen bu köhnemiş düzeni ortadan kaldırmak mücadelesine etkin bir şekilde katılmalıdır. Gençlik, emperyalist haydutlara ve sömürücü asalaklara karşı işçi sınıfının ve ezilen halkların safında yer almalı, onlarla birlikte devrim ve sosyalizm için savaşmalıdır.

Yarin yanağından gayrı her şeyin paylaşıldığı sosyalizmi kurmak için ileri!

Özelde Alevilerin, genelde işçi ve emekçilerin toplumsal sorunlarını kokuşmuş sermaye düzeni kapitalizm çözemez. Sorunlarımızı ancak kendi gücümüz ve mücadelemizle çözebilir, insanca yaşanılır bir geleceği ancak kendi ellerimizle kurabiliriz. Bunun için kenetlenip sömürücü asalakların saltanatına son vermekten başka bir seçeneğimiz yoktur.

Gelin canlar bir olalım!

Şimdi birleşmenin, örgütlülüğü pekiştirmenin, mücadeleyi yükseltmenin, birliğimizi güçlendirmenin, yarin yanağından gayrı her şeyin paylaşıldığı sosyalizmi kurmak için kararlılıkla mücadele etmenin zamanıdır.

Diyanet İşleri Başkanlığı lağvedilsin!
Zorunlu din dersleri yasaklansın!
Alevi-Sünni bir olsun, sermaye kahrolsun!
Katliamların hesabını emekçiler soracak!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

MEB: Alevi ise soruşturulmalı

Milli Eğitim Bakanlığı bir müdür yardımcısı hakkında soruşturma yürüten müfettişin Alevi olduğu aktarılınca gericiğini kanıtlayarak müfettişi sorguladı.

Ankara Mamak'ta bulunan Mamak Yunus Büyükkuşoğlu Anadolu Lisesi'nde Müdür Yardımcısı Tuncer Küllücek hakkında soruşturma açıldı. Müdür Yardımcısı'nı şikayet eden okul öğretmenlerinden Suat Özcan ile soruşturmayı yürüten il müfettişi Cengiz Karahan'ın Alevi olduğu ihbar edilince MEB iki müfettiş görevlendirdi. 2 bakanlık müfettişi ise öğretmen ve müfettişin "Alevi olup olmadıklarını" sorguladı.

Mamak Yunus Büyükkuşoğlu Anadolu Lisesi Müdür Yardımcısı Tuncer Küllücek için geçen yıl nisan ayında okuldaki sendikaların işyeri temsilcilerinin, öğretmenler ve öğrenci velilerinin şikâyetleri üzerine soruşturma başlatıldı. Soruşturmayı yürütmek üzere görevlendirilen il müfettişi Cengiz Karahan, Küllücek hakkında sunulan "Okulun öğretmenlerinden Eğitim Bir-Sen işyeri temsilcisi Mesut Durak'a alenen küfür ettiği, öğrenci dövdüğü, öğrencilere felsefe öğretmeni ve Eğitim-Sen işyeri temsilcisi Suat Özcan hakkında 'O komünist, bölücü, namaz kılmıyor, itin arkasından giden it olur..' şeklinde sözler söylediği, bazı öğretmenlerle birlikte öğrenciler arasında ayırım yaptığı" iddialarını araştırdı.

Cengiz Karahan'ın disiplin soruşturması raporunda, Küllücek için öğrencilere uyguladığı şiddet ve hakaretten maaş kesim cezası, felsefe öğretmeni Özcan'a yönelik sözleri nedeniyle "Görevin yerine getirilmesinde siyasi düşünce, din ayırımı yapmaktan" kademe ilerlemesinin durdurulması ve başka okula atanması cezalarını istedi.

Alevilik sorgusu için iki müfettiş

Raporun hazırlanmasının ardından Küllücek boş durmadı. Bakanlığa başvuran Küllücek, kendisini soruşturan il müfettişi ve iddiaları gündeme getiren öğretmenin "Alevi olduğunu" bildirdi. Bakanlık da okula iki müfettiş gönderdi. Müfettişler okuldaki diğer öğretmenlere, felsefe öğretmeni Özcan'ın Alevi olup olmadığını, bu durumun ilk soruşturmayı etkileyip etkilemediğini sordu.

Küllücek rapor üzerine Milli Eğitim Bakanlığı'na ihbarda bulundu. Soruşturma yürütürken Alevi olduğu için soruşturulan il müfettişi Karahan sorgusunda şunları ifade etti: "Hiç kimseyle dostluğum, yakınlığım veya düşmanlığım olmadı, olamaz da. Ben Aleviyim, Alevilik suçsa ben bu suçu işliyorum, ömür boyu da işleyeceğim. Bütün dünyaya Yunus Emre'nin gözüyle bakarım 'Bütün kamu âleme aynı gözle bakmayan, halka müderris olsa hakikatte asidir' felsefesi dünya görüşümdür. Soruşturmasını yaptığım okuldaki çalışanların hiçbirinin hangi inançtan olduğunu hayatım boyunca hiç sormadım, sormam da; sormak benim hayat felsefeme aykırıdır. Sorarsam kendimden utanırım."

Karahan'ın soruşturma raporu doğrultusunda başka bir okula atanması gereken Küllücek'in atanması çıktığı halde müdür yardımcılığı görevini sürdürdüğü Yunus Büyükkuşoğlu Anadolu Lisesi ile ilişkisinin kesilmediği belirtildi.

Temel Demirer'le Ekim Gençliği Yaz Kampı'nda konuştuk...

“Devrim tasavvur edemediğimiz bir tarzda kapımızı çaldı”

- Öncelikle Ekim Gençliği Yaz Kampı'na hoşgeldiniz!
- Hoşbulduk.

- Gezi Direnişi ve sonrasında süreci hakkında görüşlerinizi alabilir miyiz?

- Gezi Direnişi bir yanıyla bir uyanış, bir yanıyla yeniden sokaklara ve alanlara çıkış manasında Türkiye için çok önemli bir dönemeç. Ama bunlardan öte Gezi Direnişi'ni benim için çok anlamlı kılan bir yanı var. Hatırlarsınız Gezi Direnişi'nden birkaç gün önce gençlikten, toplumsal mücadelelerden, hasılı devrimin güncelliği kavramında oldukça yabancılaşmışlardı. Devrimci mücadele dediğimizde burunlarını kısıyorlardı, devrimin güncelliği dediğimizde onlar çok gerilerde kaldı diyorlardı. Gezi Direnişi, bize bir kez daha Leninist devrimin güncelliğini hatırlattı. Gerçekten devrim ne gün, nerede, nasıl, ne biçimde olacağı tasavvur edilmeyen bir tarzda bir gün gümbür gümbür kapımızı çalar. Ben Gezi Direnişi'nin bir devrim olduğunu söylemiyorum. Gezi Direnişi'nin Türkiye'de yeni bir dönemin, devrimci mücadele açısından yepyeni bir dönemin, Leninistlerin önderlik etmesini gerekli kılan bir devrimci uyanışın ilanı olduğunu düşünüyorum. Bu bağlam içerisinde bundan sonra Türkiye içerisinde tarih yazılırken, özellikle 80 sonrası tarih yazılırken Gezi öncesi ve Gezi sonrası diye bir milat söz konusu olacaktır.

- Gençliğin bu direnişteki yeri hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Laf aramızda Gezi Direnişi'nde değil, Gezi Direnişi öncesinde hatta Gezi Direnişi sonrasında da devrimci gençliğin çok önemli rolü olacaktır. Yeri geldi hatırlatayım. Yanlış anlaşılırsam beni bağışlayın. Ekim Devrimi'ni yapan merkez komitenin yaş ortalaması 30

civarındaydı. Ne kadar genç bir devrim. Zaten devrim kavramı çok genç bir kavramdır. Bu anlamda Gezi Direnişi'nde gençlerin yer alması şaşırtıcı değil. Niye daha çok genç yer almadı diye soru sormamız gerekiyor. Gezi Direnişi'nde bütün gençler bütün enerjilerini, bütün potansiyellerini, bütün şevk ve cürretlerini ortaya koydular. Bu Ankara'dan İstanbul'a, İstanbul'dan Antalya'ya, Antalya'dan İzmir'e birçok alanda kendini gösterdi. Bu anlamda Lenin'in çok ünlü bir lafı var: “Devrimin geldiğine dair ilk ibareler gençlik hareketinde boy verir.” Gerçekten bugün gençlerin Gezi'ye katılımı Türkiye'de yeni bir devrimci dönemin başladığına dair en önemli argümanlardan birisidir. Ancak burada bir sıkıntı var; ben gençliğin mücadelesinin işçi sınıfının davasının yolunda biçimlenmesi gerektiğini düşünenlerden birisi olarak Gezi gençliğinin sosyalizmle işçi sınıfı mücadelesiyle biraz daha bitişik nizam-yakın durması gerektiğini, yararlı olacağını düşünenlerdenim. Ortada açık bir fark olduğu da açıktır. Ama bu önümüzdeki dönemde kapanacaktır diye düşünüyorum.

- Üniversitelere polislerin yerleştirilmesi gündemde, yeni dönemde gençliği neler bekliyor?

- Ben bir anıyla devam edeyim soruna öyle cevap vereyim. Benim 301 davalarına gelen gencecik birisi vardı. Hatırlıyorum çok gencecik birisiydi. Önce lise öğrencisiydi. Benim TCK 301 davaları çok uzadı. Sonra üniversiteye girdim dedi, üniversiteli olmuştu. Bu delikanlıyı en son 31 Mayıs veya 1 Haziran gecesi “Teslim ol Tayyip” diye yığınların önünde slogan atarken gördüm. Bu çok anlamlıydı. Aslında Haziran ayaklanmasıyla birlikte hayata karışan gençlik giderek önder vasıfları kazandı. Bu önder vasıfları önümüzdeki günlerde derinleşecektir ve iddia ediyorum önümüzdeki dönemde gençlik hareketi, gençliğin kapitalizme karşı isyanı daha kapsayıcı, daha kucaklayıcı olacaktır. Bunun böyle olması üniversitelerde ÖGB'lerin işini çok zorlaştıracaktır. Bunu açık açık söyleyeyim; Tayyip'in, Türkiye kapitalizminin TOMA'larına, zehirli gazlarına, zehirli sularına, coplarına, Ethem Sarısülük yoldaşımız gibi kurşunlarına, Abdullah Cömert gibi faili meçhullerine maruz kalmış ve buna rağmen boyun eğmeyen bir gençlikle ÖGB'ler artık başa çıkamaz. Ben şöyle bir şey söylemekte hiç bir sakınca görmüyorum. Onların Allah'ı, onların ÖGB'lerini ve Tayyip'i önümüzdeki dönemde korusun. Buna çok ihtiyaçları olacak.

- “İsyan barikatlarından gençlik buluşmasına” şiarıyla örgütlenen kampımız hakkında düşüncelerinizi alabilir miyiz?

- Az önce geldim biliyorsunuz. Gördüğüm kadarıyla bir kamp gibi değil. Bayağı örgütlü, bayağı düzenli. Erken gelmemden midir nedir; gençlerin kadın sorunu üzerine tartışmalarını gördüm. Oldukça heyecan verici görüşlerdi. Katılım oranı çok yüksekti. Bu katılımların yanı başında kampın örgütlenmesine damgasını vuran kolektif bir tarz, bu da çok önemli. Bunların hepsinin kampın özellikleri ve kampın nitelikleri açısından

belirleyici etmenler olduğunu düşünüyorum. Olumlu bir şey. Bence olumlu ne yaparsak yapalım bunu büyütmeyle mükellefiz. Dilerim gelecek sene ikinci bir kampı örgütleriz. Bu ikinci kamp daha kalabalık olur, daha kolektif şeyler olur, daha katılımcı bir karakter kampa damgasını vurur. Ama görebildiğim kadarıyla müthiş olumlu ve yaratıcı bir enerjinin ürünü. Başarılar dilemekten başka bir şey diyemiyorum. Başarılar diliyorum.

- Polisin kampımıza yönelik tacizleri ve aileleri korkutma yıldırma, politikaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Aslında itiraf edeyim; bu olayı daha önce, eğitimci ticarileşmesi panelini veren Sibel'den dinlemiştim. Benim de Sibel'e ilk tepkim “Şaşırmadım” oldu. Gerçekten şaşırmadım. Türkiye Cumhuriyeti Devleti denilen çürümüş zorbalık, bu aklını yitirmiş dengesiz bunları yapmak zorunda. Nazım Hikmet yıllar önce söylemişti. Hepiniz hatırlayın; “Onlar hayatın düşmanıdır sevgilim” diye. Piraye'sine yazdığı şiirde bunu ifade etmişti. Gerçekten onlar hayatın düşmanı. Onlar halkın davası uğruna yapılan her şeyi anarşizm, terörizm, bölücülük, yıkıcılık olarak görüyorlar. Evet biz de şunu açık açık söylüyoruz. Biz bu kampta kapitalizmi yıkmak isteyenler olarak yanyana geldik. Çünkü kapitalizm dünyanın en rezil sistemidir. Çünkü kapitalizm işçileri sömürür, çünkü kapitalizm insanları çürütür, bunun için yan yana geldik.

Hiçbir şey bu kampa katılanları yada diğer kamplara katılanları, ekmek ve özgürlük davası için mücadele verenleri engelleyemeyecektir. Çocukluğumda da hatırlıyorum, bize de aynı şeyi yapmışlardı. Emin olun; ben evime telefon edildiğini biliyorum. Oğlunuz terörist, anarşist örgütlerle ilişki kuruyor, oğlunuz bölücülerle yanyana diye. Hiç bundan etkilenmedim. Bu çok eski bir oyun, bu oyun nafile bir oyun, kimseyi etkileyemeyecektir. Sadece yapılan size yönelik bu saldırı Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sınıfsal karakterini, kalitesizliğini ve çok açık söylüyorum, ne kadar düzenbaz ve yalancı olduğunu gösterir. Kendileri düzenbaz ve yalancı olduklarını bir kez daha itiraf etmiş oluyorlar. Evet haklısınız, siz düzenbaz ve yalancısınız. Onlar yalanlarına devam edecek biz de devrimciliğimize devam edeceğiz ve hikaye devam edecek.

- Son olarak kamp katılımcılarına ve dört bir yanda mücadele eden gençlik güçlerine ne söylemek istersiniz?

- Onlara söyleyecek bir şeyim olduğunu düşünmüyorum. Onlar olağanüstü şeyler yapıyorlar. Size hayranlığımı, onlara hayranlığımı, ülkenin ve dünyanın dört bir yanında özgürlük ve sosyalizm için mücadele eden gençlere minnet duygularımı ifade etmeme izin veriniz. Gerçekten size derin minnet duyularım var. Benim gençliğimin hayallerini ayakta tutuyorsunuz. Onun için ben kendimi size çok borçlu hissediyorum. Teşekkür etmek istiyorum. Bu manada size çok teşekkür ediyor ve yanaklarınızdan öpüyorum.

AKP hükümeti ve Memur-Sen sefalette anlaştılar!**Haklarımız ve geleceğimiz için grev silahını kuşanalım, milyonlar olup alanları dolduralım!**

Ağustos ayı başında başlayan toplu sözleşme oyununun ilk perdesi AKP hükümeti ve Memur-Sen arasında yapılan anlaşma ile kapanmış bulunuyor. Kamu emekçilerinin sosyal taleplerini bir yana bırakıp görüşmeleri ücret maddesine indirgeyen hükümet ve arka bahçesi Memur-Sen, sefalet zammında anlaştılar. Yapılan sözleşmeye göre ilk yıl için brüt 175,00 TL, sonraki yılın her altı ayı için ise yüzde 3 + enflasyon farkı üzerinden ücret artışı gerçekleştirilecek.

hareketi, sermaye düzeninin vurucu gücü olan AKP iktidarının baskı, şiddet ve yoksullaştırma politikalarına karşı biriken öfkenin dışı vurumu olmuştur. Ne var ki, sermaye iktidarı, "dışarıda savaş, içeride baskı ve katmerli sömürü" politikalarını artırarak sürdürmeye devam etmektedir. Güvencesiz çalışma, taşeronlaştırma, asgari ücretli yaşama mahkum etme, işsizlik, polis şiddeti vb. sorunlar her geçen gün daha da ağırlaşmaktadır.

kira yardımı gibi kalemlerde hiçbir artış getirmeyen, ücret adaletsizliklerini gidermeyen ve yalnızca taban ücretlerde sefalet artışı niteliğinde bir ücret artışı ile sonuçlanan bir toplu sözleşme, biz kamu emekçileri için 'müjde' değil, olsa olsa 'musibet' olabilir.

Temel taleplerimizi görmezden gelen ve üç kuruşluk zammı dalga geçercesine bize 'müjde' diye yutturmak isteyen Memur-Sen'den ayrılmak, işyeri örgütlülüklerimizi geliştirmek ve güçlerimizi KESK çatısı altında buluşturmak, geleceğimiz açısından hayati bir önem taşımaktadır.

Yılların deneyimi göstermiştir ki, iktidar ve düzen yanlısı sendikaların çatısı altında buluşmak, hiçbir şey kazandırmadığı gibi, mevcut kazanımlarımızı korumamız da mümkün olmuyor. Dahası bu durum, hükümetin kamunun tasfiyesine dönük politikalarını daha kolay hayata geçirmesine dayanak da oluşturuyor. Kamu emekçileri bir an önce hükümet ve düzen yanlısı bu sendikalardan uzaklaşmalı, taban örgütlülüklerini kurarak KESK çatısı altında örgütlenerek kendi geleceğine sahip çıkmalıdır.

Dışarıda saldırganlık ve savaş, içeride baskı ve katmerli sömürü!

Kamu emekçilerine sefalet zammı dayatan AKP iktidarı, Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren ABD emperyalizminin kirli planları için taşeronluk yapmaktadır. ABD, İngiltere, Fransa emperyalistleri ve Katar-Suudi Arabistan ikilisiyle birlikte Suriye'ye karşı yürütülen savaşın suç ortağı olan sermaye devleti, içeride de hak ve özgürlükler için mücadele eden ilerici-devrimci güçlere, gençlere, işçi ve emekçilere azgınca saldırmaktadır.

Emperyalistler adına tetikçilik yapan silahlı çetelerin savaşı Rojava ve Lazkiye kırsalına taşınmaları için önyak olan AKP iktidarı, etnik temizlik ve vahşi katliamlar yapan bu çeteleri eğitiyor, silahlandırıyor, himaye ediyor, yani onlarla dolaysız suç ortaklığı yapıyor. Rojava'da Kürtleri katleden çeteler, Lazkiye kırsalındaki Alevi köylerine saldırarak yediden yetmişe, ele geçirdikleri herkesi katlettiler. İşte bu çeteler için kesenin ağzını açan sermaye devleti, işçi sınıfı ve emekçilere sefalet zamları dayatmakta sakınca görmüyor. Emekçiden çaldığını, silahlı çetelere aktarıyor.

Sermaye devleti ve onun sözcüsü AKP hükümeti, ÖSO çeteleri ve cihatçı katillere ülke topraklarını ve sınırlarını açarak, onları silahlandırarak bu vahşi katliamları destekliyor. Dışarıda saldırganlık ve savaş politikasını tam hız sürdüren katliamcı sermaye iktidarı, içeride ise faşist baskı ve şiddeti artırmakta, emekçileri katmerli sömürü koşullarına mahkum etmektedir.

31 Mayıs'ta patlayan ve milyonları saran halk

Sefalet anlaşması bayram müjdesi olarak sunuldu

AKP hükümeti ve onun arka bahçesi Memur-Sen, bayram öncesi imzaladıkları sefalet anlaşmasını kamu emekçilerine, "müjde" diye yutturmaya çalıştılar. Oysa hükümetin ve Memur-Sen'in hesapları, bayram tatili boyunca tepkinin söneceği üzerine kuruldu. Okulların tatilde ve çalışanların izin döneminde olmasının, tepkinin örgütlü biçim kazanmasını zayıflatan bir rol oynaması, Haziran Direnişi ile korkuları büyüyen hükümete yeterli gelmemiş olacak ki, sefalet anlaşmasını da bayram öncesi imzalayarak tatil süresince tepkilerin "çaresiz bir kabullenişe" dönüşeceğini umdu.

Toplu görüşmelerin başladığı 2002 yılından bu yana sahnelenen bu oyun, geçtiğimiz yıldan itibaren 'toplular sözleşme' adı altında sürdürülmektedir. Bu oyunda kamu emekçilerini "temsil" eden, AKP iktidarının kuklası olan Memur-Sen konfederasyonu, emekçiler için değil, sermayeye hizmet için çalışmaktadır. Nitekim kamu emekçileri, 2002'den bugüne devam eden bu oyundan hiçbir temel kazanım elde edemedikleri gibi, sendika yasasının henüz bulunmadığı dönemlerde meşru/militan mücadele ile kazandıkları hakların ise, bir kısmını yitirdiler.

Öyle ki, son toplu sözleşmede ücrette yapılan sefalet artışları dışında hiçbir sosyal ve özlük talebimiz gündeme bile alınmamıştır. Ek ödemelerin emekli keseneğine dahil edilmesini sağlamayan, fazla mesailerin kaldırılması nedeniyle oluşan gelir kayıplarını gidermeyen, sözleşmeli ve taşeron çalışanlara kadro verilmesini sağlamayan, ek ödeme,

Örgütlenmek, grev ve direnişlerle mücadeleye atılmaktan başka seçeneğimiz yoktur

Dinci-Amerikancı AKP iktidarı ile Memur-Sen'in satış sözleşmesini imzalaması, toplu sözleşme oyununun ilk perdesinin kapanması anlamına geliyor. İkinci perdede ise, biz kamu emekçileri açmalı, milyonlarca kamu emekçisi olarak harekete geçip imzalanan sözleşmeyi sokakta parçalamalıyız. Milyonları harekete geçiren Haziran Direnişi de göstermiştir ki, biz emekçiler kendi kaderimizi elimize aldığımızda, ancak o zaman taleplerimizi kazanabilir, düzenin liberal politikalarını geriletebilir, bizi satan bürokratlardan hesap sorabilir ve haklarımızı koruyabiliriz. Bunun başka bir yolu bulunmuyor.

KESK 16 Ağustos'ta dört koldan Ankara yürüyüşü başlatıyor. Temsili katılımlarla gerçekleşecek olan bu yürüyüşün kazanımlar elde etmemizi sağlamaya yetmeyeceğini, bununla birlikte, milyonlarca kamu emekçisini harekete geçirmenin ve bir günü aşan grevler örgütlemenin de hayati önem taşıdığını biliyoruz. Bunun için KESK'in başlatmış olduğu ve dört gün sürecek olan yürüyüş boyunca kitlesel karşılamalar örgütlemeli, sendikalara basınç oluşturmalı, grev ve işyeri komitelerini kurarak, grev iradesinin açığa çıkmasını sağlamalıyız.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak tüm kamu emekçilerini KESK çatısı altında birleşmeye, taban örgütlülüğünü güçlendirmeye, grev ve işyeri komiteleri kurmaya, haklarımız ve geleceğimiz için direnmeye çağırıyoruz.

Sosyalist Kamu Emekçileri
14.08.2013

YÖK askerlik krizini “çözdü”

YÖK’ün üniversitelere yolladığı yazıya göre 29 yaşını tamamlayan öğrencilerin ders kaydı yapılırsa bile askerlik tecil işlemi yapılamayacak.

29 yaşını tamamladığı için ders kayıtları yenilenemeyen üniversite öğrencileri için YÖK’ten yeni bir karar çıktı. Yeni karara göre 29 yaşını tamamlamış üniversite öğrencilerinin ders kayıtları bundan sonra yenilenebilecek. Ancak bu durum öğrencilerin eğitim sorununu çözmekten daha çok karmaşık hale getiriyor. Çünkü YÖK’ün üniversitelere yolladığı yazıya göre 29 yaşını tamamlayan öğrencilerin ders kaydı yapılırsa bile askerlik tecil işlemi yapılamayacak. Bu durumda 29 yaşını tamamlayan binlerce öğrenci asker kaçağı olarak üniversite eğitimine devam edecek.

Kriz “çözüldü”

Milli Savunma Bakanlığı 18 Ocak 2012’de YÖK’e yolladığı yazıda, 29 yaşından büyük yükümlülerin askerliklerinin ertelenmesine imkân olmadığını belirterek bu kişilerin eğitime, askerliği tamamladıktan sonra devam edebilmeleri için gerekli tedbirlerin alınmasını istemişti. Bunun üzerine üniversiteler de 2012-2013 öğretim yılında 29 yaş sınırında bulunan üniversite öğrencilerinin kayıtlarını yenilemeyeceklerini söylemiş ve birçok üniversite öğrencisinin ders kaydı yapılmamıştı. Mayıs 2012 tarihinde Radikal bu durumu ‘29 yaş bunalımı’ başlıklı haberle gündeme getirmiş, haber üzerine sosyal medyada örgütlenen ve birçok siyasetçiyle görüşen öğrenciler krizin çözümü için sonuç alamayınca yargıya başvurmuştu. İdare mahkemeleri ise öğrencilerin eğitim haklarının sadece kanunla sınırlandırılabilceğini gerekçe göstererek yürütmeyi durdurdu. Mahkemeyi kazanan öğrencilerin ders kaydı yapıldı.

Davayı kaybeden üniversiteler ise YÖK’e bir yazı yollayarak ders kayıtlarını yenileyemeyen öğrencilerin yürütmeyi durdurma talebiyle üniversitelere dava açtıklarını ve üniversitelerin davayı kaybederek maddi zarara uğradığını belirtti, yeni eğitim yılında 29 yaş sorunu ile ilgili yeni bir uygulamaya gidilip gidilmeyeceğini sordu. YÖK de 22 Temmuz 2013 tarihinde üniversitelere yolladığı bir yazı ile 29 yaşını tamamlamış öğrencilerin ders kayıtlarının

yenilenebileceğini belirtti.

YÖK, üniversitelere yolladığı yazıda 1111 sayılı Askerlik Kanunu’nun 35. Maddesi’nin ‘C’ fıkrasına atıfta bulunarak, 29 yaşını tamamlayan öğrencilerin ders kayıtlarının yenilenmesi için bir engel bulunmadığını ancak 29 yaşını tamamlayan öğrencilerin askerlik tecil işlemlerinin hiçbir şekilde yapılmayacağını bildirdi.

Buna göre 29 yaş sınırını geçen binlerce üniversite öğrencisinin yeni eğitim öğretim yılında ders kayıtları yenilenebilecek. Ancak ders kaydı yenilenmesine rağmen 1111 sayılı Askerlik Kanunu gereği tecil işlemi yapılmayan binlerce öğrenci yoklama kaçağı sayılacağı için asker kaçağı durumuna düşecek.

Uygulama öğrencilerin kafasını karıştırdı

Yeni uygulama ise üniversite öğrencilerinin kafasını karıştırdı. Ders kaydı yapılmasına rağmen asker kaçağı durumuna düşecek olan öğrenciler, YÖK’ün bu uygulama ile bütün sorunu çözmekten kaçtığını savunuyor. Yeni uygulama ile üniversite eğitim hayatı boyunca askerden kaçmak zorunda kalacağını belirten Gazi Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümü öğrencisi A.G. durumu, “Yeni uygulama ile ders kaydımı yapabileceğim. Ama tecilim yapılmadığı için asker kaçağı durumuna düşüyorum. Bu durumda yakalanmamak için evden çıkmamam lazım. Ancak bizim talebimiz üniversite eğitimimiz bitene kadar askerliğimizin tecil edilmesi” sözleriyle değerlendirdi.

Üniversitelerde karar birliği yok

Öğrencilerin ders kaydının yapılması için yasal bir engel olmadığını söyleyen İstanbul Üniversitesi, yeni eğitim öğretim yılında 29 yaşını tamamlayan öğrencilerin ders kayıtlarını yenileyeceklerini, ancak öğrencilerin askerlik tecil işlemleriyle ilgilenmeyeceğini belirtti. İTÜ ise eylül ayında öğrencilerin ders kayıtlarını yeniledikten sonra öğrencilerin askerlik tecil belgesi getirmedikleri takdirde ders kayıtlarının silineceğini bildirdi.

Öğrencilere forumdan hapis cezası

Zonguldak’taki Bülent Ecevit Üniversitesi’nde Yeni YÖK Yasa Taslağı forumuna katılan öğrencilere hapis cezası verildi.

Geçtiğimiz yıl 19 Aralık’ta Yeni YÖK Yasa Taslağı için forum düzenlemek isteyen Öğrenci Kolektifleri’nden öğrenciler üniversitenin Prof. Dr. Arif Amirov Salonu’nu kullanmaları engellenince dışarda forum gerçekleştirmişlerdi. Özel Güvenlik Birimi ve polis saldırsına uğrayan üniversitelilerden 17’si gözaltına alınmıştı. 17 öğrenciye savcılık tarafından “2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’na muhalefet” ve “kamu malına zarar vermek” iddialarıyla dava açıldı. Dava geçtiğimiz günlerde karara bağlanarak 16 öğrenciye 8 ay 10’ar gün hapis cezası verildi. Mahkeme verilen cezaları 5 yıllığına erteledi.

Polis saldırısının ardından öğrenciler için üniversite yönetimi de soruşturma açarak ceza yağdırmıştı. 3 öğrenciye bir hafta uzaklaştırma cezası verilirken 18 öğrenciye de kınama cezası verilmişti.

Üniversitelerde yeni eğitim döneminin başlamasına yaklaştığımız bu günlerde çıkan hapis cezası ile gençlik korkutulmaya, baskı altına alınmaya çalışılıyor.

Liselerde tercih yönlendirmesi

Düz liselerin tamamının Anadolu Lisesi’ne çevrilmesi SBS’de düşük puan alan öğrencilerin tercihlerini dolaysız olarak yönlendirmiş oluyor.

Seviye Belirleme Sınavı’nda düşük puan alan öğrenciler, tüm düz liseler Anadolu Lisesi’ne dönüştüğü için tercihlerini meslek liseleri, imam-hatip liseleri ya da özel okullar arasında yapmak durumundalar.

SBS’den düşük puan alan ve bir okula yerleşemeyen öğrencilerin yaklaşık 574 bin kişiye tekabül ettiği belirtiliyor. Bu öğrenciler, ya özel okullara ya da meslek liseleri ile imam hatip liselerinin puansız bölümlerine kaydolacak.

Çürümüş eğitim sistemi öğrencilerin tercihlerini yönlendirirken okulların teknik alt yapısının bu tercih değişikliklerine hazır olmadığı ortaya çıktı.

Okulların alt yapısının bu öğrenci yoğunluğunu kaldıramayacağı ifade ediliyor. Bu durumda öğrencilere sunulan alternatifse açık liseler oluyor. Bu durum öğrencileri tercih ötesinde, örgün eğitimin dışına atmış olacak.

Milli Eğitim Bakanlığı yetkilileri ise meslek liselerine kayıta büyük artış beklenmediğini, puansız liselere kayıta artış olduğu takdirde ikili eğitimle yığılmanın önüne geçilebileceğini savundular.

Çürümüş eğitim sisteminde piyasanın ihtiyacı doğrultusunda dönüşümler hayata geçerken, sunulan çözümlerse sisteme yama yapmak oluyor. İkili eğitim de esas sorunu çözmediği gibi öğrencilerin tercihlerini meslek liseleri ile imam-hatip liseleri arasına sıkıştırıyor.

Çocuklarımızı kapitalistlere hibe etmeyeceğiz!

Kadının kendi bedeni üzerinde karar verme özgürlüğü, çocuklar için insanca yaşam sosyalizmde mümkündür.

Başbakan yine "bayramlık" ağzını açtı. Partisinin bayramlaşma töreninde verdiği mesajlarda yine kadınlardan "üç çocuk" istedi. Hatta bu sefer daha da ileri giderek "gelin bu millete üç çocuk hibe edin" diye buyurdu.

Bu vaaz ile AKP şefinin kadınlara ve çocuklara dair ilkel bakışını bir kez daha görmüş olduk. "Kimsenin yaşam tarzına karışmadıklarını, yasada falan getirmediğini" söyleyen Başbakan, aba altından sopa göstererek, "bu konuda yasal zorunluluk da getirebilirdik" demeye getiriyor!

Kadını "çocuk doğuran ve eşine hizmet bir yaratık" sayan bu ilkel/gerici zihniyetin temsilcileri, toplumsal yaşamı "kadınlardan arınmış, erkeklerin özel alanı" haline getirmek istiyorlar. Bundan dolayı kadını toplumsal yaşamın dışına itmek için çırpınıp duruyorlar. "Bu milletin güçlü olması lazım" diyerek kadınlara görev biçen başbakan, kadının çocuk sahibi olmasını da ekonomik bir olay olarak görüyor.

Bu ilkel/gerici zihniyetin kadın temsilcilerinden biri olan AKP Kayseri Milletvekili Pelin Gündeş Bakır da, AKP'nin "üç çocuk" politikasını destekleyerek, üçüncü çocuğuna hamile kaldı. Konuyla ilgili konuşan bu AKP'li de, "...Sanayii etkiliyor, sosyal güvenlik politikalarını etkiliyor. Çünkü emekli maaşını gençler çalışıp ödeyecekler. Dolayısıyla sosyal güvenlik sistemini sürdürmek için çalışacak genç nüfus lazım" dedi. Milyonlarca genç işsizken AKP'lilerin bu türden akla ziyan açıklamalar yapmaları, Ortaçağ kalıntısı zihniyetlerinin ürünü olan dayatmalara gerekçe bulmakta nasıl da zorlandıklarını gösteriyor.

Kadına sadece "doğurganlık ve hizmetçilik" rolü biçen, onu toplumsal yaşamın dışına atmaya çalışan bu faşist zihniyet, kadın emeğinin ve cinselliğinin sömürülerek devasa karlar elde edilmesinden ise zerre kadar rahatsızlık duymuyor.

Kapitalist sistemin ve asalak patronların dayatmaları, çoğu durumda kadınları "çocuk ya da iş" arasında tercih yapmaya zorluyor. Pek çok işyerinde kadınlara, iş sözleşmelerinde "hamile kalmaması" yönünde maddeler imzalatılmak isteniyor. Çünkü patronlar, çocuklu kadın işçileri tercih etmiyorlar. Kadınların çalışma yaşamına katmaları için almaları gereken önlemleri (izin, kreş vb.) "gereksiz masraf" olarak görüyorlar. Çoğu kadın bu nedenle işten çıkarılarak ya da zaten iş bulamayıp işsizlikle karşı karşıya kalıyor. Bu da kadınları eve kapatmak isteyen gerici zihniyetin temsilcilerini pek memnun ediyor.

Ancak kapitalist sistemin ucuz iş gücü ihtiyacı ve

giderek artan yoksulluk, kadınları da çalışma yaşamına çekmeye devam ediyor. Gerek bakım zorlukları gerekse işinden olma kaygısı, çalışan kadınların sınırlı sayıda çocuk yapmalarını koşulluyor. Ayrıca çocuk bakımının toplumsal bir sorumluluk olarak görülmediği kapitalizmde, çalışmaya da kadınlar için çocuk bakımının ne denli zor olduğu ortadadır.

Çocuklarımızı kapitalistlere hibe etmeyeceğiz!

Çocuk bakımını toplumsal kurumlarla çözmek, her şeyin alınıp/satıldığı kapitalist sistemin efendilerinin işine gelmez. Kadınlara ilkel zihniyetle yaklaşan AKP için ise formül hazır; "Kadının yeri evidir!" Bunu "kutsal annelik" vaazlarıyla süsleseler de, maskelerinin ardındaki çirkin suretlerini gizleyemiyorlar. Zira dinci-gerici AKP zihniyetinin çocukları "hibe edilebilecek nesnelere" olarak görmesi, "anne ve çocuklar kutsal değerlerdir" türünden lafların safsatadan ibaret olduğunu gözler önüne seriyor. Onlar için tek değer vardır; o da işçilerin ürettiği ve kendilerinin yağmaladığı "artı-değer"dir.

Başbakan ekonomik bir kaygıyla "genç nüfusa" olan ihtiyacı diillendiriyor. Ve lafı uzatmadan "çocukların hibe edilmesini" istiyor. Genç nüfusa ihtiyaç duyan kapitalistlerin kasaları daha da dolsun diye, bu ülkenin çocukları zaten hibe ediliyor. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) 2013 yılının Nisan ayında açıkladığı rapora göre, Türkiye'de 1 milyona yakın çocuk işçi çalışıyor. Ancak biliniyor ki, gerçek rakam bunun üç katıdır. Görüldüğü üzere okula gitmesi, oyun oynaması gereken çocuklar, arsızca asalak kapitalistlere hibe ediliyor.

Son olarak başbakana "Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu genç nüfus eksikliği sadece çocuk doğurmamaktan mı ileri geliyor?" diye sorulmalıdır. Neden sağlık paralı olduğu için hastaneye gidemeyen, basit hastalıklardan dahi ölen çocuklardan bahsetmiyor? Neden kirli ve haksız savaşlarda öldürülen gençlerden bahsetmiyor? Neden çocuk yaşta evlendirildiği için "ergen gebeliği" yaşayan, gebelik ve doğumdan kaynaklanan komplikasyonlar nedeniyle ölen çocuk gelinlerden bahsetmiyor? Liste uzatılabilir ama son olarak listeye, iş cinayetlerinde ya da "toplumsal olaylara müdahale" amacıyla öldürdüğü gençleri de eklemek gerek.

Çocukluktan yaşlılığa insanca bir yaşam ancak sosyalizmde!

Kadının kendi bedeni üzerinde karar verme hak ve özgürlüğünü gözetken, çocuklar için insanca yaşam koşullarını yaratacak olan toplumsal koşullar ancak sosyalizmde mümkündür. Toplumsal bir devrimle özel mülkiyeti ve sömürü ilişkilerini ortadan kaldırdıktan sonra gerici tüm değer yargılarını, her türden ayrımcılığı da ortadan kaldırmanın koşulları oluşacaktır. Bundan dolayı sosyalizm, tüm işçi ve emekçiler için su kadar, hava kadar temel bir ihtiyaç haline gelmiştir.

AKP imajını tazeliyor

Dinci parti AKP, "Cinsel Suçlar Paketi" ile kadına yönelik tacize karşı tutumu konusunda imaj tazelemeye çalışıyor.

Geçtiğimiz günlerde Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ başkanlığında Adalet Bakanlığı, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve AB Bakanlığı işbirliğiyle hazırlanan "Cinsel Suçlar Paketi", Bakanlar Kurulu'na sunulmaya hazır hale geldi. Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in açıklamalarına göre bu pakette, cinsel suçlara verilecek cezalar arttırılacak, bu suçlara verilecek cezaların dörtte üçü infaz edilecek ve Adli Tıp'tan ruh sağlığı raporu alınması zorunluluğu kalkacak.

AKP hükümeti hazırladığı "Cinsel Suçlar Paketi" ile tam bir ikiyüzlülük içindedir. Sanki böylesi sorunlara ilgili, duyarlıymış gibi davranmakta, konuyu önemser gözükmektedir. Ancak yaşam, gerçeğin hiç de bu şekilde olmadığını göstermektedir. Yasalarda istendiği kadar yazılı olsun uygulamada kurulu düzenin ataerkil zihniyeti giderek daha gerici bir hal almaktadır. AKP hükümet olduğundan beri kadın cinayetlerinin %1400 artmış olması çok şey anlatmaktadır. Sadece bu yılın ilk yedi ayında 97 kadın öldürülmüş, 97 kadına tecavüz edilmiş, 127 kadın yaralanmış, 110 kadına ise cinsel tacizde bulunulmuştur.

Kadına yönelik tüm saldırılar, her şeyi metalaştıran kapitalist sistemin buna kadını da dahil etmesi ve ataerkil kültürün geleneklerle birlikte giderek gericileşmesi nedeniyle yaşanmaktadır. Kurulu düzenin her kurumu bu zihniyetle maluldür. Cinsel saldırıya uğrayan kadınların, bu duruma Adli Tıp ve yargılama aşamalarında maruz kaldıkları da bilinmektedir. Saldırıya maruz kalan kadınlar adeta aşağılanmaktadır. Basına da yansıyan örneklerden görüldüğü gibi, kadınlar uğradıkları saldırılardan sorumlu tutulmakta, bahsi geçen kurumlarda kadınlara 'ne giydiği, nasıl davrandığı' sorulabilmektedir. Kadınlar cinsel saldırıya uğradığında saldırgandan daha çok suçlanmaktadır.

Cinsel suç işleyenlerin yargı eliyle serbest bırakıldığı, iyi hal indirimi aldığı artık herkes tarafından bilinen örneklerdir. Son örnek, Bingöl'de 16 yaşındaki genç kadının 8 uzman çavuşun tecavüzüne uğraması ile ilgili açılan davada görüldü. Bilindiği gibi dava açılınca 8 uzman çavuştan 4'ü tutuklanmış, tecavüzcü askerler bir üst mahkemeye itiraz etmiş ve serbest kalmışlardı. Askerler yargı tarafından korunsun da, emekçilerin eylemleri tepkileri sonucu yeni bir iddianamenin hazırlanması zorunlu oldu. Mahkeme tarafından kabul edilen iddianamede ise 8 uzman çavuş hakkında 'çocuğun nitelikli cinsel istismarı', 'kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma', 'müstehcenlik' suçlamasıyla 3 yıldan 15 yıla varan değişik hapis cezaları isteniyor.

Adalet Bakanının açıkladığı "Cinsel Suçlar Paketi" ile belki bu rakamlar biraz artacak, ancak eğer emekçilerin örgütlü tepkisi yoksa yargı tecavüzcüleri aklayabilecek. Yasalar önünde kadınlar öldürülmeye, tecavüze uğramaya devam edecek.

Kadınları yasaların iyileşmesi değil, bu gerici ataerkil kapitalist sistemin yıkılması kurtaracaktır. Bu nedenle, yasaların değişmesi yetmez, toplumsal devrimle tüm toplumun değişmesi gereklidir. Bunun içinde emekçi kadınlar örgütlenmeli ve mücadele yolunu seçmelidir.

Suriye'de kirli savaş en çok kadını vuruyor!

Dünyanın neresinde olursa olsun emperyalist işgal ve savaşlarda en fazla kadınlar zarar görmektedir.

Savaşın şiddeti, yoksulluğu, zorunlu göçü yanında tecavüzler kadınları tehdit etmektedir. Öyle ki Vietnam, Bosna, Çeçenistan, Somali, İran, Irak, Suriye ve daha nice savaşlarda on binlerce kadın tecavüze uğradı. Rojava örneğinde olduğu gibi uğramaya da devam ediyor.

Suriye'ye emperyalist müdahale yüzünden Suriye halkları ama en çok da kadınlar, bu savaşın yıkıcı sonuçlarını yaşıyor. Birçok Suriyeli kadın ve kız çocuğu tecavüze maruz kaldı, kalıyor. Bu bazen Suriye ordusu mensupları bazen de ÖSO çeteleri eliyle oluyor. Ya da savaşın bir diğer yıkıcı sonucu olan mülteci kamplarında kadınlar bu saldırılarla karşı karşıya kalıyor. Türkiye'deki kamplarda da birçok kadının tecavüze uğradığı, bazılarının da kamplardan dışarıya çıkarılıp zorla pazarlandığı biliniyor.

Suriye rejiminin kötülüğünden bahsederek Esad'ı halkına zulüm yapmakla itham eden AKP iktidarının, farklı çıkar hesaplarıyla getirdiği Suriyeli mülteci kadınları kamplarda nasıl bir zulümle karşıladığını kadınların yaşadıkları özetliyor. Daha 2011 yılında Suriyeli kadınların kamplarda maruz kaldıkları şu şekilde basına yansımıştı:

"Adının Fatıma olduğunu belirten kadın şunları söyledi:

Cisreşşuğur'da gösteriler yapan devlete ve vatandaşlara ait mülklere saldıran silahlı bozguncular, bizleri tehdit ederek kentten göç etmeye zorladı. Askerlerin gelip ortalığı yerle bir edeceğini ve Cisreşşuğur'daki kadınlara tecavüz edeceklerini söylediler. "Korkudan dört çocuğumu alıp komşularıyla birlikte Hurbatulcav'za gittik. Orada güven içinde olmayı umuyorduk. Ama orada çok silahlı adam vardı. Bir gece orada konaklamak zorunda kaldık.

Türkiye'den Hurbatulcav'za iki otobüs geldi. Otobüslerle Türkiye'deki kamplara gittik. İlk iki gün bizleri iyi karşıladılar. Bizlere iyi yemekler veriyorlardı. Aradan altı gün kadar geçince, kötü muamele etmeye başladılar.

Bozgunculardan Cisreşşuğurlu ailesi kötü bir üne sahip Samer Asfur, Muhammet isimli şahısla beraber çadırımıza gelip, benimle konuşmak istediklerini söyledi. Onlarla gittim. Samer bana saldırıp tecavüz etmeye çalıştı. Yanında üç çirkin koruması da vardı. Ona engel olmaya çalıştığımda, yanındakilerle birlikte zorla elbiselerimi üzerimden çıkarmaya çalıştı.

Ertesi gün de çağırıldılar, gitmedim. Bunun üzerine Samer, yanında iki kişiyle birlikte gelip beni zorla götürdüler. İkinci defa bana tecavüz ettiler.

Samer'e Suriye'ye dönmek istediğimi söyledim. Bana tecavüz ettiklerinde kaydettikleri görüntülerimin ellerinde olduğunu söyleyerek, kalıp istedikleri her şeyi yapmamam halinde, aynı şeyi 13 yaşındaki büyük kızıma ve 3 yaşlarındaki küçük kızıma yapmakla tehdit ettiler.

Aradan beş gün geçtikten sonra, Samer bana kamplardan sorumlu Türklerin beni çağırıldıklarını ve yanlarına gitmemi istediklerini söyledi. Samer beni Türk birine teslim ederek ondan para aldı. Daha sonra tıpkı Samer'in yaptığı gibi bazı Türkler de bana tecavüz ettiler.

Türkiye'deki kamplarında 70'ten fazla kız çocuğuna tecavüz edildi. Bizlere kahrın, zulmün ve açlığın her türlü süsü yaşatıldı. Kamplardaki tüm çocuklar hastaydı. Hatta iki çocuk ishalden dolayı yaşamını yitirdi."

Savaşlar nedeniyle kadınların yaşadıkları yıkımın boyutları oldukça farklı olmaktadır. Savaş bitse bile kadınların yaşadıkları travmalar bitmemektedir. Tecavüze uğramanın yarattığı psikolojik durum dışında toplumdaki dışlanma, sorunu yaşayan kadınları intihara itmekte, geri toplumlarda ise bu kadınların çoğu akrabaları tarafından öldürülmektedir.

Bugünde Suriye halkları kirli bir savaşın içine itilmiş durumdadır. Emperyalist çıkar hesaplarının faturasını halklar ödemekte. Bu faturayı ödememek için gerici çeteleri bu hesaplarında kullanan başta ABD ve Avrupa emperyalistlerine ve Türk devleti gibi işbirlikçilerine karşı mücadele edilmelidir.

Esenyurt'ta emekçi kadın etkinliği

Esenyurt Dayanışması bünyesinde oluşturulan Emekçi Kadın Komisyonu, kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz ve çifte sömürüye dikkat çekmek için 10 Ağustos'ta Depo Kapalı Caddede stand açıp etkinlik gerçekleştirdi.

Rant ve paylaşım üzerine kurulu kirli savaşlarda yaşanan katliamlara dikkat çekilen etkinlikte, "Bomba ve kurşun seslerinin yankılandığı değil, eşitlik ve özgürlük türkülerinin söylendiği bir dünyada bayramlar geçirmek" için emekçi kadınlar mücadeleye çağrıldı. Etkinlikte Taksim Gezi Direnişi, Rojava, işçi grev ve direnişleri ile katliamlardan kadın fotoğraflarının yer aldığı bir fotoğraf sergisi de açıldı.

Kadınların, erkek sınıf kardeşleriyle beraber organize ettiği etkinlikte, kadının sınıf mücadelesindeki yeri ve önemini anlatan parçaların seslendirildiği müzik dinletisinin yanı sıra şiir dinletisi de yapıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Kadınlardan Rojava'ya destek

Halkların Demokratik Kongresi Kadın Meclisi, İstanbul'da gerçekleştirdiği eylemle Rojava'daki katliamı protesto etti. Meclis, Rojava'daki Kürt kadınlarının yanında olduğunu belirtti.

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kadınlar, "Jinen Rojava ne bitenene. Her yer Rojava her yer direniş" pankartı taşıdı. "Rojava'lı kadınlar yalnız değildir!", "Yaşasın kadın dayanışması!", "Katil el-Nusra işbirlikçi AKP!" sloganları atılan eylemde açıklama Kürtçe ve Türkçe okundu.

HDK Kadın Meclisi adına Türkçe açıklamayı okuyan Yıldız İmrek, El Nusra çetesinin Suriye'de yaptığı insalık dışı katliamlara dikkat çekti. Çetelerin camilerden "Kürtleri yok etmenin zamanı geldi, malları ve namusları helaldir" anonsları yaptığını hatırlattı. Tüm katliamlara rağmen Kürt halkının ve kadınların direndiğini belirten İmrek, Rojava ve kadınları ile dayanışma içerisinde olacaklarını ifade etti. Eyleme katılan HDK Yürütme Kurulu üyesi ve İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel de konuşma yaptı. Eylemde Lice'de askerler tarafından öldürülen Medeni Yıldırım'ın annesi Fahriye Yıldırım'ın gönderdiği mektup da okundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mısır'da meydanlar boşaltıldı, gerginlik sürüyor...

İhvacıların meydanları boşaltmayı reddetmeleri üzerine saldırıya geçen kolluk kuvvetleri, gün boyu devam eden çatışmaların ardından iki meydanı da boşalttı.

Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi ile İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin 3 Temmuz'da, milyonların isyanı sonucu alaşağı edilmesiyle başlayan gerginlik, kolluk kuvvetlerinin meydanları boşaltılmasıyla doruğa çıktı. Sabah saatlerinde başkent Kahire'deki Nahda ve Adeviyye meydanlarını kuşatan polis, güvenli koridorlar oluşturarak meydanların boşaltılmasını istedi. İhvacıların meydanları boşaltmayı reddetmeleri üzerine saldırıya geçen kolluk kuvvetleri, gün boyu devam eden çatışmaların ardından iki meydanı da boşalttı.

Polisin meydanları boşaltmak için harekete geçmesi üzerine tüm güçlerini sefer eden İhvacılar, Kahire'nin yanısıra İskenderiye, Asyut, İsmailiye ve diğer bazı kentlerde sokaklara çıktılar. Polis merkezlerine saldıran İhvacılar yer yer geçici hükümeti destekleyen halkla da çatışırken, bazı kentlerde ise kiliselere, Hıristiyan Kiptilerin işyerlerine ve evlerine de saldırdılar.

Boşaltma hareketi katliama dönüştü

Tarafların açıkladıkları ölü sayısı arasında büyük bir uçurum olsa da, meydanların boşaltılması, yüzlerce kişinin ölümüne yol açan bir katliama sebep oldu.

Çatışmaların yer yer devam etmesine rağmen, kolluk kuvvetleri akşam saatlerinde meydanları boşaltabildiler. Meydanların boşaltılması, ancak ordunun da polise destek vermesiyle mümkün oldu. Olaylarla ilgili zıt açıklamalar yapılırsa da, yansıyanlardan, olaylardan her iki tarafın da sorumlu olduğu anlaşılıyor. İhvacılar, meydanlarda silahlı çeteler konumlandırarak polisle silahlı çatışmaya girerken, kolluk kuvvetleri ise bu durumu kanlı saldırının gerekçesi saydı.

Mısır Sağlık Bakanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre, İhvacılardan 200 civarında kişi ölüyor, kolluk kuvvetlerinden dördü subay olmak üzere 43 kişi hayatını kaybetti. İhvacılar ise, ölü sayısının 2 bin 600, yaralı sayısının ise 10 bin olduğunu iddia ettiler. Görüldüğü kadarıyla tarafların ikisi de gerçek rakamı dile getirmiyor, ancak İhvacıların günün erken saatlerinde olayları fazlasıyla abarttıkları gözlerden kaçmadı.

Geçici hükümet, kolluk kuvvetlerinin silahlı saldırılara maruz kaldıktan sonra ateş ettiğini savunurken, İhvacılar meydanlarda silahlı kimse bulunmadığını iddia ediyorlar. Oysa Rusya el Yevm ve Al Mayadin kanallarının muhabirleri, İhvacılarla kolluk kuvvetleri arasında yaşanan silahlı çatışmalara tanık olduklarını beyan ettiler. Mısır kanalları ise, her iki meydanda da birer cephanelik bulunduğunu öne sürüyor. Nitekim kolluk kuvvetlerinden 43 kişinin hayatını kaybetmesi, İhvacıların da silah

kullandıklarını kanıtıyor. Bununla birlikte kolluk kuvvetlerinin yüzlerce kişiyi öldürdüğü de bir gerçek. On kentte, bir aylık süre için olağanüstü hal ve gece sokağa çıkma yasağı ilan eden geçici hükümet, silahlı çatışmaların yayılmasını engelleme ve İhvacıların kent meydanlarını yeniden işgal etmeleri olasılığını ortadan kaldırmak istiyor.

İhvacılar uzlaşmayı reddettiler

İktidarı elden kaçıran İhvacılar, on milyonlarca Mısırlının isyanına rağmen, kendilerini dayatmaya devam ettiler. Bir kesim pazarlık yaparken, bir kesimi "ya iktidar bizim olacak, ya Mısır kaosa sürüklenecek" ikilemini dayatmaya devam etti. Sina'daki kökten dinci silahlı çeteleri de harekete geçiren İhvacılar, süreci kısmen de olsa askerileştirdiler.

Meydanların boşaltılması için İhvacılarla diyalog kurmaya çalışan geçici hükümet, başarıya ulaşamayınca, son çare olarak işi kolluk kuvvetlerine havale etti. Geçici hükümetin bu yola başvurmasına çok hevesli olduğu söylenemez. Ancak meydanların bir şekilde boşaltmanın yolunu da aramak zorunda kaldı. Zira ortada bir irade savaşı vardı ve devrik İhvan yönetimi önünde geri atması olası değildi.

Uzlaşmayı reddeden İhvan şefleri, son günlerde yolları kapatmaya, bakanlıkları kuşatarak iş yapamaz duruma düşürmeye, bu yöntemlerle geçici hükümeti felç etmeye çalışıyorlardı. İhvacıların bu taktiği, meydanların zorla boşaltılması seçeneğinin ön plana çıkmasında hızlandırıcı bir rol oynadı. İhvan şeflerinin, geçici hükümetin meydanları boşaltma kararını ilan etmesine rağmen, ortamı daha da germe taktiği izlemeleri, çatışmayı şiddetlendirme eğilimine işaret ediyor. Bu da, egemenler arası iktidar savaşının daha sert bir boyuta doğru ilerlemesi olasılığını güçlendiriyor.

İktidar savaşı şiddetlenecek

On milyonların iradesini hiçe sayan İhvacılar, ordu ve geçici hükümetle yürüttükleri iktidar savaşının dozunu, son günlerde arttırmaya başladılar. Orduyu hedef alan propaganda, Sina yarımadasında yaygınlaşan silahlı eylemler, "ne pahasına olursa olsun Mursi yeniden başa geçecek ya da biz burada şehit olacağız" türünden açıklamalar, Mısır'ın siyasal atmosferindeki gerilimi arttırmış ve "meydan çatışmaları"ni kaçınılmaz noktaya getirmiştir.

Meydanların boşaltılması ve bunun sonucunda yaşanan katliam, taraflar arasındaki çatışmayı daha da şiddetlendirecek gibi görünüyor. Emekçilerin kendi bağımsız devrimci bayraklarını

yükseltmedikleri bu aşamada, egemenler arası çatışmanın şiddetlenmesinin yaratacağı olası sonuçlar, yine emekçilerin aleyhine olacaktır. Zira çoğunluğun İhvan yönetimine karşı olması, kitlelerde ordu ve geçici hükümeti destekleme eğilimini güçlendiriyor. Nitekim meydanların kolluk kuvvetleri eliyle boşaltılmasına halkın büyük bir kesimi destek verdi.

Geçici hükümetle ordu, kitle desteğine de dayanarak, İhvan üzerindeki basıncı arttırmak isteyecektir. İhvacılar ise, açık-gizli, legal-illegal, silahlı-silahsız örgütlükleri ve azalmış da olsa belli bir kitle desteğine sahip, dolayısıyla iktidar ve ranttan pay alma çabalarını sürdürecektir. Bu da, ara bir yol bulunmaması durumunda -ki, bu, düne göre daha zor görünüyor- taraflar arasındaki çatışmanın şiddetlenmesine yol açabilecek önemli olgulardan biridir. İhvacıların süreci askerileştirme eğiliminin ağır basması durumunda ise, olaylar, daha da vahim bir hal alacaktır.

Emekçilerin talepleri yerli yerinde...

30 Haziran'da sokaklara çıkan on milyonlar, İhvan yönetiminin sonunu getirdiler. Ancak bu, "iş/aş, özgürlük, sosyal adalet ve onurlu bir yaşam" taleplerinin karşılandığı anlamına gelmiyor. İhvacılarla uğraşan geçici hükümet, daha önce ilan edilen "yol haritası" için birşey yapmış değil. İhvacılarla uğraşmaktan diğer işlere fırsat bulamayan geçici hükümet, ancak işçi ve emekçilerin basıncı altında kalırsa, bazı taleplerini karşılayabilir.

Meydanların boşaltılması sırasında yaşanan olayların aldığı boyut, muhtemelen emekçilerin bir süre için sokak eylemlerinden uzak durmalarına yol açabilir. Ordu ile geçici hükümetin bu süreci istismar etme eğilimi de var. Bu da emekçilerin ve gençliğin hiçbir koşulda rehavete kapılmamaları gerektiğini hatırlatıyor.

Vurgulayalım ki, emekçilerin talepleri ve özlemleri için mücadeleye devam etmekten başka çıkar yolları bulunmuyor. Bu da temel taleplerin arkasında durmayı ve bu talepler uğruna mücadeleye ısrarının sürdürülmesi gerektiğini hatırlatıyor.

Emekçilerin çoğunluğu geçici yönetimi destekleseler de, bu yönetimin temel sorunlara çözüm üretmesi pek olası görünmüyor. Yani işçi sınıfının, gençliğin, emekçilerin şu veya bu burjuva akıma destek vererek amaçlarına ulaşmaları olası değil. İşçi sınıfı ve emekçilere gerekli olan, bağımsız/devrimci bayrağı yükseltmek ve altında toplanarak mücadeleye devam etmektir.

Rojava'ya destek eylemleri

Türkiyeli devrimci ve ilerici güçler, gerçekleştirdikleri eylemlerle Rojava'daki katliamlara dikkat çektiler.

Paris

Rojava'da Kürt halkına karşı dinci-gerici çetelerin gerçekleştirdiği katliam 7 Ağustos günü saat 18.00'de Paris Republique Meydanı'nda yapılan eylemle lanetlendi.

"Paris Taksim Dayanışma Platformu", "Collectif de Taksim", "AKKKM" tarafından örgütlenen eylem alana Fransızca "Rojava halkları yalnız değildir!", "Her yer Taksim, her yer direniş!" pankartlarının asılmasının ardından ortak metnin okunmasıyla başladı ve devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenlerin anısına saygı duruşuyla devam etti.

Kurumlar adına konuşmalar yapılarak Kürt halkıyla, somut olarak da Rojava halkıyla eylemli dayanışma çağrısı yapıldı.

BİR-KAR "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Rojava'da Kürt halkıyla dayanışmaya!" yazılı dövizlerle katıldığı eylemde ayrıca "Emperyalizme, sömürgeçiliğe ve her türden gericiğe karşı Kürt halkıyla dayanışmaya!" başlıklı bildirimleri dağıttı, Paris TKİP taraftarları parti flamalarıyla katıldılar.

11 Ağustos Pazar günü de Republique'den Bastille'e gerçekleşen bir yürüyüşle Rojava'daki katliam protesto edildi.

Republique Meydanı'nda toplanan binlerce Kürdistanlı, saat 15.00'te "Kürtler Suriye'de de katlediliyor" yazılı pankart arkasında Bastille'e doğru hareket etti.

Bastille Meydanı'na varıldığında Rojava'da ve tüm Kürdistan'da özgürlük mücadelesinde şehit düşenlerin anısına yapılan saygı duruşunun ardından kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda "Kürtlerin bugüne kadar doğusuyla, batısıyla, kuzeyiyle, güneyiyle baskıya ve zulme karşı direndikleri, 40 milyon Kürdün bitirilemeyeceği" dile getirildi.

Türkiyeli devrimci ve ilerici örgütlerin de destek sunduğu eylem, BİR-KAR/Paris "Kahrolsun sömürgeçilik! Kürt halkına özgürlük!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" ve "Rojava'da Kürt halkıyla dayanışmaya!" yazılı dövizlerle katılırken, TKİP taraftarları da parti flamalarıyla eylemde yer aldılar.

Duisburg

Almanya'nın Duisburg kentinde 10 Ağustos, saat 14.00'de Bahnhof Tren İstasyonu'nun önünde, Duisburg Demokratik kitle örgütlerinin organize ettiği bir yürüyüş gerçekleşti.

Yürüyüş yerinde toplanan kitle çeşitli pankart, afiş ve flamalarla Rojava katliamını protesto etti ve Kürt halkıyla dayanışma içinde olduğunu haykırdı. Yürüyüş alanında kullanılan katliam görüntülerinden oluşan fotoğraflar Rojava'daki katliamın boyutunu gösteriyordu. Yürüyüş başlamadan önce Kürt kurumları adına konuşmalar yapıldı. Bir konuşma da Demokratik Kitle Örgütleri Platformu adına yapıldı. Ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüş güzergâhı boyunca kitle ortak sloganlarla katliamı protesto etti ve Kürt halkıyla dayanışma içinde olduğunu gösterdi. Yürüyüş bittiğinde çeşitli kurumlar adına kısa konuşmalar yapıldı.

Eylem, TKİP "Emperyalizm ve sömürgeçilik kaybedecek, Kürt halkının mücadelesi kazanacak!" imzalı Almanca yazılı pankart ve kırmızı bayraklarıyla katıldı. ÖDP, ESP, ATİK, DİDF, YEK-KOM, vb. örgüt ve kurumlar pankart ve flamalarla eyleme katılarak katliamı protesto ettiler. Almanya'dan De Linke (Sol Parti) de eyleme destek verdi ve bir konuşma yaptı. Bir çok kurumda bildirimlerini dağıttı. Yürüyüşe yaklaşık bin kişi katıldı. Eylem düzenli ve başarılı bir şekilde bitti.

Kızıl Bayrak / Paris- Duisburg

Fukuşima felaketi sürüyor

Fukuşima Nükleer Santrali'nin yol açtığı, deprem sonrası başlayan felaketin büyüme riski devam ediyor.

Japonya'daki Fukuşima Nükleer Santrali felaket ve ölüm sızdırmaya devam ediyor. Aradan geçen bir buçuk yıla rağmen santralin radyasyon yayması durdurulmadı.

Santralde biriken radyoaktif yeraltı suyunun acil önlem alınması gereken bir seviyede olduğu açıklanıyor. Santralin bodrum katlarına gönderilen bir kameranın çektiği görüntülerde, yeraltı sularını tutan bariyerlerin dayanmadığı, radyoaktif su sızdığını görülüyor.

Bu radyoaktif su sızıntılarının okyanusa büyük miktarlarda karışması veya yeryüzüne çıkması durumunda, radyasyon çok hızla evrene yayılacaktır.

Sermayenin çıkarlarını insan ve doğa yaşamının üzerinde tutan nükleer santral savunucuları bu durum karşısında tam bir suçluluk psikolojisiyle hareket ediyorlar.

Eski nükleer santral mühendisi Masasi Goto çaresizliklerini şöyle itiraf ediyor : "Şu an durum Tepco'nun kontrol edebileceğinden de büyük. Eğer gerçekten faydalı önlemler alabilselerdi alırlardı değil mi? Bu olay, Tepco'nun yapabiliyor olup da yapmama olayı değil. Ellerinden geleni yapıyorlar ancak gerçekten mükemmel bir çözüm yok."

Uzmanlar Fukuşima'yı Çernobil felaketinden sonra en büyük ikinci nükleer kaza olarak tanımlıyor.

İstihbarata protesto

Güney Kore'de istihbarat teşkilatına karşı kitlesel eylem gerçekleştirilerek dinleme ve izleme faaliyetlerine tepki gösterildi.

Geçtiğimiz hafta sonunda, Güney Kore'nin değişik kentlerinde eylemler vardı. 100 bin insanın katıldığı açıklanan eylemlerde, Güney Kore gizli istihbarat örgütü NIS'in entrikaları protesto edildi. NIS'in en az 5 bin mail ve 237 bin tweet'i izlediğini açıklayan eylemciler, gizli istihbarat şebekesinin başı Nam Jae-joon'un görevden alınarak, hakkında soruşturma açılmasını talep ettiler.

Aralık ayında yapılacak olan başkanlık seçimleri öncesinde NIS çevirdiği entrikalarla toplumda korku yaymayı amaçlıyor.

Açlık grevindeler

Hindistan'daki Maruti Suzuki fabrikası işçileri açlık grevine hazırlanıyorlar. İşçilerin bu eyleme başlamalarının nedeni geçtiğimiz yıl 18 Temmuz tarihinde fabrikada yaşanan ve bir fabrika yöneticisinin öldürülmesiyle sonuçlanan olayların ardından 147 işçinin tutuklanmış olması. 66 işçi için ise, yine tutuklama kararları var. 2300 işçi işini kaybetti ve binlerce aile ekonomik ve duygusal olarak yıkım içinde.

Açlık grevinde iki temel talep var:

1. Tutuklu işçiler ve aktivistler serbest bırakılsın,
2. Maruti Suzuki Manesar'ın 3 fabrikasında da çalışan işçilerin tamamı işlerine geri dönsünler.

“Çocuğumu istiyorum” da yalan çıktı!

Ne yaparsanız yapın, hangi aracı hangi yöntemle kullanırsanız kullanın, gençliğin düzeninizden hiçbir umudu kalmamıştır. Bunun için gençlik, bu düzeni yıkmaya mücadelesinin temel bir bileşeni olmaya devam edecektir.

HABER TÜRK

Ankara’da, liseli bir gencin evinde bulunduğu bir anda evinin Emniyet Müdürlüğü’nce aranması ve telefon açan kişilerin evde bulunan gençle ilgili olarak aileye, “çocuğunuz terör örgütü kampında” demeleri ile deşifre olan terörize faaliyetleri, bu sefer de 11 Ağustos tarihinde Cumhuriyet Gazetesi’nde, Alican Uludağ’ın “İtinayla Hayat Karartılır!” haberi ile deşifre edildi. Mevcut haberde, düzenin gençlikten korkusunu ve gençliğin örgütlenmemesi için neler yapabileceğini bir kez daha göstermiş oldu.

Uludağ, Habertürk TV’de yayınlanan bir haber ile ilgili olarak Cumhuriyet Gazetesi’ne ulaşan bir kadın öğrencinin itirafları üzerine haberini oluşturmuş. Uludağ’ın haberine göre, geçtiğimiz günlerde Cumhuriyet Gazetesi’ni, Ankara Üniversitesi DTCF öğrencilerinden S.Y. isimli bir kadın aramış ve Habertürk TV’de yayınlanan bir haberin gerçek olmadığını, gerçek olmayan bu haber nedeniyle kendisini baskı altında hissettiğini ve psikolojisinin bozulduğunu belirtmiştir. Bunun üzerine Uludağ olayı incelemiş ve Habertürk TV’de “Sıradaki haber çocuğu terör örgütü tarafından kandırılmış ailelere ait. Emniyet Genel Müdürlüğü işte o ailelerle buluştu, hepsi ‘Çocuğumu istiyorum’ dedi. Acılı aileler önce çocuklarını anlattılar, sonra da örgüt ağına düştüklerinde nasıl değiştiklerini...” söylemleri ile anons edilen, Emniyet Müdürlüğü destekli bir video yayınlandığını, bu videoda da çocuklarını “terör örgütlerine kaptıran” ailelerin, çocuklarını kaybedişlerini ve sonrasında yaşadıklarını anlattığını görmüştür.

Bu video içerisinde seslendirilenlerden birisi de S.Y.’nin babası Hüseyin Yücel. Hüseyin Yücel’e ait seslendirmede ise şu ifadeler yer alıyor; “Onun da iki kızı örgüt pençesinde. Biri terör örgütünün halen üyesi, diğeri ise cezaevinde... Kimse bunu demesin ki

‘Yok özgür düşünce, yok onu savundu, bunu savundu’ demesin. Bunlar resmen eli kanlı terör örgütü”. Bu haberden sonra ise S.Y.’nin yakınındaki insanların S.Y.’ye, “Sen terörist misin?” gibi sorular sordukları ve S.Y.’nin tüm bu olanlardan dolayı olumsuz etkilendiği anlaşılmaktadır.

Fakat, S.Y.’nin ifadeleri durumun hiç de öyle olmadığını ortaya koyuyor. Öyle ki S.Y. bugüne kadar örgüt üyeliğinden bırakın ceza almayı bu tür bir iddia ile hakkında dava bile açılmamış biri. Hatta, baba Hüseyin Yücel’in aile içerisindeki kadınlara yönelik fiziki ve sözel şiddette bulunduğu, hatta kendilerinin baba Yücel tarafından evden kovuldukları, bunun üzerine de S.Y.’nin ablası ve annesi ile birlikte dedelerine sığındıklarını ifade eden S.Y., buna rağmen Yücel’in kendilerini rahatsız etmeye devam ettiğini belirtiyor. Yücel’in bu tür rahatsız edişlerinin birinde çıkan bir tartışmada ise Yücel’in kendisine; “Seni başka şehre kaçırırım, okula sen erkek bulmaya gidiyorsun, seni fakülteden alacağım, zaten isteyen var, hatta adamlarla da başlıkta anlaştım” diyerek üzerine yürüdüğünü belirten genç kadın şunları söylemiş: “Ben de bunun üzerine başkası ile sözlü olduğumu söyledim. Babam önce su şişesini üzerime fırlattı, arkasından da ‘Benim dediklerimi yapmazsan seni öldürürüm, hatta polise gider seni terörist diye iftira atar içeri tıktırırım, televizyonlara çıkar seni rezil ederim’ diyerek üzerime yürüdü. Babamın tehditleri karşısında bana bir şey yapmasından korkuyorum.”

Tüm bu olanların ardından S.Y. “aile içi şiddet” gerekçesiyle mahkemeye başvurduğu ve mahkeme kararı ile babasının 6 ay boyunca kendisinden, iletişim de dahil olmak üzere görüşmesi yasaklandı.

Aile içerisindeki kadınlara yönelik fiziksel ve sözel şiddet de bulunan, genç bir kadının geleceği hakkında hüküm veren hatta “başlık parasında anlaşarak” onu

bir “mal” gibi alıp satabileceğini düşünen bir baba, ancak ve ancak Emniyet Müdürlüğü’nün hazırladığı bir videoda başrolde oynayabilir. Bundan yana hiçbir kuşumuz bulunmamaktadır. Gezi Direnişi boyunca insanları katledenleri, yaralayanları, görme engelli olmalarına neden olanları, elinde sopalarla eylemci avına çıkanları, palalıları besleyenleri, Eskişehir’de Ali’yi katledenleri organize edenleri bayram ziyaretlerinde öven müdürlerin olduğu bir müdürlüğün videosunda başka kimler oynayabilirdi ki? Mesela, Gezi eylemlerine destek veren ve daha sonra Erdoğan’ın elini öpen Şafak Sezer için “Benim artık öyle bir kardeşim yok. Ben çapulcuym o fırıldak. Ben artık Memet Ali Alabora’nın, Ethem Sarısülük’ün ablasıyım.” diyerek tepki gösteren abla Gönül Akpınar gibilerini çıkaracak değillerdi ya.

Emniyetin yalanları devam edecek!

Lakin durum sadece Habertürk TV ile sınırlı değil. Anlaşıldığı kadarıyla Alican Uludağ, S.Y.’nin söylemleri üzerine Habertürk TV’nin yayınlamış olduğu haberi incelemiş ya da haberini orası ile sınırlamayı tercih etmiş, bunu bilemiyoruz. Fakat bu tür haberler başka kanallarda da aynı referans ile yayınlandı, Örneğin NTV’de.

NTV’nin bu konu ile ilgili haberinin başlığı ise “Terörle Belgeselli Mücadele!” sloganıyla yayınlanıyor. Bu habere göre, Emniyet Müdürlüğü, gençlerin marjinal terör örgütlerine katılmalarını engellemek için 40 dakikalık bir belgesel video hazırladığını ve bu belgesel içerisinde, örgüt eylemleri ve çatışmalara dair görüntülerin, gençlerin örgütler tarafından “hangi yöntemlerle kandırıldıkları”na dair bilgilerin, ailelerin “dram”larını anlatan konuşmaların ve uzmanların bu konu ile ilgili olarak aileleri “bilinçlendirmek” amaçlı “tavsiyelerine” yer verilmiş.

Amaçları dünkü amaçlarından farklı değil fakat yöntemleri ve kullandıkları araçlar daha nitelikli. Dün tehdit ederek terörize etmeye çalışanlar bugün, dost gözükerek, “uzman”lar aracılığıyla yöntemler tavsiye ederek aynı şeyi yapıyorlar. Lakin, bu tür yöntemlerinin bugüne kadar işe yaramadığını görenler, bu araçlarının da işe yaramadığını er geç fark edeceklerdir ve tekrardan “gençleri kurtarmak” adına daha farklı araçlar üretecek ve yine aynı sonla karşılaşacaklardır. Gezi eylemlerine dair en çok tartışılan konulardan birinin 90 kuşağının katılımının oluşu bu durumun en büyük kanıtıdır. Bugüne kadar başvurdukları yalanlar, yanlışlar ve çarpıtmalar gençliğin sokağa inmesini engelleyememiştir ve bundan sonra da engelleyemeyecektir.

Ne yaparsanız yapın, hangi aracı hangi yöntemle kullanırsanız kullanın, gençliğin düzeninizden hiçbir umudu kalmamıştır. Bunun için gençlik, bu düzeni yıkmaya mücadelesinin temel bir bileşeni olmaya devam edecektir.

Habip yoldaş zindanlarda da bize ışık tutuyor!

Zindanlarda devrimci yaşam!

M.Kurşun

Tutsak düşmeyeceğimiz zamana, devrime kadar etkili bir silah verdi Habip yoldaş bizlere. Bu silah tutsak düşmenin dezavantajını bir avantaja dönüştürüyor.

“Sınıflar mücadelesi tarihinde zindanlar hep varolagelmıştır” diyor Habip yoldaş, 21 Ağustos 1996 tarihli “Komünistler ve zindan politikası” başlıklı yazısında. Sınıflar mücadelesinde egemen sınıfın baskı ve zor aygıtlarından biridir zindanlar. Egemen sınıfın amacı zindana attığı kişileri mücadelelerinden koparmaktır. Bugün Türkiye sermaye sınıfı da aynı amacı güdüyor. Hele Haziran Direnişi sonrası yaptığı tutuklamalarda bu amaç onun için yaşamsal önem taşıyor. Çünkü Haziran Direnişi’nde sermayenin saltanatını yıkacak devrim sanki göz kırpmıştır.

Peki sermaye sınıfı tutuklamalarla amacına ulaşabilecek mi? Bu sorunun yanıtı komünist tutsakların zindan yaşamlarında saklı. Komünist tutsağın zindan yaşamını Habip yoldaş aynı yazısında şöyle açıklıyor. “Komünistler tutsak düştükleri andan itibaren temel bir görevle yüzyüzedir! Düşmanı kendi içinde yenmek, en olumsuz koşulları dahi devrim lehine bir mevziye dönüştürmek.” Komünist tutsak birincil olarak özgürleşmeyi hedeflemeli. Özgürleşmek Habip yoldaş için, mücadeleye daha fazla katkı sunmak demektir her şeyden önce. ‘93’te, tahliyesine 8-9 ay kalmışken firar etmesi özgürleşmekten neyi anladığını somutluyor. Evet bugün özgürleşme eylemi gerçekleştirmek çok daha zor ama imkansız değil. Habip yoldaşın pratiğiyle somutladığı özgürleşme hedefi komünist tutsağın kafasının bilinci, idealleri ve yaşama bakışı zindana hapsolmamasının olmazsa olmaz koşullarından biridir. Mücadeleye daha fazla katkı hedefinden uzaklaşılmalıdır. Bu birincisi.

İkincisi komünistler zindan sürecinde yarın idam edileceklerini de bilseler, günü kurtarma hesabı yapmazlar. Zindan sürecini yeni bir savaş cephesi açma bilinciyle yaşarlar. Komünist kimliğimiz ve mücadelemizle düşmanı ininde yenmek zindan politikamızın ve yaşam tarzımızın özü özetidir.

Habip yoldaş söylediği gibi yaptı. Düşmanı ininde yendi. Bu zaferi tek başına Ulucanlar direnişine darlaştırmamak gerekir. Ulucanlar direnişinde yoldaşın ölümsüzleşmesi, düşmanı ininde yenen yaşamının zirvesidir. Sermayenin amacı tutsak olarak yoldaş mücadeleden koparmaktır. Ama 4 kere tutsak düşmesi yoldaş mücadeleye daha sıkı bağladığı gibi o zindanda da mücadeleye daha fazla katkı sunmayı başardı. ‘99 başlarında Ümit yoldaşlar tutuklandıktan sonra gazete neredeyse Ulucanlar zindanından çıkıyordu demek abartı değildir. Hatta koğu işgali başlayıp yazma ve postalama koşulları kalmadığında diğer zindandaki yoldaşlarına bir biçimde yazı konuları iletilip gazeteye-mücadeleye katkılarına koşullarına göre en üst düzeyde örgütlemeye çalışıyordu. Özcesi yoldaşlar pratik işlerden alıkonulmuşlardı ama mücadeleden zerrece alıkonulmadılar. Düşmanı ininde yendiler. Bu iradeleriyle Ulucanlar destanını yazdılar.

Devrimci iradenin temel yapı taşı iç disiplindir. İç disiplin ise idari disiplinle sağlanır ve korunur. Sabah

erken sayımdan önce kalkmak idari bir disiplin ögesi olarak belirlenmeli. Gece yattığı saate göre bir gün 10’da başka gün 11’de kalkan bir devrimcinin iç disiplini sürdürmesi zorlaşır. Geç kalkma kolektifin bilgisi hatta izni dahilinde olmalı. Tek kişilik hücrelerde de bu olmalı. Aksi takdirde tek kişilik hücrede kalanlar kolektif bir eylemin parçası olmadıkları için gerçek anlamda tecrit olur. Üç kişilik hücrelerde de mutlaka nöbet uygulaması olmalı. Nöbet uygulaması olmasaydı 19 Aralık’ta uykudayken yenilirdik. Uykuda yenilseydik belki 28 canımız ölümsüzleşmezdi. Biyolojik olarak değil ama ideolojik olarak hepimiz ölürdük. Tek kişilik hücrelerde nöbet değilse bile saldırıda uykuda yenilmemek için tedbirler alınmalı. Sabah kalkış planı programlı olduğunda günde planlayıp programlamak gerek.

Yaşam kolektif olarak örgütlenmeli. Eğitim çalışmaları kolektif bir yaşamı örgütlemeye olmazsa olmaz bir araçtır. Eğitim çalışmasının amacı öncelikli olarak aynı hücrede olanların insiyatifindedir. Bu insiyatif kesinkes üretmeye yönelik olmalıdır. Nihayetinde içerde dışardakine oranla daha ayrıntılı inceleme yapma imkanı var. Eğitim çalışmalarında bu inceleme derinleştirilebilir. Bir kişinin yazacağı bir yazıyı yoldaşlarıyla eğitim çalışmasında tartışması 3 farklı bakış açısıyla yazının niteliğini geliştirmek için bir fırsattır. Gazeteye yani mücadeleye daha fazla katkı sunma imkanı yaratabilir, yaratılmalı.

Böylesi bir pratikle sermayenin mücadeleden koparma hedefi boşa çıkartılır. Bir komünist tutsak düştüğünde, sermayeye karşı mücadelesinde daha zorlu bir cepheye geçtiğini hissetmeli. Habip yoldaşın dediği gibi bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız. Bu yazıya temel oluşturan düşünceler Habip yoldaşın tutsakken ürettikleridir. Hiç tutsak düşmeyeceğimiz zamana, devrime kadar etkili bir silah verdi Habip yoldaş bizlere. Bu silah tutsak düşmenin dezavantajını bir avantaja dönüştürüyor. Bu avantajı kullanan her komünist tutsak dışarıya çelikleşmiş bir iradeyle çıkar.

Hasta tutsak Kemal Avcı için eylemler

Devrimci tutsak Kemal Avcı’nın hastalığı gün geçtikçe ağırlaşırken TAYAD’lı aileler tedavi edilmesi için serbest bırakılması talebini yükseltiyor.

Şişli’de tabutlu eylem

Kemal Avcı, 13 Ağustos sabahı tutuklu bulunduğu Edirne F Tipi Hapishanesi’nden, Edirne Tıp Fakültesi Hastanesi’ne yatırıldı.

TAYAD’lı aileler 13 Ağustos’ta Kemal Avcı için eylemlerine bildiri dağıtımıyla devam edecekti. Şişli Cami önünde buluşan ailelerin önü polis tarafından kesildi. Taksim’e kadar bildiri dağıtımıyla Kemal Avcı’nın sağlık durumuna dikkat çekmek isteyen ailelere polis çevik kuvvet barikatıyla engel oldu. Bunun üzerine aileler hasta tutsakları temsilen getirdikleri tabutu polis barikatının önüne bırakıp beyaz kefen giydiler. TAYAD’lı aileler adına açıklamayı Nuri Cihan Yandı okudu. Engelleme karşısında protesto için aileler tabutun etrafına beyaz kefenler giyerek yattı. TAYAD’lı aileler, devrimci marşlarla engelleme karşısında oturma eylemi yaparak, Kemal Avcı için eylemlere devam edeceklerini gösterdiler.

Taksim Anıtı’nda eylem

Devrimci tutsak Kemal Avcı’nın serbest bırakılması için eylemlere 14 Ağustos’ta Taksim’de devam edildi.

Hastalığı ağırlaştığı için hapishaneden hastaneye sevk edilen devrimci tutsak Kemal Avcı için Gençlik Federasyonu Taksim Anıtı’nda pankart açtı.

Taksim Anıtı’na çıkarak “Kanser hastası Kemal Avcı serbest bırakılın!” pankartı açıldı. İki eylemci pankartı açtıktan sonra çevredeki emekçilere hasta tutsak Kemal Avcı’nın sağlık durumu hakkında konuşmalar yapıp sloganlarla devletin tecrit politikasını teşhir ettiler.

Polis eylemcilere saldırarak gözaltına aldı. Polis saldırısıyla gözaltına alınan eylemciler polis aracına götürülürken çevredeki emekçiler alkışlarla eyleme verdikleri desteği gösterdiler.

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Sınıf devrimcileri birçok araçla işçi ve emekçilere ulaşarak devrimci sınıf mücadelesini yükseltme çağrısını sürdürüyor.

Haziran Direnişi'nden sonra tutuklanan sınıf devrimcisi hasta tutsak "Burcu Koçlu ve direnişçilere özgürlük" talebiyle birçok mahallede faaliyetler yürütülüyor.

Sınıf devrimcileri yaptıkları faaliyetlerle haftanın gündemleriyle mücadele çağrısını işçi ve emekçilere taşıdılar.

Ümraniye

Sınıf devrimcileri, İstanbul Madeni Eşya Sanatkarları Sitesi (İMES) A Kapsı'nda her hafta düzenli olarak yapılan Kızıl Bayrak gazetesinin satışı işe giriş saatinde gerçekleşti. Konuşmalar eşliğinde yapılan satışta işçiler sokağa, eyleme, mücadeleye çağrıldı.

Dünyada ve Türkiye'de yaşanan siyasal gelişmelere yönelik işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak ozalitle yapıldı. Rojava'da Kürt halkına yönelik girişilen kirli savaşa karşı "Rojava'da mücadele sürüyor... Kirli savaşa karşı Kürt halkıyla dayanışmaya!" şiarlı ozalit Sultanbeyli, Sarıgazi, Dudullu ve İMES'e yapıldı.

Çetelerin devrimcilere yönelik saldırılarına karşı "Gülsuyu'nda devrimcilere çete saldırısı... Devlet-polis-çete işbirliğini dağıtalım, mücadeleyi yükseltelim!" şiarlı ozalitle de Sultanbeyli, Sarıgazi, Dudullu ve İMES'te yapıldı.

Gezi Direnişi'ni boğmak amacıyla devreye sokulan devrimci ve ilericilere yönelik tutuklama terörü sırasında İzmir'de tutuklanan hasta tutsak Burcu Koçlu için "Yaşasın Haziran Direnişimiz... Sınıf devrimcisi hasta tutsak Burcu Koçlu'ya özgürlük!" şiarlı ozalitle Sultanbeyli, Sarıgazi, Dudullu ve İMES'te yapıldı.

Sarıgazi

Hapishane koşullarında yaşaması olanaksız olan sınıf devrimcisi Burcu Koçlu için BDSP tarafından Sarıgazi Meydanı'nda bildiri dağıtımı yapıldı. "Gezi Direnişi'nin hasta tutsağı Burcu Koçlu derhal serbest bırakılsın" şiarlı bildiri dağıtımında, Burcu ile birlikte diğer Gezi tutsakları ve tüm hasta tutsakların serbest

birakılması için işçi ve emekçilerin buldukları alanları eylem alanlarına çevirme çağrısı yapıldı.

Kartal

Kartal'da sınıf devrimcileri hafta boyunca açtıkları standlarla Kızıl Bayrak gazetesini ve Eksen Yayıncılık kitaplarını Kartallı işçi ve emekçilere ulaştırdı.

Bankalar Caddesi'nde Kızıl Bayrak gazetesinin militan satışını gerçekleştiren sınıf devrimcileri, ajitasyonlarla Rojava'daki kirli savaşa karşı Kürt halkıyla dayanışmaya çağırıldı.

Akşam saatlerinde geleneksel olarak yapılan Kartal Festivali'nde stand açıldı. "Kızıl Bayrak", "Direnişin sesi kizilbayrak.net" yazılı pankartların açıldığı standda Kızıl Bayrak gazetesini, Liselilerin Sesi dergisi ve özel sayısı, Metal İşçileri Bülteni ve Eksen Yayıncılık kitaplarının satışı gerçekleştirildi. Gazetenin birçok emekçiye ulaştırıldığı çalışma esnasında, birçok emekçi ile Gezi Direnişi ve tutsakları, Rojava ve güncel meseleler üzerine sohbetler edildi.

GOP

Haziran Direnişi'nden sonra tutuklanan sınıf devrimcisi hasta tutsak Burcu Koçlu ve direnişçiler için özgürlük talebiyle birçok mahallede faaliyetler yürütüldü. Gülsuyu Mahallesi'nde uyuşturucu satan çetelerin devrimcilere ve halka saldırısı da teşhir edildi. Bu kapsamda Gazi Mahallesi, Gaziosmanpaşa merkez ve Emek Sokak'ta "Burcu Koçlu'ya özgürlük!" ve "Çete-Polis-Devlet işbirliğine karşı mücadeleye!" üst başlıklı ozalitle asıldı. "Direnen halklar kazanacak!" başlıklı ozalitle ise işçi emekçiler Rojava halkıyla dayanışmaya çağırıldı.

Gazi Mahallesi ve Karadeniz Mahallesi'nde ise Kızıl Bayrak gazetesini emekçilere ulaştırıldı. Hafta başından itibaren de birçok metal işkolunda yer alan fabrikaya Metal İşçileri Bülteni dağıtımı gerçekleştirildi. Dağıtımlar sırasında birçok işçiyle fabrika gündemleri üzerine sohbetler edildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-GOP-Kartal-Sarıgazi

İHD'den işçilere destek

İnsan Hakları Derneği (İHD), işten atılan Enerji Sen üyelerine destek vermek için 13 Ağustos günü BEDAŞ önünde işçilerle birlikte eylem yaptı.

Eylemde açıklama yapan İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, çalışmanın bir hak olduğunu ifade etti. İşten atılan işçilere polis biber gazıyla, plastik-boyalı mermiyle, tazyikli su ve copla saldırdığını söyledi. Bu süreçte BEDAŞ işçilerinin yanında olduklarını ve her zaman da yanında yer alacaklarını belirterek basın açıklamasını yapmak üzere sözü Osman Özkan'a bıraktı.

Özkan basın açıklamasında şunları söyledi: "Uluslararası ve yerli sermaye çevrelerinin ve işverenlerin desteği ile bugünkü siyasi iktidar tarafından işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını ortadan kaldıran SSGSS yasası, torba yasalar, sendikalar yasası ve 4857 sayılı iş yasası ile iş cinayetlerini önleyeceği düşünülen, bazı maddeleri ertelenen 6331 sayılı işçi sağlığı ve işçi güvenliği yasasının meclisten geçirilmesi ve uygulamasıyla da işten atmaların ve iş cinayetlerinin önü açılmış, ülke işverenler için ucuz ve güvensiz iş gücü cennetine dönüştürülürken emekçiler açısından her geçen gün cehenneme ve mezbahaya dönüşmüştür."

Ayrıca, işçilerin grev hakkının çeşitli yollarla bertaraf edilmeye çalışıldığı ve işten atmalarla yoksulluğa ve sefaletle mahkum edilerek, ihtiyaçlarını karşılayamaz, dolayısıyla yaşamlarını sürdüremez hale getirildikleri belirtildi.

Enerji Sen Genel Sekreteri Alişan Doğan ise, İHD'nin verdiği desteğe teşekkür etti.

Eylem, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "BEDAŞ işçileri yalnız değildir!", "İnsan haklarıyla insandır!" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Haramidere'de direniş sürüyor

Hakları ve geleceklere için sendikal örgütlenme mücadelesine adım attıktan sonra işten atma saldırısıyla karşılaşan Yurtiçi Kargo işçilerinin direnişi devam ediyor. Sendikasıylaştırma ve işten atma saldırılarına karşı 2013 yılının Ocak ayından itibaren çeşitli illerde başlayan direnişler şu anda sadece Esenyurt Namık Kemal Mahallesi'nde kurulu bulunan Esenyurt Haramidere Transfer Merkezi önünde devam ediyor. Konya, Ankara, Kadıköy ve Çayırova'daki direnişleri noktalayan DİSK/Nakliyat-İş Sendikası, sendikal örgütlenme mücadelesine devam etse de kazanıma henüz uzak bir noktada.

Esenyurt Haramidere'de direnişlerini sürdüren işçilerin tüm dikkati işe iade davasının sonucuna odaklanmış durumda. Önümüzdeki ay gerçekleşecek ikinci duruşmayı bekleyen işçiler sendika düşmanlığına geçit vermeyeceklerini dile getiriyorlar.

Diğer yandan, Nakliyat-İş Sendikası'nın MNG Kargo'daki sendikal örgütlenme mücadelesi de kararlılıkla devam ediyor.

Misak Manuşyan...

“Bir özgürlük tutsağı”

Bu kitabı, soykırım dolayısıyla topraklarından ve canlarından olan Ermeni halkının bağrından çıkan, yiğit devrimci Misak Manuşyan'ı daha iyi tanımak, anti-faşist direnişe dair bilgi birikimimizi geliştirmek için öneriyoruz.

“Şehrimizin duvarlarındaydı resimlerimiz sakal ve gecenin kararttığı, yabancı ve tehditkar bir kan lekesi gibiydi afiş gelip geçene korku versin diyeydi telaffuzu zor isimlerimiz” (Aragon’un “Manuşyan Grubu” adlı şiirinden)

İkinci emperyalist paylaşım savaşı, insanlığın gördüğü en büyük yıkıma yol açtı. Modern barbarlık sistemi kapitalizm, o yıllarda akıl almaz bir vahşet yarattı. Irkçılık, faşizm, savaş, işkence, kitlesel kırımlar ve atom bombaları... Tüm bunların karşısında ise işçilerin, ezilen halkların, devrimcilerin yarattığı kahramanca bir direniş geleneği var. Ezilenlerin direniş tarihinde önemli bir sayfayı oluşturan anti-faşist savaşın, simge olan isimlerinden birini, ‘Naziler’in bir numaralı düşmanı’ Misak Manuşyan ve silah arkadaşlarını, yine direnişçi olan eşi Meline Manuşyan’ın (Manouchian) kitabı, “BİR ÖZGÜRLÜK TUTSAĞI: MANUŞYAN”* vesilesi ile anacağız.

Misak MANUŞYAN, emekçilerin alıntıları ve halkların kanı ile sulanan topraklarda doğdu. 1 Eylül 1906’da Adıyaman’da köylü bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Manuşyan, babasını soykırım sırasındaki çatışmalarda, annesini ise kıtlıkta kaybetmişti. Küçük yaşında büyük ve derin acılar yaşayan Manuşyan’ı Kürt bir aile korumuş, ardından Ermeni görevliler onu bularak Suriye’de bir yetimhaneye yerleştirmişti. Manuşyan ağabeyiyle birlikte yetimhanede büyüdü. Batılı emperyalistler o dönemde yerinden yurdundan olmuş topluluklara göç izni veriyorlardı. Tabi ki ucuz işgücü olarak. Manuşyan ve ağabeyi de bu yolla, hayatları için kurtuluş olarak gördükleri Fransa’ya giderek çalışmaya başladılar.

Manuşyan’ın düşünsel gelişimi bu yıllarda serpiildi. Sanat ve edebiyatla ilgilenmeye başlamış, birçok şiir yazmış, birkaç tane de edebiyat dergisi çıkarmıştı. İnsancıl yönleri gelişmiş, dost canlısı, şair bir kimliğe kavuşmuş olan Manuşyan, Citroen fabrikasında tornacılık yapmış, fabrika koşullarından çok etkilenmiştir. Kişisel mektuplarında samimiyeti, arkadaşlığı ve işçileri birleştiren dayanışma duygusunu fabrikada tanıyıp içselleştirdiğinden bahseder.

1929 Büyük bunalımının sonucunda ilk işten atılanlar göçmenler olur, bunlardan biri de Manuşyan’dır. Bu süreçten sonrada geçimini sağlayabilmek için bir çok iş yaptı, Sorbonne Üniversitesi’nde dinleyici öğrenci olarak derslere girdi. Ayrıca edebiyatla ilgilendi, bu alanda ürünler verdi. Faşizmin yükselişe geçtiği yıllarda salt düşünsel çalışmalarda bulunmasının çelişmesini yaşıyordu. Düşünsel etkinliğinin somut ve pratik yansıması devrimci mücadeleye adım atmak oldu. Manuşyan şiir yazdığı kalemini atmak zorunda kaldı. Fransız Komünist Partisi’ne ve Sosyalist Ermenistan’ın kuruluşuna yardım amacı ile kurulan örgüte katıldı. Eşi Meline Asaduryan ile bu örgüt vesilesiyle tanışmıştır.

Büyük savaş Fransa’ya sızdığında, Fransız ordusu neredeyse savaşmadan, Fransa’yı Nazilere terketti. Bu özelliğinden kaynaklı savaşın bu kısmına Fransa’da “tuhaf savaş” denirmiş. Tuhaftır, çünkü insanlık onuru bu kadar kolayca ayaklar altına alınabilmiştir. Espi gürleyen Fransız şovenizmi kısa bir sürede Naziler tarafından yerlere serilmiştir. İnsanlık onurunun bayrağını yerden alıp kaldırmak bir kere daha devrimcilere ve komünistlere düşer. Nazilerin işgali ve işbirlikçi-faşist Vichy rejimi Fransız emekçilerine, devrimcilere kan kusturmaktadır. Başta Yahudi halkı olmak üzere halklar Nazi toplama kamplarına yollanmakta, devrimciler, burjuva yurtseverleri dahi işkencelerle katledilmektedir.

Bu karanlık dönemi aydınlatan, içlerinde Manuşyan’ın da bulunduğu bir avuç direnişçinin siktikleri kurşunlardır. Direnişçiler sessizliğe karşı ses olarak demiryollarını bombaladılar, Nazi askerlerine suikastler gerçekleştirdiler. Bu eylemlerinden dolayı “cani” ve “terörist” olarak damgalanmaya çalışıldılar. Nitekim yakalandıklarında, faşist propagandanın meşhur “kızıl afiş”inde 23’lerin fotoğraflarının altında şunlar yazılıdır: “Kurtuluş mu? İşte caniler ordusundan kurtuluş!” 1916 Sapanca doğumlu Arsen Çakaryan demagoji ve yalana cevap niteliğinde şunları yazıyor: “İşgalcinin kendilerine biçtiği kadere ilişkin boş hayallere kapılmaktan vazgeçen birçokları Direniş’i seçer. Ekim ayında, MOI* safları çeşitli milletlerden gönüllülerin akınıyla güçlenir: Almanlar, Ermeniler, Bulgarlar, İspanyollar, Macarlar, İtalyanlar, Polonyalılar, Rumenler ve birçok Fransız. O günlerde, Alman ordusu dondurucu Doğu cephesinde art arda fena halde hezimete uğrar. Direnişçilerin morali yükselir. Elllerinde silah, işgalciye saldırmak için sabırsızlanmaktadır.

Öldürmekten zevk aldıklarını sanmayın. Onlar katil değildir. Kolayca tetik çeken film kahramanları değildir onlar. Hayatı sever ve hayata saygı duyarlar. Gençtirler, yaşamak isterler. Onların kavgası, hayatı kurtarmak içindir.

Korkarlar. Yoldaşları yanı başlarında vurulup düşünce, uyku tutmaz onları kolay kolay; kabuslarla bölünür geceleri. Güneş yeniden doğduğunda ise korkuyu yenmeleri gerekir. Yine saldırıya geçilecektir çünkü. Tutuklanmak göze alınacaktır. Ölüm göze alınacaktır.”

Bu direnişin belki en meşhur grubunu 23’ler, yani “Manuşyan grubu” oluşturuyor. Onlar büyük şairlerin dizelerinde, filmlerde, kitaplarda, hepsinden önemlisi halkların kalplerinde yaşıyorlar. 23’lerin en etkileyici yanı birçok ulusa üye olmaları, bunun yanında etnik veya devrimci kimlikleri dolayısıyla doğdukları topraklardan çıkmak zorunda kalmaları ve hepsinin Fransa’nın kurtuluşu için partizan olmalarıdır. Milli farklılıklarına rağmen sosyalizm ve anti faşist düşünce doğrultusunda birleşerek ezilenlerin ordusu olurlar ve bu uğurda kurşuna dizilirler. Meline Manuşyan kitabında onları şu cümlelerle anar: “Fresnes Hapishanesi’nde geçirdikleri üç ay boyunca, 23’ler uzun uzun sorgulanır, yani işkence görürler.

Yargılanmaları sırasında taşıdıkları yara izleri bunu kanıtlar. Sorgulamalarda, eylemlerinden ve bunları niçin yapmış olduklarından başka bir şey söylemezler. Pişman olduklarına dair tek bir söz çıkmaz ağızlarından; aksine sırf görevlerini yerine getirdiklerini söylerler. Her biri, onları harekete geçiren ortak nedenlerin yanı sıra, kendi özel gerekçelerini açıklar.

Yahudiler, onları toptan ortadan kaldırmak isteyen Nazi barbarlığına karşı kendilerini savunduklarını, Ermeniler, birinci dünya savaşında Almanlar’ın onayıyla katledilmiş halklarının özgürlüğünü korumak için savaştıklarını, İspanyollar ülkelerinde ortalığı kasıp kavuran faşizme karşı çarpıştıklarını, İtalyanlar Hitler’in müttefikli Mussolini tarafından kovuldukları memleketlerine dönebilmek amacıyla silaha sarıldıklarını, Polonyalılar Hitler’in haritadan sildiği vatanlarının yok olmaması için mücadele ettiklerini belirtirler.

Hepsi de, işgalci Naziler’e karşı halklarıyla omuz omuza savaşırken, kendilerine kucak açmış Fransa’ya karşı görevlerini yerine getirdiklerini söylerler.”

Kitap, Manuşyan özelinde, döneme dair bir tanıklıktır. Ayrıca direniş sırasında direnişçilerin illegal örgütlenme modelinden, Gestapo takiplerinden ve kahraman anti-faşist direnişten bahsediyor. Ek olarak o dönemin tanıklarından, Misak Manuşyan’ın yoldaşı Arsen Çakaryan’ın anıları, önemli tarihi bilgiler ve dersler içeriyor, kitaba ayrı bir zenginlik katıyor. “BİR ÖZGÜRLÜK TUTSAĞI: MANUŞYAN”ı, soykırım dolayısıyla topraklarından ve canlarından olan Ermeni halkının bağrından çıkan, yiğit devrimci Misak Manuşyan’ı daha iyi tanımak, anti-faşist direnişe dair bilgi birikimimizi geliştirmek için öneriyoruz.

***Aras Yayıncılık, 2009**

****Fransız Komünist Partisi’nin 1925 yılında göçmenler için kurduğu örgüt, direniş’in en önemli eylemlerine imza attı.**

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/32 * 16 Ağustos 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

“Her gerçek şair gibi devrimci”: Federico Garcia Lorca!

*“İspanya’yı bir kere daha
öldürdüler/
Ve öldürmekte ve
öldürmekte ve
öldürmekte/
Lorca kurşuna dizildi bir
kere daha/
Yaşamak neye yarar/
Neye yarar, dövüşen
arkadaşların/
Omuz başında yer almadıktan
sonra”
(Ataol Behramoğlu)*

“Federico Garcia Lorca! O, insanların bir parçasıydı, bir gitar kadar mutlu ve hüzünlü, bir çocuk kadar, insanları kadar berrak ve derin. Onu vururlarken insan soyunun yüreğini hedeflemişlerdi...” Faşistler tarafından katledilmesinin ardından Lorca’yı böyle anlatır Pablo Neruda.

Şair, müzisyen, ressam ve oyun yazarıdır Lorca. 5 Haziran 1899’da Granada bölgesindeki Fuente Vaqueros’ta doğmuştur. Babasının Granada’da toprak sahibi olması Lorca’nın İspanyol halkını yakından tanıma olanağını sağlar. Dadısından dinlediği geleneksel İspanyol baladları ve çingene öyküleri ile büyümüştür. Henüz çocuk yaşlarda ailesinin satın aldığı kukla tiyatrosu, tiyatroyla buluşmasının için bir vesiledir. Ailesinin Fuente Vaqueros’tan Granada’ya taşınmasıyla, Lorca’nın gençlik yılları çingeneler arasında şiirler yazarak ve şarkılar söyleyerek geçer. Daha sonra Granada Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ne girer.

Tiyatro eserlerinde şiirin etkisini görmek mümkündür. Lorca, 1934’de yayınlanan bir makalesinde “tiyatronun kitap sayfalarından kalkarak insan şekline giren şiir olduğunu” yazmıştır. Şiirler Kitabı, Şarkılar, Çingene Türküsü, Cante Jondo Şiiri, Galisya Dilinde Altı Şiir, İlk Şarkılar, Şair New York’ta, Tamarit Divanı gibi şiir kitapları bulunmaktadır. Şiirlerinde genellikle aşk, ölüm ve tabiat konularını işler.

1936 yılında İspanya’da yeni bir mevsim başlayacak ve Lorca; “Bütün tarlalar cesetlerle dolacak. Ben Granada’ya gidiyorum” diyecektir. Şiirlerinde ve oyunlarında sıklıkla yinelediği ölüm onu Granada’da karşılayacaktır. Granada’ya döndükten bir kaç gün sonra, Franco diktatörlüğünde faşistler toplu katliamlara başlamıştır. On binlerce insan, Falanjistler tarafından kurşuna dizilir.

“Hançer/ giriyor yüreğe/ saban demiri nasıl girerse/ toprağa” diyen Lorca, 19-20 Ağustos 1936’da Franco’ya bağlı faşistler tarafından kurşuna dizildiğinde henüz otuz sekiz yaşındaydı. Lorca, ‘İspanyol Muhafız Baladı’nı yazdıktan sonra gözaltına alınır. 3 gün ağır işkencelerden geçirilen Lorca, hücreden alınarak Granada’nın on mil uzaklığına götürülür. Faşistler önce silahların dipçiklerle

saldırırlar ardından da ateş ederler. Katline bir sebep de sivil muhafızlar için yazdığı şu şiirdir; “Karadır atları, kapkara/ nalları kapkara demir/ pelerinlerinde parıldar,/ mürekkep ve mum lekeleri/ hepsinin de kurşundan beyni/ yoldan aşağı çıkageldiler/ o çılgınlar, o geceler/ boğdular geçtikleri yeri...”

Lorca’nın 38 yıllık ömrü faşist kurşunlarla sonlanırken İspanya kan ağlamaktadır. Faşizme karşı direniş saflarında buluşanlar ise gururla hatırlanacak bir miras bırakacaklardır geriye. Franko faşizmi kendi eserini yaratırken, faşizme karşı savaşanlar ise “no pasaran” diyerek direniş destanını yazmaktadırlar.

İspanya’da 1936 ile 1951 yılları arasında 114 bin 266 insan katledilmiştir. Aralarında Lorca da vardır. Ancak her şeye rağmen “kan rengi bir ağaç varsa İspanya’da hürriyet ağacıdır. Susmayan bir ağız varsa İspanya’da Hürriyeti haykırır.” (Paul Eluard)

Bu direniş senfonisinde mısralarıyla, sanatıyla saf tutan Lorca yalnız değildir. Nazi faşizmine karşı savaşan, 19 Aralık 1909 doğumlu Bulgar devrimci şair Nikola Vaptsarov; “Kavga amansız ve katı, kavga, dedikleri gibi destansı. Ben düştüm. Yerimi başkası alacak... O kadar. Burada, bir kişinin lafı mı olur? Kurşuna diziliş, dizildikten sonra kurtlar. O kadar yalın ve akla yatkın. Ama birlikte olacağız fırtınada, halkım, çünkü sevdiğim seni” diyerek beş yoldaşıyla kurşuna dizildiğinde tarih 23 Temmuz 1942’dir.

Alman faşizmine karşı direnişin sembollerinden biri olan Julius Fuçık, “gerçek yaşamda seyircilere yer yoktur” dediğinde tarih 8 Eylül 1943’dir. Katledilmesinden önceki son sözleri şöyledir; “Benim oyunum da sona yaklaşıyor. O sonu yazmayacağım, çünkü nasıl olacağını bilmiyorum henüz. Bu, artık oyun değil yaşamın ta kendisi. Son sahnenin perdesi açıldı. Dostlarım! Hepinizi sevdim. Nöbeti teslim ediyorum.”

Nöbet sırası bu kez topraklarımızdan Adıyamanlı Ermeni direnişçi Manuşyan’dadır. Ailesi ile birlikte soykırımı yaşamıştır. Manuşyan, Paris’te Naziler tarafından 22 komünist yoldaşı ile birlikte 11 Nisan 1944’te kurşuna dizilirler. Proleter bir partizandır ve şairdir. Nazilere karşı göçmen işçilerden oluşan bir partizan grubun askeri önderidir.

Ve yer Şili stadyumu’dur bu kez. Tarih Eylül 1973. Gitara dokunan el kırıldığında 5 bin kişi Victor Jara’nın sesini duymaya devam etmektedir; “Ne zor şarkı söylemek, dehşetin şarkısı olunca. Dehşetti yaşadığım, ölümüm dehşetti. Gördüğüm kendimdi oncasının arasında. Ve oncasının sonsuzluk anı içinde, sessizliğin ve çılgınlığın ezgileridir şarkımın noktalandığı. Hiç görmemişim böylesini. Hissetmiş ve hissetmekte olduğum, yeni bir tohumun doğumu olacak bu.”

Kendini “her gerçek şair gibi devrimci” olarak tanımlayan Federico Garcia Lorca, sadece İspanya’nın değil, faşizme karşı savaşımında tüm insanlığın yüreğine gömülmüştür. O yüreklerde açan direniş çiçekleri yeryüzünün her köşesine yayılmıştır. Lorca, dediği gibi “bu dünyada her daim hiçbir şeyi olmayanların yanında, kendilerinden o hiçbir şeye sahip olmamanın huzuru bile esirgenen insanların yanında” olma devam edecektir.

*Karadır atları, kapkara
Nalları da kapkara demir.
Pelerinlerinde parıldar
Mürekkep ve mum lekeleri
Ağlamak nerede onlar nerede
hepsinin de kurşundan beyni
Yoldan ağır çıkageldiler
gönülleri cilalı deri.
O çılgınlar, o geceler
boğarlar geçtikleri yeri
Zamk karası bir sessizliğe
ve bir dehşete kum incesi...
(İspanyol Sivil Muhafız Baladı / F. Lorca)*